

Giới thiệu Một Đời Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung

Tên khác: Một đời khuynh thành: Lãnh cung bỏ phi

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, Tình cảm, Cung đấu, Cung đình hậu tước

Editor: ndmot99

Chính cái đêm định mệnh đó đã khiến cô buông bỏ sự ngây ngô của người thiếu nữ mà trở lên lạnh nhạt. Nhưng chẳng ai biết rằng sau vẻ lạnh nhạt của cô là sự bi thương chưa từng im lặng...

Một ngày kia, nàng đau khổ quỳ xuống cầu xin hán cho nàng xuất cung, nàng tình nguyện vứt bỏ mọi thứ để làm một nữ nhân bình thường...

Mấy người Hoàng tử nhà trời phong thần tuần tú, một cung nữ hèn mọn tâm như nước lạnh. ...

Khi bọn hán gặp được nàng, là một hồi gió thu và ngọc lộ tương phùng, hay vẫn là một khúc ai oán sai lầm rung chuyển núi sông. . .

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Màn đêm (1)

Đầu thu năm Triệu Thánh thứ nhất, đại hôn của Thái tử Bùi Nguyên Tu.

Chiến hỏa phân tranh nhiều năm làm Trung Nguyên phủ kín một tầng khói mù xám xịt, vậy mà đại hôn của Thái tử vẫn tung bừng náo nhiệt, khắp nơi phủ đầy màu đỏ rực rỡ.

Đèn lồng màu đỏ treo dưới mái hiên, dải lụa đỏ rực quấn quanh thân cây, trên trụ Bàn Long cũng sơn màu đỏ, tất cả đều là màu đỏ bắt mắt. Không khí trong cung càng thêm vui vẻ không ít, chiếu rọi trên mặt mỗi người đều tràn đầy vui sướng.

Nhưng đứng dưới đèn lồng màu đỏ lớn nhất treo trước đại điện, thần sắc của thái giám tổng quản Ngọc công công lại một mảnh mù mịt. Hắn thỉnh thoảng quay đầu nhìn không khí náo nhiệt bên trong, sau đó lại quay đầu nhìn ra bên ngoài. Một chốc sau, có tiểu thái giám vội vã chạy tới, hắn liền hỏi: "Tìm được rồi sao?"

"Hồi tổng quản, vẫn chưa tìm được."

"Vẫn chưa thấy? Vậy các người trở về làm gì? Còn không mau đi tìm?"

"Dạ vâng."

Đám tiểu thái giám đó lại sợ hãi chạy khắp nơi tìm kiếm.

Ngọc công công nhìn theo bóng dáng hoảng loạn của bọn họ, ngay chính mình nhìn không được cũng có chút gấp gáp. Hắn vuốt tay xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, quay đầu nhìn lại, hi vọng bên trong đại điện đã tấu tới đoạn cao trào, văn võ bá quan đều đang nâng chén chúc mừng.

Thái tử đại hôn, tân nương chính là nữ tử đẹp nhất thiên triều, cháu gái của Ân Hoàng hậu Nam Cung Ly Châu. Vốn nhân ngày vui mừng như vậy, các vị hoàng tử, thậm chí Ngũ hoàng tử Bùi Nguyên Phong đang ở trong quân rèn luyện cũng trở về kinh đô, nhưng hi yếm lúc này lại không nhìn thấy bóng dáng của Tam hoàng tử Bùi Nguyên Hạo.

Nhớ lại thần sắc của Ân Hoàng hậu lúc biết chuyện, Ngọc công công nhìn không được rung mình một cái.

Màn đêm càng lúc càng sâu, thời gian cách giờ lành ngày càng gần, Ngọc công công quay đầu nhìn vào trong điện, liền thấy chúng quần thần bắt đầu sôi nổi nghị luận. Hắn tự mình chạy xuống, phân phó hạ nhân: "Người, đi Từ Thần cung, người tới Chiêu Hòa điện, còn người dẫn người tới cửa Nam Cung bên kia thăm dò... Tất cả đều lấy lại tinh thần hết cho ta, nhanh chóng đi tìm. Nếu tìm không được, cần thận cái đầu của các người!"

"Vâng."

Mọi người lại lần nữa cuống quýt tản ra.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Màn đêm (2)

"A!"

Ngay trong lúc mọi người còn đang tìm kiếm khắp nơi, phía sau lãnh cung yên tĩnh, một nơi cơ hồ không ai đặt chân tới đột nhiên có người hét lớn.

Không khí dịu nhẹ tràn đầy hương thơm, một trận nhu hoa xuân thủy bắt đầu.

Bên dưới màn đêm, một mảnh lụa mỏng màu xanh bị gió thổi đi, chậm rãi rơi xuống đình, phiêu dật bay trong không trung. Lụa mỏng che khuất ánh trăng màu xám bạc, lại ngăn không được thân thể bên dưới co rút, cánh tay run lên nhẹ nhẹ.

Trong đình, một đôi nam nữ nằm trên nền đất lạnh, ánh trăng mờ ảo chiếu rọi thân thể nữ tử, rất mềm rất trắng, như gió dưới mưa quuyền rũ mà gắn kết, giống như ngây thơ vô tội. Cánh tay trắng nõn của nữ tử bị giữ chặt trên đầu, giữa trận đấu tranh, một bàn tay đã phá vỡ ranh giới cuối cùng. Run rẩy, co thắt, những ngón tay thon dài của nàng tuyệt vọng bám vào không khí như một cách thoát khỏi trời buộc của dục vọng, thoát khỏi cơn ác mộng đau khổ kinh hoàng này.

Tại thời điểm đó, mỗi một hành động của nam tử đều làm nàng rên nhẹ, nhưng chính nàng lại không biết đó rốt cuộc là đau đớn hay rối loạn. Ngón tay trắng nõn ngọc ngà bắt lấy hư vô, dần dần bất lực, cuối cùng vẫn phải đầu hàng trước hành động mạnh mẽ của nam tử này.

Một giọt nước mắt rơi ra, theo ánh trăng mà nhẹ nhàng trượt xuống khuôn mặt thanh tú, dừng lại trên mặt đất, phảng phất như một sợi tơ đen trên mái tóc, hiện ra, rồi biến mất.

Trong bóng đêm, nữ tử ai uể rên nhẹ, nam tử trầm nặng thờ dốc, khắp nơi đều tỏa ra mùi hương mị hoặc, từ từ phiêu đảng lan ra mặt hồ.

Đêm này, còn rất dài...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, bọn thái giám tìm người cũng tới nơi này. Trong đình chỉ còn lại một mình nam tử cao lớn, tướng mạo tuấn mỹ, quần áo hỗn loạn, ánh mắt âm âm mang theo một cỗ hung ác. Hắn ngồi dựa trên ghế đá trong đình, mùi rượu dâng lên, gương mặt hắn thoáng hồng, đôi mắt cũng vụng trộm đỏ thắm. Nghe tiếng người tới, hắn mới chậm rãi quay đầu nhìn lại.

Đối diện với ánh mắt sắc bén đó, đám thái giám đều sợ tới úa mồ hôi lạnh, lập tức quỳ xuống: "Tam điện hạ!"

Nam tử kia không nói gì, bàn tay chỉ xoa xoa hai bên huyệt vị, lại lạnh lùng nhìn mấy mảnh y phục bị xé rách còn lưu lại dưới đất, nơi nơi âm âm ám hương, phảng phất như chỗ này đã từng xảy ra chuyện gì đó.

"Tam điện hạ, Hoàng Thượng đang tìm ngài, ngài mau trở về đi."

Nam tử vẫn chưa nói gì, an tĩnh mà ngồi trong đình một lát. Chốc lát, hắn mới đứng dậy, cũng không quay đầu nhìn lại những thứ phía sau.

Dưới ánh trăng, vài mảnh y phục kia bị gió thổi đi, bay tới mặt hồ.

Tất cả, đều như chưa từng phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Ta nên làm sao bây giờ?

"Nhạc Thanh Anh!"

Ta vừa từ bồn nước đứng lên thì cửa lớn liền bị đẩy ra, một trận gió theo vào thổi bay màn che. Bóng hình quen thuộc đứng ngay cánh cửa, lớn tiếng: "Tối qua ngươi đi đâu vậy? Ta tìm ngươi khắp nơi, chân cũng sưng lên cả rồi, ngươi..."

Đối phương vốn đang nổi giận đùng đùng, nhưng vừa thấy ta đang đứng sau màn, ngay ngắn ra: "Ngươi, sáng sớm như vậy ngươi tắm gội rồi sao?"

Kinh hoàng thất thối nhất thời đi qua, ta cố trấn định lại tinh thần. Người trước mắt không phải ai khác, mà là Du Nhi cùng phòng với ta, ta chỉ khẽ nói:

"Ta, dơ bẩn."

"Dơ bẩn?"

Du Nhi liền muốn vén màn vào trong, sắc mặt ta tái nhợt, vội vàng đem cả người chìm vào bồn tắm: "Đừng! Đừng vào!"

Bị ta dọa cho hoảng sợ, Du Nhi đứng lại: "Thanh Anh, ngươi làm sao vậy?"

"Ta..."

"Giọng ngươi bị sao thế? Sao lại khàn khàn như vậy? Ngươi bị bệnh hả?"

Giọng của ta xác thật khàn khàn nhưng không phải bị bệnh, mà là khóc suốt một đêm. Ta không dám nói, chỉ có thể cắn môi trả lời: "Ta, ta nhiễm phong hàn. Du Nhi, ngươi đừng vào, đừng vào."

"Thôi được rồi."

Nghe ta nói bị nhiễm phong hàn, Du Nhi cũng không vào trong nữa, lui tay trở về: "Tối qua ngươi đi đâu mà để cảm lạnh vậy, còn đi suốt đêm không về, ngươi có biết ta lo lắng cho ngươi lắm không?"

Nhắc tới chuyện hôm qua, một trận nóng bỏng lại ập tới, đôi mắt ta thoáng đỏ lên, cúi đầu: "Ta, có chút việc."

Du Nhi hoài nghi nhìn vào bên trong, nhưng cách tắm màn nên không nhìn rõ, nàng rút cuộc đành từ bỏ, lại nói: "Được rồi, ta đến là nói với ngươi, Ngọc công công hôm nay tới Dịch Đình, kêu tất cả chúng ta đều phải qua đó."

"Ngọc công công?" Đó là thái giám tổng quản nội thị trong cung, hẳn tới Dịch Đình để làm cái gì?

"Ta cũng không biết hẳn tới để làm gì, dù sao mọi người cũng đều qua đó. Thanh Anh, ngươi nhanh lên, đừng để bị muộn."

Nói xong, Du Nhi xoay người ra ngoài, rồi đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại mình ta, một thất yên lặng, ta lúc này mới chậm rãi đứng lên, làn da trắng nõn trong không khí lạnh băng run lên bần bật, phía trên có một vết bầm thật lớn, khắp nơi vẫn còn lưu lại dấu vết ái muội.

Những thứ này, ta sợ bị Du Nhi nhìn thấy.

Cả người còn đứng trong nước lạnh, ta hoàn toàn không biết phải làm thế nào. Tổng quản nội thị Ngọc công công tới Dịch Đình, hẳn tới làm gì? Chẳng lẽ.... Là vì chuyện đó?

Một trận rét lạnh thấu xương ập đến, ta nhin không được ôm lấy cánh tay gầy yếu của mình, cả người run lên.

Làm sao bây giờ?

Ta nên làm sao bây giờ....

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ai đã gặp Tam điện hạ?

Dịch Đình, còn gọi là Vinh Hạng, đây chính là nơi ở của cung nữ trong cung.

Mà Nhạc Thanh Anh ta, hôm nay ở trong hoàng cung này, là người bình thường nhất, cũng là một cung nữ thấp kém nhất. Mười sáu tuổi tiến cung, đến nay đã năm năm, cuộc sống của ta vẫn luôn bình thường như mặt hồ không chút gợn sóng.

Nhưng chuyện xảy ra đêm qua đã hoàn toàn phá vỡ cuộc sống bình thường đó. Mang theo tâm trạng bất an lo sợ, ta chậm rãi đi tới sân viện phía trước, ở đó đã có rất nhiều cung nữ sôi nổi nghị luận, mà người đứng đầu nhìn thẳng xuống dưới chính là tổng quản nội thị Ngọc công công.

Người đứng cạnh hẳn là nữ sử Dịch Đình - Diêu Ánh Tuyết, ngày thường chúng ta đều gọi nàng ta là cô cô. Kỳ thật nàng ta nhỏ hơn ta một tuổi, nhưng vì vào cung từ nhỏ, người vừa xinh đẹp, lại vừa thông minh, hơn nữa còn có rất nhiều tài sản, cho nên nàng ta sống trong cung như cá gặp nước, tuổi đời còn trẻ đã thăng tới chức chương quản Dịch Đình.

Vừa thấy hai người bọn họ, sắc mặt của ta lập tức trắng bệch. Du Nhi vừa thấy ta, một tay liền kéo ta lại, nhỏ giọng nói: "Sao ngươi chậm chạp như vậy,

coi chừng tí nữa bị phạt đó."

Ta miễn cưỡng nhìn nàng cười cười, nhưng đáy lòng lại vô cùng đau xót. Không phải ta đi chậm, mà là hạ thân bên dưới như bị xé rách, lúc này con đau vẫn chưa thối lui. Mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn, nhưng loại thống khổ này ta không thể nói. Ta từ từ ngẩng đầu, liền thấy Ngọc công công tiến lên một bước, từ cao nhìn xuống chúng ta, cặp mắt khôn khéo kia loé lên tia quang, làm cho người thấy toát mồ hôi lạnh.

Trái tim ta đập càng nhanh hơn.

Lúc này, Ngọc công công ho nhẹ một tiếng, mọi người liền lập tức im lặng. Hắn nói: "Đại hôn Thái tử tới qua, trong cung khắp nơi bận rộn, mọi người vất vả rồi."

Ai nấy đều vâng vâng dạ dạ không dám tiếp lời.

"Nhưng vẫn có một số người vụng trộm trốn đi! Ngày thường ta không có thời gian quản thúc các ngươi, nhưng một khi xảy ra đại sự, các ngươi đừng hòng chối bỏ!"

Nghe tới đây, trái tim ta nhảy lên thành thịch như muốn rớt khỏi lồng ngực.

Lúc này, hắn đột nhiên nói sang chuyện khác: "Chỉ là Hoàng Thượng trách tâm nhân hậu, vẫn như mọi khi ban thưởng cho tất cả. Các ngươi phải biết cảm tạ thánh ân, Hoàng Thượng ban thưởng, đó chính là phúc phận."

...

Thì ra, hắn tới phát tiền thưởng.

Trái tim cơ hồ trào tới cổ họng trong tức khắc liền trầm xuống, mà xung quanh lập tức náo nhiệt lên.

Tiếp đó mọi người lần tiến lên lĩnh thưởng, mỗi người đều được nhận hai đồng tiền. Rất nhanh đã tới phiên ta, ta cũng đi lên phía trước: "Tạ Hoàng Thượng ân điển."

Nhận thưởng xong, ta vừa xoay người trở về liền nghe Ngọc công công ở phía sau nói thêm: "Còn một việc nữa, Dịch Đình các ngươi có cung nữ trốn việc, cũng không tới đại điện. Có ai từng gặp Tam điện hạ ở nơi nào không?"

Rầm..

Lời Ngọc công công vừa dứt, tiếng vang đột ngột làm tất cả mọi người đều sợ hãi, kinh ngạc nhìn về phía ta.

Ta đứng đó, một đồng tiền rơi xuống dưới chân.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Vì sao ngươi phải nói dối?

"Nhạc Thanh Anh, ngươi thật to gan!"

Quát lớn một tiếng, Diêu Ánh Tuyết đi tới, giáng mạnh cái tát xuống khuôn mặt ta, trên má lập tức truyền tới trận nóng rát: "Ngọc công công đang ở đây, ngươi sao không biết giữ quy củ như thế!"

Cái tát làm ta ngẩn ra. Tuy ngày thường nàng ta luôn điệu võ dương oai, thường xuyên gây khó dễ ta nhưng trước mặt mọi người đánh ta, đây là lần đầu tiên. Một trận khuất nhục khó kể dằng tới, ta vừa định ngẩng đầu lý luận đã thấy Ngọc công công tiến lên, đành cắn răng nhin xuống, cúi đầu: "Thỉnh công công, thỉnh cô cô tha tội."

Ngọc công công chậm rãi đi tới: "Ngươi là Nhạc Thanh Anh?"

"Dạ."

"Đêm qua ngươi nhìn thấy Tam điện hạ sao?"

Trái tim cứng lại, ta vội vàng lắc đầu: "Nô tỳ không có."

"Thế sao? Vậy đêm qua ngươi ở đâu? Làm gì?"

"Nô tỳ... Nô tỳ đêm qua không được giao việc, cho nên ở trong phòng nghỉ ngơi, không hề ra ngoài."

Lúc ta lấp bắp nói mấy câu này, Du Nhi đứng bên cạnh liếc nhìn ta một cái.

"Vậy sao?" Cặp mắt Ngọc công công nheo lại, lặng lẽ nhìn ta, qua một hồi mới nói: "Nếu ngươi không biết, vậy thì bỏ đi. Chuyện hôm nay coi như là ngươi vô ý, Điều nữ quan, đừng phạt nàng ta nữa."

Con giận của Điều Ánh Tuyết tựa hồ còn chưa nguôi ngoai, nhưng Ngọc công công đã lên tiếng, nàng ta cũng không thể bác bỏ, gay gắt nhìn ta: "Nếu Ngọc công công đã nói như vậy... Nhạc Thanh Anh, hôm nay ta tạm tha cho ngươi. Còn không tạ Ngọc công công?"

"Dạ vâng. Tạ Ngọc công công, tạ cô cô."

Hành lễ với bọn họ xong, ta liền luống cuống nhặt đồng tiền dưới đất, hoang mang lui xuống. Mà Ngọc công công đứng sau lại dùng cặp mắt thăm dò lặng lẽ nhìn ta, một hồi cũng không nói lời nào.

Bước chân đi vào trong Tầng các, tìm ta lúc này mới bình tĩnh trở lại.

May là Ngọc công công không hỏi nhiều, nếu không... Ta không biết chính mình là đang sợ hãi, hay đau lòng, nhưng chỉ cần nhớ lại con ác một đó, nước mắt liền ngăn không được mà từng giọt rơi ra.

Một mình yên lặng ngồi khóc không biết bao lâu, ta nghe tiếng thấy tiếng đập cửa. Vội lau khô nước mắt, ta đi qua, chỉ thấy Du Nhi đứng bên ngoài. Vừa thấy ta, nàng liền lập tức mở to hai mắt, hỏi: "Thanh Anh, ngươi, khóc sao?"

"Ta, không có."

Ta xoa xoa đôi mắt, xoay người vào trong. Du Nhi vội đuổi theo: "Ngươi đừng giấu ta. Điều Ánh Tuyết kia suốt ngày chèn ép khi dễ ngươi, hôm nay còn dám ra tay động thủ, chẳng qua là nhờ... Thanh Anh, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?"

"Ta không sao..." Ta thấp giọng đáp.

"Vậy vừa rồi, vì sao ngươi phải gạt Ngọc công công?" Du Nhi nhìn ta, "Đêm qua, ngươi rõ ràng không ở trong phòng."

Trái tim ta lập tức trầm xuống.

Bên trong Tầng các liền rơi vào yên lặng, thật lâu sau, ta mới lên tiếng đáp: "Du Nhi, ngươi đừng suy nghĩ lung tung, ta chỉ là không muốn rước lấy phiền toái. Đêm qua ta thật sự đã ra ngoài, nhưng ta đi đâu nhất định không thể nói cho Ngọc công công bọn họ."

Du Nhi mở to hai mắt nhìn ta: "Ngươi đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tin tức động trời

"Ta tới lãnh cung, thăm Ngưng Yên."

Liễu Ngưng Yên, ta và Du Nhi cùng tiến cung làm cung nữ, tuổi của ba người cũng gần ngang nhau nên nhanh chóng trở thành bạn tốt. Ngưng Yên là cung nữ đẹp nhất trong số những người vào cung năm đó, tên cũng giống như người, kiều mỵ như liễu rủ ngày xuân ngưng kết sương khói, không biết khi nào tan đi, vẻ đẹp mà khiến người mong muốn vờn tay che chở.

Cũng bởi vì xinh đẹp, cho nên Ngưng Yên không cam lòng cả đời làm một cung nữ. Vào cung năm thứ hai, nàng tìm đủ mọi cách để lọt vào mắt xanh của Tam hoàng tử Bùi Nguyên Hạo, trở thành nữ nhân đứng cạnh bên hắn.

Lúc đó chúng ta còn vui vẻ chúc phúc cho tỷ muội của mình, cứ ngỡ nàng cuối cùng đã đạt được tâm nguyện, nào ngờ phụ nữ bên cạnh Bùi Nguyên Hạo quá nhiều, không đến hai tháng Ngưng Yên liền thất sủng, chính nàng còn phạm phải tội chết, bị biếm vào lãnh cung, từ đó không thấy mặt trời.

Vào lúc đó, chúng ta mới hiểu được, đây chính là hoàng cung.

Mặc kệ có được sủng ái cỡ nào, nhưng tai họa bất ngờ vĩnh viễn tới nhanh hơn quyền sủng. Chúng ta trèo lên càng cao, thì ngã xuống càng đau.

Cũng từ khi đó, ta liền hạ quyết định phải an an phận phận mà sống, tốt nhất đừng để người ngoài chú ý. Chỉ cần chịu đựng thêm mấy năm, chờ hoàng ân đại xá, thả ta xuất cung, ta sẽ có thể thoát khỏi cái nơi thị phi này, trở về làm một nữ tử bình thường.

Cho nên mấy năm nay, ta từ bỏ rất nhiều cơ hội thăng chức, tiếp tục ngây ngốc làm việc bên trong Tầng các này.

Vừa nghe tới cái tên Ngưng Yên, Du Nhi không khỏi sùng sốt, hỏi: "Nàng ấy, có khỏe không?"

Ta thờ dãi: "Sao mà khỏe được, chi phí ăn mặc bị cắt xén gần hết, ta có mang cho nàng thêm vài món đồ."

"Ngươi là vì tới lãnh cung, ở cùng Ngưng Yên một đêm nên mới nói dối sao?"

Ta cúi đầu, tránh đi ánh mắt của Du Nhi: "Ừ."

Du Nhi lúc này mới gạt đầu, thờ phào nhẹ nhõm: "Nếu là như thế thì ta yên tâm rồi. Thanh Anh, ta thật sự sợ ngươi sẽ trở thành Ngưng Yên thứ hai."

"Ngươi nói gì vậy?"

"Ngươi còn chưa biết sao?" Du Nhi đưa mắt nhìn quanh bốn phía, xác định nơi này không có người ngoài mới hạ giọng: "Ta vừa nghe đám cung nữ nghị luận, đêm qua trên hi yển của Thái tử, giờ lành đã qua, Thái tử và Thái tử phi cũng đã bãi đường xong mới thấy Tam điện hạ xuất hiện. Nghe nói ngài ấy say khướt, không nhận ra ai, hơn nữa... Ta nghe nói, lúc ngài ấy say hình như đã sùng hạnh một cung nữ."

Trái tim ta như chịu một kích thật mạnh, sắc mặt lập tức tái nhợt.

"Nghe mọi người bàn tán chuyện này, ta chỉ sợ đêm qua ngươi không về, là vì đi gặp gỡ Tam điện hạ. Nếu đã không phải, ta cũng yên tâm rồi." Du Nhi lại nhìn ta cười: "À đúng rồi, ta vừa mới nghe được một tin tốt từ bên quân sự."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Các vị hoàng tử đều là nhân trung long phụng

"Tin tốt gì vậy?"

Du Nhi quay đầu nhìn xung quanh, kỳ thật bên trong Tầng các chỉ có hai người chúng ta, nhưng nàng vẫn cố đè thấp thanh âm: "Còn mấy tháng nữa là tới ngày hoàng ân đại xá. Thanh Anh, ta nghe nói, trong danh sách cung nữ xuất cung năm nay có tên của hai chúng ta."

"Thật sao?"

Hi sự bất ngờ tới làm mắt ta sáng ngời, mọi chuyện đau buồn đều lập tức quên đi. Ta bắt lấy tay Du Nhi, hỏi: "Ngươi không gạt ta chứ? Thật sự có tên của chúng ta sao?"

"Lừa ngươi làm gì?" Du Nhi cười lớn, "Trừ phi... Trừ phi ngươi thật sự muốn gả cho vị hoàng tử nào đó, không muốn xuất cung nữa."

"Ngươi đừng nói bậy." Lòng ta lại lần nữa trầm xuống.

Du Nhi không hề phát hiện khác thường, tiếp tục vui đùa: "Vốn dĩ là thế mà. Thanh Anh, trong số những cung nữ cùng chúng ta vào cung, ngoại trừ Ngưng Yên thì chỉ có ngươi là xinh đẹp nhất. Nếu không phải Diêu Anh Tuyết kia cố tình khi dễ ngươi, đem ngươi sắp xếp ở cái nơi chìm không thêm tiêu tiện này, ta dám khẳng định ngươi đã có cơ hội bay lên làm phượng hoàng. Thiên triều chúng ta có mấy vị hoàng tử, tùy tiện chọn một người không phải vẫn tốt hơn làm cung nữ sao?"

Kỳ thật loại chuyện "bay lên làm phượng hoàng" này ngày thường Du Nhi cũng nói đùa không ít, lúc bắt đầu ta còn đỏ mặt, sau đó sẽ chết lặng, cười cho qua.

Huống hồ, tuy nàng nói ta xinh đẹp, nhưng ta biết, bản thân chỉ được xem là thanh tú mà thôi, so ra vẫn kém xa Liễu Ngưng Yên, cũng không hơn gì Diêu Anh Tuyết. Trong cung hưởng thụ những vinh hoa quý đó, đối với ta mà nói, thật sự là quá xa vời.

Nhưng hôm nay, nhắc tới hoàng tử, lòng ta lại khó chịu giống như kim đâm.

"Thái tử Bùi Nguyên Tu của chúng ta thì đương nhiên không cần phải nói, người thì tốt, tính tình cũng đẹp, một bụng văn chương, tương lại khẳng định sẽ làm một hoàng đế tốt! Đáng tiếc, đêm qua ngài ấy đã cưới thê rồi!"

"Ngũ hoàng tử Bùi Nguyên Phong cũng không tồi, là đại tướng quân uy phong lẫm liệt, cung nữ trong cung đều thầm thương trộm nhớ ngài ấy. Ha ha... Tiếc là ngài ấy nhỏ hơn ngươi vài tuổi, như vậy cũng không thích hợp cho lắm."

"Đúng rồi, còn có Tam hoàng tử Bùi Nguyên Hạo." Du Nhi vỗ tay, "Ngài ấy sao... Công nhận là tuấn mỹ vô song, chỉ tiếc là tính tình không được tốt, hi vọng vô thường, ai cũng không đoán được tâm tư của ngài ấy. Nếu trở thành người của Tam điện hạ..."

Tìm ta rối loạn không ngừng, lập tức ngắt lời: "Du Nhi, người đừng nói nữa."

Du Nhi bối rối nhìn ta: "Thanh Anh, người rốt cuộc làm sao vậy?"

Ta sợ nàng lo lắng, chỉ đành miễn cưỡng cười cười: "Không có gì, ta chỉ là... Nghĩ tới Ngưng Yên, những chuyện này đừng nên nói nữa."

Ngày trước khi Ngưng Yên còn được sủng ái, trong cung ai nấy đều không ngừng nịnh hót, nhưng bây giờ thì sao, ngay cả một tiểu nha đầu ở lãnh cung cũng khi dễ nàng. Nghĩ tới tình hình của nàng, trong lòng ta không khỏi chua xót.

"A, đúng vậy." Du Nhi nói: "Nam nhân trong cung này, người nào cũng không đáng để tin cậy."

Lời to gan như vậy nàng cũng nói ra được, may là chúng ta đang ở cái nơi "chìm không thêm tiêu tiện" Tàng các này, nếu không, có mười cái đầu cũng không đủ chém.

Ta vừa cảm thấy may mắn thì cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Ánh sáng bên ngoài lập tức chiếu vào căn phòng u ám, ta và Du Nhi giật mình đưa mắt nhìn tới, tại thời điểm đó, một thân ảnh quen thuộc đang đứng ngay trước cửa.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Hoàng thái tử Bùi Nguyên Tu

Chờ đôi mắt thích ứng với ánh sáng mới thấy rõ người trước mặt, hai chân Du Nhi lập tức mềm nhũn, quỳ xuống dưới đất.

"A, Thái tử điện hạ..."

Người đứng trước mặt chúng ta thân hình cao lớn, một thân y phục trắng như tuyết, dưới ánh mặt trời tuyệt thế vô song, không chút bụi trần. Khuôn mặt y như ngọc, đặc biệt là cặp mắt long lanh kia, phảng phất như mặt hồ tĩnh lặng. Khoé miệng y cong lên, cả người tản ra khí chất ôn nhu như ngọc.

Y, chính là Thái tử đương triều - Bùi Nguyên Tu.

Du Nhi quỳ gối bên cạnh run rẩy không ngừng, chúng ta không biết y đứng bên ngoài đã bao lâu, nghe ít hay nhiều, liệu có nghe được những lời Du Nhi vừa nói hay không.

Vừa nghĩ tới đây, ta cũng khản trương lên.

Chúng ta cứ quỳ dưới đất như vậy, nghe tiếng bước chân tới gần, tà áo tuyết trắng theo đó chậm rãi xuất hiện trước mắt, một thanh âm ôn hòa từ phía trên vang lên: "Đứng lên đi."

Ta đỡ Du Nhi, từ từ đứng dậy.

Bùi Nguyên Tu nhìn Du Nhi đang run bần bật, hỏi: "Người tên gì?"

"Nô... Nô tỳ là... là Du Nhi."

"Du Nhi? Người hình như không phải cung nữ của Tàng các."

Ta nhìn y, lập tức nói: "Du Nhi là tôi giúp nô tỳ dọn dẹp, bây giờ mọi thứ cũng xong rồi, Du Nhi, người về đi."

Ta ngậm nhéo tay Du Nhi một cái, nàng hiểu ý, lập tức cúi người: "Thái tử nếu không còn gì phân phó, nô tỳ xin cáo lui." Nói xong, Du Nhi nghiến răng lão đạo ra ngoài.

Bùi Nguyên Tu nhìn bộ dáng hoảng hốt của nàng biến mất khỏi cửa, mới quay đầu nhìn lại thần sắc kinh hồn trên mặt ta, tựa hồ cười cười, cũng không nói gì. Y xoay người đi tới kệ sách, ta cũng vội vàng đi theo. Nhìn y nâng tay, đầu ngón tay thon dài trắng nõn lần lượt lướt qua thư mục bên trên, nhưng tìm hồi lâu, lại không lấy được quyển nào.

Ta nghĩ nghĩ, liền qua kệ sách cạnh đó tìm cuốn "Thập tam kinh chú số" lần trước y đọc, hai tay dâng lên.

Y nhìn ta một cái, khẽ cười, rồi nhận lấy quyển sách.

Lúc đầu ta bị Điều Ánh Tuyết phân công tới Tầng các, nơi này xác thật hàng năm không có người tới, thời gian trôi qua, ta liền thành thói quen, cũng thường xuyên trộm sách mà đọc. Ta cuối cùng cũng nhận biết được ít chữ, đọc sách dù sao vẫn tốt hơn ngáy ngốc ngồi đây.

Hai năm trước, ta đang lật xem một quyển thi tập thì đột nhiên, cửa bị đẩy ra.

Người tới, chính là đương kim Thái tử Bùi Nguyên Tu.

Hiện tại ta vẫn còn nhớ, lúc đó y một thân bạch y, bộ dáng nhẹ nhàng đứng dưới ánh nắng mặt trời như thần tiên hạ phàm, à không, có lẽ thần tiên trong miêu tả của sách cổ cũng không sánh được một phần vạn của y.

Y bởi vì tìm một cuốn cổ tịch nên tới nơi này, mà vừa lúc cuốn đó lúc sáng ta vừa xem qua, cho nên không chút sức lực mà tìm được ngay. Ta còn nhớ lúc nhận lấy cuốn sách trong tay ta, ánh mắt y có chút khác thường.

Từ đó về sau, y thường xuyên tới đây, mà ta cũng luôn an tĩnh ở bên hầu hạ.

Nhưng, trước giờ chưa từng nói chuyện một câu.

Lúc này, bên trong Tầng các lại trở về dáng vẻ an tĩnh như thường, y cúi đầu đọc sách, ta đứng bên cạnh, lặng lẽ nhìn y.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Thái tử sẽ giáng tội sao?

Các vị hoàng tử đều thừa hưởng linh khí của trời đất, tuần mỹ thập phần. Vị Thái tử trước mắt này càng là nhân tài kiệt xuất, sùnn mặt đặc biệt tuần tú, lông mi mỏng dài như lông chim mềm mại. Ánh mặt trời chiếu rọi làm bóng y đặc biệt thêm dài, mũi y rất cao, thật giống như điêu khắc, đôi môi lúc nào cũng duy trì độ cong tuyệt đẹp, ý cười không chỉ nhọt nhọt bên miệng, tựa hồ còn dung hòa với ánh mắt long lanh kia.

Nam tử dịu dàng như ngọc như vậy, ít nhiều sẽ là tình nhân của nữ tử thế gian.

Đột nhiên nhớ lại những lời Du Nhi vừa nói, mặt ta thoáng đỏ lên, lại lập tức gạt bỏ những suy nghĩ to gan kia, mắng thầm: Nhạc Thanh Anh, ngươi cũng ngất xiu đi, ngươi quên chính mình là ai rồi sao?

Đúng lúc này, một thanh âm nhẹ nhàng vang lên bên tai: "Ngươi tên Nhạc Thanh Anh?"

Ta sững sốt một lát, ngẩng đầu, Bùi Nguyên Tu vẫn đang nhìn quyển sách trên tay, không hề nhìn lên, nhưng câu vừa rồi... Rõ ràng là y hỏi.

Vốn dĩ chuyện Thái tử hỏi cung nữ là điều bình thường, nhưng không biết vì sao y đột nhiên lên tiếng lại khiến ta cảm thấy có gì đập vào đầu, không khỏi bất ngờ.

"Vâng..."

Y quay đầu nhìn ta, mỉm cười: "Thanh Anh, cái tên thật hay."

Ta đỏ mặt: "Tạ điện hạ."

"Ngươi tiến cung bao lâu rồi?"

"Hồi điện hạ, nô tỳ vào cung đã hơn bốn năm."

"Hơn bốn năm?" Y đột nhiên nghĩ tới gì đó, "Hơn bốn năm, vẫn luôn làm việc ở Tầng các, không thăng chức, cũng không bị điều tới nơi khác sao?"

"Nô tỳ, thích nơi này."

Nói câu này, ta theo bản năng thấp đầu, không dám ngẩng lên nhìn y. Nhưng ta cảm nhận được y đang nhìn ta, mỉm cười ôn hòa. Trầm mặc một lúc, y mới nhẹ nhàng nói: "Ừ, bổn cung cũng thích nơi này."

Kính ngạc ngẩng đầu nhìn y, ta chỉ thấy Bùi Nguyên Tu nhàn nhạt mà cười, đi ngang qua ta, ra ngoài.

Bùi Nguyên Tu đi rồi, thần sắc của ta vẫn còn hoảng hốt, thẳng đến buổi tối về phòng, vừa mới vào cửa, Du Nhi đã vội vã kéo lấy ta: "Thanh Anh, Thanh Anh sao rồi? Thái tử sẽ trách tội ta sao?"

Nhìn nàng lo lắng, ta khẽ mỉm cười: "Không có. Thái tử điện hạ không nghe thấy, chuyện này cũng chưa từng nhắc lại."

Du Nhi nghe xong, lúc này mới bình tĩnh trở lại, thờ phào nhẹ nhõm.

Chỉ là nha đầu bướng bỉnh này vừa mới yên tâm, hai mắt lại mở to, nhìn về phía ta: "Thanh Anh, Thái tử điện hạ thường xuyên tới Tàng các sao? Chuyện này ngươi chưa từng nói với ta."

"Không có, Thái tử chỉ đôi khi tới đọc sách thôi."

"Vậy sao?" Nàng đầy thâm ý nhìn ta, cười hi hi, "Đôi khi, hay là thường xuyên? Ta thấy ánh mắt ngài ấy nhìn ngươi..."

"Du Nhi, ngươi lại không đàng hoàng rồi!"

Ta oán trách nhìn nàng, chậm rãi đi tới cạnh bàn ngồi xuống. Du Nhi tựa hồ cũng cảm nhận được chuyện gì, đi tới vỗ vai ta: "Thanh Anh, ngươi sao vậy? Cả ngày hôm nay hồn vía như ở trên mây, ngươi có chuyện không vui hả?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tra tấn trong lãnh cung

Ta ngẩng đầu nhìn ánh mắt quan tâm của nàng, khẽ cười: "Không sao, ta chỉ là có chút mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm chút đi."

Du Nhi gật đầu rồi cùng ta trải giường. Hai người cũng không nói thêm gì nữa, lên giường nghỉ ngơi, chỉ chốc lát sau đã truyền tới tiếng hít thở đều đều của nàng. Nha đầu này thẳng thắn là thế, không có tâm tư gì, ngay cả đi ngủ cũng ngon lành như vậy, nhưng tối nay ta thật sự ngủ không được, cứ mở to mà mắt nhìn trần nhà đen như mực.

Trước mắt hiện lên rất nhiều người, một lát là ánh mắt quan tâm của Du Nhi, một lát là nụ cười nho nhã của Thái tử, một lát là sự tàn nhẫn của Điều Ánh Tuyết, nhưng cuối cùng lại hiện lên khuôn mặt của một người

Tuần mỹ, lạnh lẽo, còn cả sự kiêu căng không ai bì nổi.

Nỗi sợ hãi ập đến, ta nhắm mắt lại, kéo chăn bông che hết cả người, nhưng cái hình bóng kia lại như con ác mộng, làm sao cũng không thoát được, không thể trốn thoát...

Ngoài dự đoán của ta, mấy ngày tiếp theo, trong cung vẫn vô cùng bình tĩnh.

Chuyện ta lo lắng hoàn toàn không xảy ra, cứ như vậy, trái tim như lửa thiêu đốt cũng thoáng tĩnh lặng.

Hôm nay, ta mang ít đồ lặt vặt tới lãnh cung, lúc này đã vào tháng mười một, lá khô đầu đông bị gió cuốn rơi xuống một góc tường vẫn không có ai dọn dẹp. Lãnh cung hiện tại càng thêm hiu quạnh.

Nhìn cảnh sắc như vậy, lòng ta cũng có một loại cảm giác ảm đạm, vừa thờ dài, ta đã nghe phía trước có tiếng chửi bậy. Ta vội vàng đi qua, chỉ thấy trong tiểu viện của Ngưng Yên, một ma ma khỏe mạnh đang nắm lấy tóc và tát vào mặt nàng, vừa đánh vừa mắng: "Ngươi, cái con tiểu tiện nhân này, ngươi dám lười biếng, ngươi còn cho rằng hiện tại mình vẫn là người được hoàng tử sủng ái sao? Ngươi tưởng ta không đánh được ngươi?"

Bàn tay bà ta dừng trên khuôn mặt Ngưng Yên, hai má lập tức sưng đỏ, tóc mai của nàng bị bà ta đánh tới tán loạn, nước mắt rùng rùng nhưng vẫn quật cường không chịu xin tha, đôi mắt trừng lớn nhìn chằm chằm người trước mặt.

"Ngươi còn dám trừng mắt nhìn ta, ngươi..."

Mắt thấy bà ta giơ tay muốn đánh tiếp, lòng ta rồi lên, vội hét lớn: "Dừng tay!"

Ma ma sùng sốt, quay đầu thấy người tới là ta, lập tức tỏ ra khinh thường, nói: "A, hai người các ngươi thật đúng là tỷ muội tình thâm, ngươi lại tới thăm nàng ta sao?"

Ta vội đi qua, cười lạnh: "Ma ma, Ngưng Yên nếu có chỗ nào không đúng, xin bà giờ cao đánh khẽ, đừng đánh nàng ấy."

"Không đánh nàng ta? Không đánh, nàng ta còn cho rằng mình vẫn là tâm phúc bên người điện hạ. Chuyện kêu nàng ta làm, một chút cũng không động tới, lãnh cung này là nơi dành cho người rảnh rỗi hả?"

"Ma ma, bà đại nhân đại lượng, ta thay nàng ấy nhận lỗi với bà."

Ta vừa nói vừa lấy túi tiền đặt vào tay bà ta. Bà ta thấy vậy, khóe miệng không ngừng động động, lại liếc mắt nhìn Ngưng Yên, nói: "Coi như ngươi may

mấn, có một tý muối tốt như vậy, hừ!" Nói xong, bà ta lập tức rời đi.

Ta quay đầu lại, Ngưng Yên đã quỳ rạp dưới đất, một đầu tóc đen rối loạn, khuôn mặt xinh đẹp chứa đầy nước mắt, thoát nhiên vô cùng chật vật. Ta vội đỡ nàng đứng dậy, nhẹ nhàng nói: "Ngưng Yên, sao ngươi lại chọc ma ma nổi giận vậy?"

Ngưng Yên không phục, nói: "Bà ta kêu ta đi tẩy rửa bồn cầu, đó là việc cho người sống làm sao? Rõ ràng là khi dễ ta!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bí mật của ta và Ngưng Yên

Ta thờ dãi: "Ngưng Yên, ngươi ở nơi này không thể không cúi đầu. Cho dù ngươi không muốn làm thì cũng có thể từ từ nói với ma ma. Mấy năm nay, ngươi bị như thế còn chưa thấy đủ sao?"

Ta biết, nàng từ trước đến nay luôn tâm cao khí ngạo, lúc trước còn được hoàng tử sủng ái, chuyện như vậy nàng đương nhiên sẽ không muốn làm, cho nên ở lãnh cung này luôn bị mọi người xa lánh. Mỗi lần tới ta đều phải rút lót chút tiền cho bọn ma ma và nha đầu. Lương bổng của ta vốn chẳng bao nhiêu, huống chi còn nửa năm nữa ta sẽ xuất cung, tương lai Ngưng Yên phải làm sao bây giờ?

Ngưng Yên khóc nức nở, nói: "Thanh Anh, ta phải rời khỏi nơi này, ta chịu không nổi nữa."

"Ngưng Yên, ngươi đừng nói những lời ngốc nghếch như thế, nơi này là lãnh cung, ngươi sao có thể tùy ý rời khỏi?"

"Thanh Anh, ta muốn ngươi giúp ta."

"Ta?" Ta ngập ngừng cả người, nhìn nàng: "Ngươi muốn ta giúp ngươi thế nào?"

Ngưng Yên bắt lấy tay ta, dùng sức nắm chặt: "Ngươi giúp ta cầu tình với Tam điện hạ, kêu ngài ấy mang ta rời khỏi nơi này."

Vừa nghe, sắc mặt ta lập tức tái nhợt: "Ngưng Yên!"

"Thanh Anh!" Không chờ ta nói xong, Ngưng Yên đã ngắt lời ta, vội nói: "Chỉ có ngài ấy mới có thể giúp ta, nhất nhất phu thê bách dạ ân (1), huống hồ lúc trước ngài ấy sủng ái ta như vậy, nhất định sẽ không để ta ở nơi này chịu khổ. Thanh Anh, chỉ cần ngươi đi nói với ngài ấy ta ở nơi này bị người khác khinh nhục, ngài ấy nhất định sẽ không đành lòng."

(1) Nhất nhất phu thê bách dạ ân: một ngày chồng vợ trăm năm ân nghĩa, một đêm cùng giường suốt đời yêu thương

Nhìn nàng vội vàng như thế, trong lòng ta thật sự vô cùng khó chịu.

Quả thật, trong quá khứ Tam điện hạ vô cùng sủng ái nàng, nhưng sao nàng lại quên, Tam điện hạ phong lưu có tiếng, lúc sủng ái nàng, mỹ nhân bên người hẳn chưa từng cắt đứt. Huống chi, lúc nàng bị biếm vào lãnh cung, Bùi Nguyên Hạo một câu cũng không cầu tình, chỉ lạnh nhạt nhìn nàng bị mang đi. Mấy năm nay, hẳn chưa từng rủ lòng thương xót Ngưng Yên ở lãnh cung này, thậm chí một tiếng hỏi thăm cũng không có. Người như vậy, sao có thể gửi gắm hy vọng hẳn còn nhớ Ngưng Yên?

Nghĩ tới điều này, ta nhẹ nhàng nói: "Ngưng Yên, ngươi bình tĩnh một chút, Tam điện hạ ngài ấy..."

Lời vừa nói, Ngưng Yên đã hất tay ta ra, cắn giận nói: "Ngươi muốn ta làm sao mà bình tĩnh, người ở lãnh cung chịu khổ không phải là ngươi, bị đánh chịu mắng cũng không phải là ngươi. Ngươi đương nhiên có thể bình tĩnh, nhưng ta thì không!" Hai mắt nàng đầm lệ, ai ai mà khóc, "Ngươi nhìn trên người ta xem, tất cả đều là thương tích bị bọn họ đánh, chỉ cần một ngày không làm việc, bọn họ liền đánh liền mắng ta. Đây là ngày tháng con người có thể sống sao?"

Nhìn mấy vết bầm tím trên làn da trắng nõn của nàng, còn cả dấu ấn năm ngón tay rõ ràng trên mặt, ta thật sự nói không ra lời.

"Ngươi hứa với ta, giúp ta cầu tình với Tam điện hạ, được không?"

"..."

"Thanh Anh!"

Ngưng Yên vẫn luôn nhìn ta, thấy ta chỉ dờ dẩn đứng đó, không hề nói chuyện, sắc mặt nàng dần dần trầm xuống.

Nàng đột nhiên nói: "Thanh Anh, ngươi đừng quên, lúc trước là bởi vì ngươi mà ta mới bị Tam điện hạ nhìn trúng!"

Chương 12: Chuyện lúc trước, người quên rồi sao?

Lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt ta lập tức trắng bệch. Ta ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của Ngưng Yên, nàng cũng nhìn ta, nói: "Lúc này, người nhất định phải giúp ta rời khỏi lãnh cung, lần nữa trở về bên cạnh ngài ấy."

Đột ngột nhắc lại chuyện hai năm trước làm ta không kịp phòng bị, hỗn loạn một lúc, thanh âm ta có chút trống rỗng: "Ngưng Yên, người..."

"Thanh Anh, chuyện lúc trước, chẳng lẽ người quên rồi sao?"

"Ta..."

"Lúc trước là người giúp ta trở thành nữ nhân của Tam điện hạ, hôm nay ta rơi vào tình cảnh như vậy, người cũng có một phần trách nhiệm. Chẳng lẽ người muốn buông tay mặc kệ như vậy sao? Thanh Anh, người quá nhẫn tâm!"

"Ngưng Yên, người đừng nói vậy. Ta cũng không muốn nhìn người chịu khổ, ta cũng hy vọng người có thể sống tốt."

"Vậy người giúp ta rời khỏi nơi này, giúp ta trở lại cạnh ngài ấy đi. Lời chỉ nói ngoài miệng thì có ích lợi gì?" Ngưng Yên càng nói càng kích động, ánh mắt nhìn vào tay ta đang giúp nàng may vá, đột nhiên nắm lấy dữ dội xuống sàn, "Mấy thứ này thì có lợi ích gì, ta muốn rời khỏi đây, ta muốn có cuộc sống của chính mình, ta không muốn ở trong cái nơi lãnh cung đáng chết này chịu khổ nữa!"

"Ngưng Yên!"

"Ta nói cho người biết, Nhạc Thanh Anh!" Nàng cắn môi dưới, quyết liệt nói: "Nếu không thể giúp ta rời khỏi nơi này, ngày sau người cũng không cần tới nữa. Loại quan tâm hư tình giả ý này, ta không cần!"

Nói xong, nàng xoay người vào trong, hung hăng đóng sập cửa lại, chỉ nghe "Rầm" một tiếng, ta đứng trong viện liền cảm thấy sợ hãi.

Ngưng Yên...

Rời khỏi lãnh cung, hai chân ta như bị đá lớn đè lên, mỗi một bước đi đều nặng tựa ngàn cân, cả người đồ dẫn mà đi về phía trước. Đi tới cổng lớn Dịch Đình, bên cạnh lại đột nhiên truyền tới tiếng âm ỉ khác thường.

Ta quay đầu, chỉ thấy bên Chuế Cẩm cung có rất nhiều cung nữ đứng xếp hàng, biểu cảm mỗi người đều có chút khác lạ, một số còn tựa hồ trang điểm tỉ mỉ, không chỉ trang điểm tinh xảo trên mặt mà những trang sức ngày thường không nỡ nay đều mang hết lên người.

Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Ta không hiểu chút nào, lúc trở về phòng nghỉ ngơi thì thấy Du Nhi đang ở bên trong. Vừa nhìn thấy ta, nàng lập tức hỏi: "Hôm nay người lại chạy đi đâu vậy? Khắp nơi ta đều tìm cũng không thấy người."

Ta do dự, chuyện của Ngưng Yên ta không thể nói, chỉ sợ nàng lo lắng, liền hỏi: "Không đi đâu cả. Đứng rồi Du Nhi, vừa rồi ta thấy bên Chuế Cẩm cung kia có rất nhiều cung nữ, giống như bị triệu tập lại vậy, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế?"

"À, người hỏi chuyện này sao?" Du Nhi nhìn ra bên ngoài, không chút để ý nói: "Là Tam điện hạ muốn tìm cung nữ buổi tối hôm đó."

Chương 13: Ai không có thủ cung sa?

"Cái gì?"

Như sét đánh ngang tai, ta kinh ngạc mở to hai mắt.

Du Nhi cười nói: "Người giật mình như vậy làm gì?"

"Vì... Vì sao phải tìm cung nữ đó?"

"Cái này ta không biết." Du Nhi nhún vai, "Có lẽ là Tam điện hạ muốn thu nhận nàng ta chăng? Dù gì cũng đã sủng hạnh rồi mà. Nhắc tới thì cung nữ kia cũng thật kỳ lạ, người xem những người này, ai nấy đều trang điểm lòe loẹt, chỉ mong điện hạ có thể liếc nhìn một cái. Nàng ta thì ngược lại, đã được điện hạ sủng hạnh rồi còn không chịu chủ động xuất hiện. Người cũng biết đấy, chỉ cần Tam điện hạ thu nhận, vậy thì vinh hoa phú quý cả đời sẽ hưởng không hết."

Ta dò dẫm đứng trước cửa sổ, đôi tay nắm chặt khung cửa, ta run rẩy lên tiếng: "Ngài ấy... Tam điện hạ ngài ấy muốn tìm thế nào?"

"Lúc chúng ta vừa tiến cung, trên cổ tay không phải có thủ cung sa sao? Chỉ cần tìm được ai không có thủ cung sa thì sẽ biết ngay thôi."

Ta theo bản năng nắm lấy cổ tay trái.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, là Điều Ánh Tuyết tới. Nàng ta vừa thấy hai chúng ta đứng trước cửa sổ, lạnh lùng nói: "Các người còn đứng đây làm gì, không có việc làm hay sao?"

Du Nhi bĩu môi, bắt đầu xoay người ra ngoài.

Ta nhìn những cung nữ đứng bên ngoài Chuế Ngọc cung đó, có chút run rẩy mà đi tới mép giường ngồi xuống. Ánh mắt Điều Ánh Tuyết lạnh lùng nhìn ta, hừ một tiếng rồi xoay người rời đi.

Một đêm không ngủ.

Sáng hôm sau, thời điểm rời giường, Du Nhi nhìn đôi mắt đỏ bừng của ta, giật mình: "Thanh Anh, người làm sao vậy?"

"Ta..."

Lời còn chưa dứt, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng gõ cửa bạch bạch, trái tim dựng lên, ta có chút sợ hãi nhìn ra cửa lớn. Du Nhi liền vội vàng ra mở cửa ra: "Làm gì vậy?"

Cửa vừa mở, là người hầu bên cạnh Tam điện hạ, hần liếc mắt nhìn chúng ta: "Đều ra ngoài hết đi."

"Để làm gì?"

"Tam điện hạ muốn tìm người ở Dịch Đình, các người đều phải ra ngoài!"

"Thế sao?" Du Nhi gật đầu, xoay người muốn kéo ta nhưng thấy sắc mặt ta tái nhợt, nàng lo lắng đặt tay lên trán ta, "Thanh Anh, người làm sao vậy? Sao sắc mặt lại khó coi như thế, còn chảy nhiều mồ hôi như vậy... Người bị bệnh sao?"

"Không, không sao."

Ta từ từ đứng lên, nhìn ra ngoài cửa có nhiều cung nữ đi qua. Con đường đó như dẫn tới địa ngục, bước chân ta mềm nhũn, lại không có cách nào né tránh, chỉ có thể từng bước đi tới.

Chỉ chốc lát sau, sân trong đã bị lấp đầy.

Cung nữ trong Dịch Đình đều tụ tập tới đây, mọi người đều hưng phấn thấp giọng nghị luận, mà ta vừa ngẩng đầu đã thấy trong đám người phía trước, một bóng hình vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Dáng người hần rất cao, thậm chí so với thị vệ xung quanh còn cao lớn hơn nhiều, cả người cường tráng mạnh mẽ, ngũ quan sắc sảo và tuấn mỹ mang theo một loại yêu khí nhân nhật. Hần chỉ lẳng lặng đứng đó nhưng lại khiến ta cảm giác không yên.

Hần, chính là Tam hoàng tử đương triều - Bùi Nguyên Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Người cuối cùng tìm được, sẽ là ai?

Ngọc công công bên cạnh tiến lên, nói: "Điện hạ, đây là đám cung nữ cuối cùng trong cung."

"Vậy sao?" Thanh âm ngạo nghễ nhân nhật vang lên, Bùi Nguyên Hạo lạnh lùng liếc mắt nhìn chúng ta, vung tay áo: "Bắt đầu đi."

"Vâng." Ngọc công công cúi đầu hành lễ với hắn, rồi xoay người nhìn về phía chúng ta đang quỳ dưới đất, nói: "Các người đều nghe cho rõ đây, Tam điện hạ muốn tìm một cung nữ, các người đều phải ngoan ngoãn, vén ống tay áo bên trái lên, nếu không có việc gì thì lập tức trở về."

Cung nữ phía dưới vừa nghe liền không dám do dự, nhanh chóng vén ống tay áo lên, trong nháy mắt hàng loạt cánh tay trắng nõn lộ rõ dưới ánh mặt trời, mà trên tay mỗi người đều có một chấm đỏ thủ cung sa.

Mọi người đều cùng ôm suy nghĩ, ai cũng đều muốn biết người hôm nay tìm được, sẽ là ai.

Một nhóm kiểm tra, một nhóm rời đi, chỉ chốc lát cung nữ hàng trước đều rời đi cả, chỉ để lại mấy người hàng cuối, ta và Du Nhi, còn có vóc người cao lớn Điều Ánh Tuyết đều đang quỳ gối. Du Nhi ở bên trái ta, mà Điều Ánh Tuyết vì là cô cô nên xếp cuối cùng, bên phải ta.

Mồ hôi lạnh sớm đã làm ướt xiêm y, một trận gió thổi tới, sống lưng thoáng lạnh lẽo, ta nhìn không được mà rung mình một cái.

Điều Ánh Tuyết bên cạnh lạnh lùng nhìn ta.

Lúc này, Ngọc công công đã tới trước mặt chúng ta, hắn cúi đầu nhìn cổ tay của Du Nhi, gật đầu: "Được rồi, đi đi."

Du Nhi cúi đầu bái một cái rồi đứng dậy, nhưng nàng không đi mà hoãn lại, tựa hồ muốn chờ ta cùng đi.

Ngọc công công tới trước mặt ta, từ trên cao nhìn xuống, cung mày hoa râm đột nhiên nhíu lại, nói: "Vì sao còn chưa vén tay áo lên?"

"..."

"Người muốn kháng lệnh sao?"

Người xung quanh đều ghé tai nghị luận, thân mình gầy yếu của ta quỳ gối ở đó, run rẩy giống như lá cây trong mưa, không dám động, cũng không dám nói. Đúng lúc này, một đôi ủng xuất hiện trước mắt ta.

"Người tên gì?"

Thanh âm kiều ngạo mà lạnh nhạt kia vang lên trên đầu, sắc mặt ta từ tái nhợt lập tức biến thành trắng bệch, yết hầu nghẹn lại nửa câu cũng không nói. Một bàn tay duỗi tới nắm lấy cổ tay ta, nâng mặt ta lên.

Giờ khắc này, ta đối diện với cặp mắt như chim đại bàng đó.

Tướng mạo của các vị hoàng tử trong triều vô cùng xuất chút, mỗi người một vẻ, có ôn hòa như ngọc, uy mãnh như hổ cũng có, nhưng Tam điện hạ lại tựa hồ như khác biệt.

Vẻ đẹp của hắn khiến người ta cảm nhận sâu sắc, mỗi một chi tiết đều như dùng dao khắc lên, tính hắn cũng sắc bén như đao vậy. Ta còn nghe nói, sự thô bạo và ương ngạnh của hắn ngay cả Hoàng Thượng cũng không làm gì được, lúc này hắn còn chưa được phong vương, hình như cũng vì điểm này.

Giờ phút này đối diện với hắn, ta một chữ cũng nói không nên lời. Ngọc công công bên cạnh lập tức lên tiếng: "Điện hạ, nàng ta là Nhạc Thanh Anh."

"Nhạc - Thanh - Anh."

Cái tên của ta nặng nề từ đôi môi đó nói ra, hắn từ từ cúi người, cặp mắt sắc bén nhìn ta gần trong gang tấc.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lành Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nàng ta, không có thủ cung sa

"Nói, là người sao?"

Thanh âm lãnh ngạo vang lên bên tai, rất nhẹ nhưng lại đè nặng trong lòng của ta, trong nháy mắt ta như biến thành con mồi bị theo dõi, một loại cảm giác tuyệt vọng đang từ từ ập tới.

Tất cả mọi người đều ngưng thở nhìn chúng ta, bốn phía xung quanh vô cùng an tĩnh.

Toàn bộ Dịch Đình lập tức rơi vào bầu không khí quỷ dị.

"Tam điện hạ, nô tỳ..."

Thanh âm và cả người đều cùng run rẩy, nước mắt của ta cũng sắp rơi ra. Bùi Nguyên Hạo đã không còn kiên nhẫn, nhanh chóng bắt lấy cổ tay ta, lòng ta trầm xuống, theo bản năng giãy giụa: "Không, đừng!"

Mọi người xung quanh thấy cảnh tượng này đều sợ tới ngây người, Du Nhi đã sợ hãi tới sắc mặt trắng bệch, mà trái tim ta cũng rơi vào tuyệt vọng, chỉ theo bản năng nắm chặt ống tay áo. Có lẽ trước nay chưa từng có người cãi lời như vậy, ánh mắt Bùi Nguyên Hạo lộ ra một tia tức giận, bàn tay đột nhiên dùng lực, ta cảm thấy kêu lên, cổ tay như bị bóp nát.

Tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, một thanh âm nhẹ nhàng bỗng vang lên bên tai: "Điện hạ, xin ngài thứ tội."

Chúng ta theo bản năng quay đầu, chỉ thấy thân ảnh nhỏ bé bên cạnh chậm rãi hướng Bùi Nguyên Hạo, cúi người quỳ gối: "Nô tỳ biết tội."

Là, Diêu Ánh Tuyết?

Ta nhất thời phản ứng không kịp, ngây ngốc nhìn nàng ta. Ánh mắt Bùi Nguyên Hạo thay đổi, lạnh lùng nói: "Cái gì?"

"Điện hạ." Diêu Ánh Tuyết chậm rãi ngừng đầu: "Người điện hạ muốn tìm, là nô tỳ đúng không?"

Tâm ta thoáng động, trên người không dám có bất cứ hành động nào. Mà Bùi Nguyên Hạo cũng tựa hồ quên mất sự tồn tại của ta, chuyển lực chú ý qua đó: "Người biết, người bên cung muốn tìm là ai sao?"

Ánh mắt lạnh lùng quét mắt nhìn qua khuôn mặt không chút son phấn nhưng vẫn lộ ra sắc hồng đó, càng nhìn càng động lòng người. Đôi mắt có chút thẹn thùng buông xuống, nàng ta chậm rãi vén ống tay áo lên, một đoạn cổ tay trắng muốt như tuyết lộ ra bên ngoài.

Mặt trên, không có thủ cung sa.

Trong lúc nhất thời mọi người đều sợ ngây ra, toàn bộ Dịch Đình rơi vào trầm tĩnh.

Bùi Nguyên Hạo không nói một lời, đứng dậy đi tới trước mặt nàng ta, cúi đầu nhìn nàng ta thật lâu.

"Là người?"

"Xin điện hạ thứ tội."

"Nếu biết người bên cung muốn tìm là người, vì sao mấy ngày nay vẫn không chịu lộ diện, hay là... Trong lòng người còn oán hận bên cung?"

"Nô tỳ không dám."

"Vậy vì sao lúc này người mới nói?"

Diêu Ánh Tuyết chậm rãi ngừng đầu, ngược nhìn nam tử trước mặt này, đáp: "Nô tỳ... Kỳ thật nô tỳ ái mộ điện hạ đã lâu, có thể hầu hạ điện hạ cũng là nô tỳ cam tâm tình nguyện. Chỉ là, nô tỳ không muốn điện hạ cho rằng nô tỳ vì vinh hoa phú quý mới..."

Nói tới đây, mặt nàng ta đỏ bừng lên. Bùi Nguyên Hạo nhướng mày, ánh mắt có chút thay đổi mà nhìn nàng ta.

"Đề điện hạ đại động can qua là sai sót của nô tỳ, thỉnh điện hạ trị tội."

Bùi Nguyên Hạo im lặng không nói gì, nhìn nàng ta thật lâu, đột nhiên lên tiếng: "Người tên gì?"

"Hồi điện hạ, nô tỳ là Diêu Ánh Tuyết."

"Ánh Tuyết..."

Bùi Nguyên Hạo thầm đọc hai chữ, cái gì cũng không nói liền đứng lên. Mọi người xung quanh còn chưa rõ chuyện gì thì bóng dáng hắn đã biến mất trước cửa.

Lúc này, Ngọc công công mới tiến tới, cười nói: "Người đâu, thay tân trang cho Diêu nữ sử. Từ hôm nay trở đi, theo Tam điện hạ tới Thượng Dương cung."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Là nữ nhân thì đều có thể

Tin tức Điều Ánh Tuyết được Tam điện hạ mang đi mấy ngày sau mới truyền tới, nàng ta được phong làm phu nhân, thường xuyên bầu bạn bên cạnh hoàng tử.

Bùi Nguyên Hạo tuy vô cùng phong lưu, mỹ nữ bên người lại nhiều như mây, nhưng người thật sự được phong thưởng ngoại trừ Ngưng Yên lúc trước, thì chính là Điều Ánh Tuyết của hiện tại. Mọi người cũng có thể nhìn ra hẳn cực kỳ coi trọng Điều Ánh Tuyết.

Việc này như tảng đá ném xuống mặt nước an tĩnh, cả Dịch Đình đều sôi nổi lên hẳn, cung nữ thay nhau nghị luận, vô vàn cảm xúc ngay trong lúc này đều được bộc lộ.

Hâm mộ có, đổ kỵ có, phần uất có, bình thân cũng có.

Mà ta, chính là loại cuối cùng.

Nhưng Du Nhi lại có chút bất bình, nàng vừa thu dọn giường đệm vừa nói: "Ta thấy Điều Ánh Tuyết kia căn bản là thừa nước đục thả câu, bằng không sao Tam điện hạ có thể coi trọng nàng ta chứ? Hừ!"

Trong lòng tuy có chút bất an nhưng ta nhìn không được mà bật cười: "Thừa nước đục thả câu? Du Nhi, ngươi đang nói gì vậy?"

"Vốn dĩ là vậy mà. Nàng ta là ai Tam điện hạ còn không nhớ, khẳng định hôm đó ngài ấy say đến không gì cả, chỉ cần là nữ nhân thì đều có thể. Nếu không sao có thể tới phiên nàng ta?"

Là nữ nhân thì đều có thể?

Lời này như muối xát vào tim ta, có chút đau đớn, ta miễn cưỡng cười: "Nàng ta cũng là một mỹ nhân, lại luôn không cam lòng chỉ làm một cung nữ, hiện tại thì tốt rồi, được phong làm phu nhân, hưởng hết vinh hoa phú quý, cũng coi như là cầu nhân được nhân đi."

Du Nhi oán hận nhìn ta, bĩu môi: "Ngươi đó, chính là như vậy, nhìn người nào cũng ra người tốt, người khác đối với ngươi thế nào cũng không mang thù, khó trách nàng ta khi dễ ngươi như vậy mà ngươi không chịu lên tiếng."

"Nàng ta khi dễ ta hay không cũng không quan trọng." Ta nhìn Du Nhi, cười cười, "Chỉ cần ngươi đối tốt với ta là đủ rồi. Chờ hoàng ân đại xá, chúng ta cùng nhau xuất cung, sẽ không bao giờ lo lắng những chuyện này nữa, được không?"

"Đương nhiên là được rồi!"

Du Nhi cười hi hi nhìn ta, sửa sang lại giường đệm xong rồi cùng dắt nhau ra ngoài.

Trên đường nhỏ đi tới Tầng các, ánh mặt trời hôm nay đặc biệt rực rỡ, chiếu vào cơ thể làm con người cảm thấy ấm áp. Ven đường, lá trúc theo gió nhẹ mà đung đưa, tản ra thanh hương nhàn nhạt làm trong lòng cũng cảm thấy thoải mái. Một đường này, ta cùng Du Nhi vui đùa, tâm tình khỏi mù phía trước cũng trở thành hư không.

Ta, cũng đã suy nghĩ thông suốt.

Có những chuyện không thể vấn hồi, nếu đã xảy ra thì nên để nó trôi đi. Hiện tại ta chỉ hi vọng có thể bình bình an an vượt qua mấy tháng cuối cùng này, có thể bình yên rời khỏi hoàng cung, rời khỏi cái nơi tràn ngập khói mù này. Chính mình được sống những ngày bình thường, thì tốt quá!

Nhìn ta có vẻ thoải mái, Du Nhi cười nói: "Thanh Anh, ngươi cũng nên cười nhiều hơn đi, ngươi cười lên thật sự rất đẹp, so với Ngưng Yên, so với Điều Ánh Tuyết còn đẹp hơn nhiều..."

"Ngươi lại nói vậy!"

Ta giật dờ nhìn nàng, không nói gì thêm. Chốc lát đã tới Tầng các, nơi này vẫn an tĩnh như trước giờ, gió nhẹ ngoài cửa sổ từng trận thổi qua lá trúc xanh biếc, phát ra âm thanh xào xạc. Ánh mặt trời lười nhác dừng trên cửa sổ, ả ả có thể nhìn thấy khói bụi trong không khí này đang không ngừng bay múa.

Ta cảm phát trần dọn dẹp giống như mọi khi, lại đem mấy cuốn sách sắp xếp lại trên kệ một lần, vô tình cầm lấy một quyển nhìn lên.

Ai ngờ chỉ tùy ý rút ra lại là cuốn "Thập tam kinh chú sớ" mà Thái tử từng đọc.

Mặt trên đề lại một ít chú giải của y, Thái tử điện hạ và con người của y đều tao nhã lịch sự như vậy, nét chữ thanh lịch như nước chảy mây trôi, thoát nhìn thật không giống một hoàng tử sống trong tranh đấu quyền lực, mà giống quạt xếp của Giang Nam, phong độ nhẹ nhàng của tài tử.

Nhớ lại từ khi tiến cung tới nay, ta rất ít có cơ hội cầm bút, dù lúc nhỏ có luyện tập thì bây giờ cũng cảm thấy xa lạ.

Vì thế, ta vươn ngón trỏ chậm rãi dọc theo từng chữ, đầu ngón tay theo nét bút mà di động như nhảy múa.

Đang viết tới chữ "Chi", ngón tay ta giống chú bướm nhỏ xuyên qua đóa hoa bay lên, đôi mắt ta đột nhiên thấy một người đang đứng trước cửa.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Thái tử muốn nói cái gì?

Thái tử Bùi Nguyên Tu đang đứng trước cửa, trên mặt mang theo ý cười nhẹ nhàng.

"Thái tử điện hạ?" Ta kinh ngạc, vội vàng quỳ xuống hành lễ, "Nô tỳ bái kiến Thái tử điện hạ."

Y chậm rãi đi tới, vạt áo màu trắng nhẹ nhàng phiêu động. Y cúi đầu nhìn ta, ôn hòa nói: "Đứng lên đi."

"Tạ điện hạ."

Ta có chút xấu hổ, chỉ sợ mấy chữ vừa học viết sẽ bị y nhìn thấy, không ngờ y chỉ khẽ cười, đi tới kệ sách phía trước, mọi chuyện giống như chưa từng phát sinh.

Tàng các lại trở về an tĩnh, giống hệt mỗi lần y tới, nơi này đều yên bình như nước vậy, ta chỉ cúi đầu đi theo cạnh y, lẳng lặng hầu hạ. Lúc này, Bùi Nguyên Tu một bên đọc sách, một bên không chút để ý nói: "Hôm ngày năm, sao người không ở nơi này?"

Ngày năm? Ta thoáng sững sốt, ngày năm vốn là ngày ta làm việc, nhưng hôm đó Bùi Nguyên Hạo tới Dịch Đình tìm người, cho nên chúng ta đều phải ở lại đó, bên trong Tàng các đương nhiên sẽ không có người quét dọn. Thái tử điện hạ làm sao lại biết, chẳng lẽ, hôm đó y tới Tàng các đọc sách sao?

Ta vội vàng trả lời: "Ngày hôm đó, Tam điện hạ tới Dịch Đình có chút chuyện, bọn nô tỳ đều phải ở lại."

"Thế sao?" Bùi Nguyên Tu nhíu mày, "Đúng rồi, nghe nói hôm đó hắc tới tìm một cung nữ từng sủng hạnh qua. Tìm được rồi sao?"

"Dạ tìm được rồi."

"Là ai?"

"Là một nữ sử, tên Diêu Ánh Tuyết."

"Diêu Ánh Tuyết..." Thái tử lặng lẽ gọi cái tên này, lại cúi đầu nhìn ta, đột nhiên cười, "Cũng tốt, ta còn tưởng hắc sẽ mang người đi."

"A?" Trái tim ta nhảy dựng, ngẩng đầu nhìn Bùi Nguyên Tu, lại thấy y mỉm cười nhìn ta. Ánh sáng mặt trời chiếu vào càng khuôn mặt làm y thêm phần tuấn lãng, tỏa ra một loại ánh sáng nhân nhật, dịu dàng như ngọc, mà ánh mắt của y vẫn ôn nhu như vậy, cho dù thời tiết có vô cùng lạnh giá cũng làm người ta cảm giác như gió xuân ấm áp.

Ta bị y nhìn tới đỏ mặt, cúi đầu.

Nhìn bộ dáng của ta, y lại cười cười, quay đầu tiếp tục nhìn lên kệ sách, không hề nói chuyện. Trong không khí lúc này chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng vang lên.

Chỉ là qua thật lâu, y đều nhìn tắt, chỉ là không hề lấy xuống một cuốn sách nào.

Ta nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng hỏi: "Điện hạ, không biết ngài muốn tìm quyển sách nào, nô tỳ có thể tìm giúp điện hạ."

"Tìm thấy rồi, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

Y khẽ cười, quay đầu nhìn ta: "Chỉ là không biết người xem xong chưa."

Ta sững sốt, lập tức hiểu ý, vội vàng đem cuốn "Thập tam kinh chú số" dâng lên, nói: "Nô tỳ đáng chết, nô tỳ không biết đây là cuốn điện hạ muốn tìm, nô tỳ..."

"Có gì mà đáng chết chứ?" Y cười thành tiếng, "Sách nếu không có người xem, đặt ở nơi này cũng chỉ là đồng phế vật, còn có ý nghĩa gì chứ?"

Nói xong, y nhận lấy cuốn sách từ ta, tùy ý lật mấy trang, rồi ngẩng đầu nhìn ta: "Nhạc Thanh Anh."

"Điện hạ có gì phân phó?"

"..."

Y dừng một chút, biểu tình có chút khó xử. Ta nghi hoặc nhìn y, cũng không biết y muốn nói với ta cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Vẻ đẹp kinh tâm động phách

Qua một hồi thật lâu, y nhẹ nhàng nói: "Người còn ở lại Tàng các, bốn cung thật sự rất vui."

Ta sững sốt, ngẩng đầu nhìn y.

Gương mặt y có chút ửng đỏ, không biết do ánh mặt trời chiếu rọi, hay do nguyên nhân nào khác, bị ta kinh ngạc mà nhìn, y cúi thấp đầu, khẽ cười.

Giờ khắc này, ta có chút hoảng hốt, đối diện với nụ cười ôn hòa của y, ta cũng cười gật đầu.

Bên trong Tàng các vẫn yên tĩnh như vậy, trong không khí xung quanh tựa hồ tràn ngập âm áp.

Một lát sau, cổng lớn phía sau y xuất hiện thêm một bóng người, thân ảnh nhẹ nhàng uyển chuyển, giọng nói dễ nghe như chim hoàng oanh vang lên: "Điện hạ."

Ta và Bùi Nguyên Tu đều kinh ngạc, y vội vàng quay đầu, chỉ thấy bóng hình nhỏ bé đứng trước cửa.

Mỹ nhân trong cung nhiều vô số, phi tần của hoàng đế, sủng thiếp của hoàng tử, tính luôn cả cung nữ muôn hồng nghìn tía đó, ai nấy đều mình diễm đẹp động lòng người, nhưng cho dù tất cả bọn họ đều ở cạnh nhau cũng không sánh bằng một phần mười của nữ tử này. Gương mặt như món quà thượng đế ban tặng, mày liễu mắt trong, da như ngưng chi, môi đào hồng anh, ánh mắt phảng phất như tia sáng của mặt trăng, đẹp không tả xiết.

Nàng diện một thân váy dài hồng nhạt, một bàn tay như ngọc nhẹ nhàng kéo theo tà váy đi qua, gót sen khoan thai như đóa hoa trong nước, thướt tha mà quyến rũ.

Thái tử vừa thấy nàng tới, mỉm cười hỏi: "Ly Châu, sao nàng lại tới đây?"

Nam Cung Ly Châu - Thái tử phi đương triều!

Trong lòng thở dài, ta sớm đã nghe nói về vị Nam Cung Ly Châu này, cháu bên nhà ngoại của Ân hoàng hậu chính là đệ nhất mỹ nhân của Thiên triều, cho tới hôm nay được gặp, lời đồn quả nhiên không sai. Ta còn nghe nói lúc Thái tử tuyển phi đã mời họa sĩ trong cung vẽ tranh mỹ nữ, chỉ có vị Nam Cung Ly Châu này là không có, hơn mười vị họa sĩ đều gác bút xin từ chức, bởi vì không ai có thể cầm bút phác họa được vẻ đẹp của nàng.

Vẻ đẹp của nàng, quả thật là khó mà miêu tả!

Ta ngây ngốc mà nhìn, Nam Cung Ly Châu nói với Thái tử: "Thiếp trong lúc vô ý đi tới nơi này, nghe được giọng nói của điện hạ nên mới lại xem."

Nói xong, nàng quay đầu nhìn ta, nói: "Nàng ấy là..."

"Thanh Anh nàng..." Thái tử liếc nhìn ta, nói: "Nàng ấy là cung nữ trong Tàng các, phụ trách trông giữ nơi này."

"Thì ra là vậy."

Nam Cung Ly Châu nhướn mày, lại nhìn ta, ta lúc này mới hoàn hồn, vội vàng hành lễ: "Nô tỳ bái kiến Thái tử phi điện hạ."

"Miễn lễ, đứng lên đi." Nàng nhẹ nhàng nói, rồi quay đầu nhìn Bùi Nguyên Tu, "Điện hạ, thời gian cũng không còn sớm nữa. Khi này thiếp tới đây vừa lúc nghe trong cung truyền thiện, chúng ta cùng trở về đi."

"Được."

Hai người nắm tay nhau rời đi, ta cứ đứng đó nhìn theo đôi tiên đồng ngọc nữ dần dần biến mất khỏi rừng trúc, trong lòng không nói nên lời hâm mộ, nếu có thể có được bạn đời như thế, nhân sinh này còn gì để cầu đâu!

Ta nhàn nhạt cười, vừa định xoay người về phòng, nhưng đầu vừa nhấc liền thấy đường mòn trong rừng trúc kia, lại có người tới.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nhà người ở đâu?

Thân ảnh kia thật sự quá đỗi quen thuộc, ta vừa nhìn đã nhận ra, cả người lập tức cứng đờ.

Bùi Nguyên Hạo! Hắn sao lại tới đây?

Ta còn đang kinh ngạc không thôi, hắn đã đến trước cửa Tầng các, cặp mắt lạnh lùng không đáy nhìn về phía ta, ta ớn lạnh, vội vàng quỳ xuống: "Nô tỳ bái kiến Tam hoàng tử điện hạ."

"Đứng lên đi." Hắn nhàn nhạt nói, nhắc chân đi vào.

Nhìn dáng vẻ của hắn, hắn là không nhớ ta là ai, lúc này đáy lòng ta mới thờ phào nhẹ nhõm, cẩn thận theo sau.

Hắn chậm rãi lướt qua kệ sách, không hề nói chuyện, ta cũng không dám lên tiếng, toàn bộ Tầng các lập tức rơi vào yên lặng, không khí giống như ngưng tụ lại, khiến người hít thở không thông.

Thời điểm ta khản trương không thôi, hắn đã chậm rãi lấy một quyển sách xuống, lật lật mấy trang, nói: "Vừa rồi Thái tử điện hạ tới đây sao?"

"Vâng."

"Y thường xuyên tới?"

"Không... Không có."

Đối diện với nam tử này trái tim ta vốn đã đau thắt, mà lúc này nghe hắn hỏi tới Thái tử, không biết vì sao ta lại càng thêm sợ hãi, theo bản năng lắp bắp. Hắn nhíu mày, quay đầu lại nhìn ta, ánh mắt sắc bén kia như hai thanh kiếm, cả người ta lập tức toát mồ hôi lạnh.

Lúc này, Bùi Nguyên Hạo từng bước tới trước mặt ta.

Hắn cách ta rất gần, hơi thở nóng bỏng phả vào trán làm cả người ta không được rung mình, cho dù không dám ngẩng đầu nhìn hắn nhưng ta vẫn cảm nhận được cặp mắt sắc bén kia đang chăm chăm nhìn ta, giống như dã thú vồ mồi, ta đã khản trương tới đầu ngón tay cũng run lên.

Hắn, sẽ không nhận ra ta chứ?

Ngay lúc ta khản trương tới cùng, một quyển sách đột nhiên đưa tới trước mặt.

"Đi."

"Dạ?"

Ta nhất thời hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn hắn, hắn lại nhíu mày: "Sao vậy, mượn sách trong Tầng các không cần ghi chép hả?"

"Dạ có, dạ có."

Ta vội vàng nhận lấy đi tới án thư, cầm bút lông viết vào ký lục bên dưới. Hắn lẳng lặng đứng trước án thư nhìn ta ghi chép, đột nhiên hỏi: "Vì sao người biết viết chữ?"

Ta cúi đầu: "Khi nhỏ trong nhà nô tỳ có phu tử giảng bài."

"Vậy sao? Nhà người ở đâu?"

Đầu ngón tay run lên, một giọt mực rơi xuống quyển sách.

Nhiều năm như vậy, ngoại trừ trước khi vào cung thái giám quản sự hỏi qua nhà ta, đã lâu rồi không có người nhắc tới, dần dần, chính mình cũng cảm thấy phai nhạt. Đối với cung nữ trong cung mà nói, nhà, thật sự là một thứ quá xa xôi.

Lại không ngờ, người đầu tiên hỏi ta, lại là hắn.

Ta cúi đầu, nhẹ nhàng nói: "Nô tỳ, không nhớ nữa."

Vừa nói xong ta liền cảm thấy chính mình quá ngu xuẩn, rõ ràng nhớ chuyện biết chữ ở nhà, sao có thể nói không biết nhà ở đâu. Quả nhiên, sắc mặt Bùi Nguyên Hạo thay đổi, ánh mắt nhìn ta trở nên sắc bén lên, ần ần tức giận.

Trong lòng ta trầm xuống, lúc này lại có giọng nói từ cửa truyền tới: "Tam điện hạ?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lành Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Làm thị nữ bên cạnh ta

Vừa ngẩng đầu đã thấy Diêu Ánh Tuyết đứng ngoài cửa, nàng thấy hai chúng ta, tựa hồ giật mình, vẻ mặt có chút kinh ngạc nhưng vẫn lập tức đi tới: "Thiếp bái kiến Tam điện hạ."

"Ánh Tuyết, nàng tới đây làm gì?"

"Thiếp là tới tìm Thanh Anh."

"Nàng ta?"

Bùi Nguyên Hạo nhíu mày, quay đầu liếc nhìn ta, mà trong lòng ta cũng không khỏi kinh ngạc, Diêu Ánh Tuyết tới tìm ta? Để làm gì?

"Nàng tới tìm nàng ta làm gì?"

Diêu Ánh Tuyết khẽ cười, nhẹ giọng: "Điện hạ không phải phân phó Nội Vụ Phủ tìm cho thiếp một cung nữ sao, thiếp nghĩ nghĩ, nếu phải một người mới không biết gì tới khó tránh phạm lỗi, thiếp không tiện thì cũng không sao, chỉ sợ sẽ gây phiền phức cho điện hạ. Cho nên thiếp nghĩ, hay là để Thanh Anh tới cạnh thiếp làm thị nữ thân cận."

Lời vừa nói xong, ta cả kinh trợn mắt há mồm.

Kêu ta làm thị nữ bên cạnh nàng ta?"

Diêu Ánh Tuyết đang suy nghĩ gì vậy? Nàng ta không thích ta, thậm chí còn chán ghét ta, toàn bộ Dịch Đình này đều coi đó là bí mật đã được công khai. Từ khi tiến cung, nàng ta luôn khi dễ ta với Ngưng Yên, sau khi Ngưng Yên trở thành nữ nhân của Bùi Nguyên Hạo, nàng ta liền kiếm chuyện với ta, không chỉ phân ta tới Tàng các lạnh lẽo này, ngày thường còn lăng nhục đủ kiểu.

Nhưng hiện tại, nàng ta còn muốn ta làm thị nữ bên cạnh?

"Nàng ta?"

Bùi Nguyên Hạo tựa hồ cũng có chút kinh ngạc, nhưng Diêu Ánh Tuyết đã yêu cầu đi tới, nắm lấy tay ta: "Thanh Anh, chúng ta vốn là hảo tỷ muội, bây giờ ngươi tới cạnh ta, chúng ta cũng có thể chiếu cố lẫn nhau. Ngươi nhất định phải đồng ý đó."

"Ta..."

Ta theo bản năng muốn mở lời cự tuyệt, nhưng lời còn chưa nói, ta liền lập tức nhìn qua Bùi Nguyên Hạo bên cạnh.

Từ cung nữ trong Tàng các tới thị nữ bên cạnh hoàng tử phu nhân, người ngoài nhìn vào đương nhiên là thấy sẽ được thăng chức, không ai sẽ cự tuyệt. Nếu ta từ chối, chắc chắn sẽ chọc giận Diêu Ánh Tuyết, nàng ta hiện tại lại là phu nhân được sủng ái bên cạnh Bùi Nguyên Hạo, nếu...

Ta cắn môi, miễn cưỡng nói: "Chỉ sợ Thanh Anh vụng về, làm phu nhân tức giận."

"Vậy là ngươi đồng ý rồi!"

Nàng ta lập tức nở nụ cười, gương mặt như hoa nở quay đầu nhìn Bùi Nguyên Hạo, nói: "Điện hạ, thiếp muốn để Thanh Anh chuyển tới Thượng Dương cung, thỉnh điện hạ ân chuẩn."

Ánh mắt Bùi Nguyên Hạo vẫn lạnh lùng như vậy, lúc này cũng chỉ nhàn nhạt, không chút biểu tình nói: "Đây là chuyện của nữ nhân các nàng, bản cung không muốn hỏi tới."

Nói xong, hắn liền xoay người rời đi.

Nhìn hắn rời khỏi, biến mất dưới ánh nắng chói chang, không biết vì sao, ta lại cảm thấy giống như ánh mặt trời cũng biến mất vậy.

Một trận hàn ý từ cổ tay bị Diêu Ánh Tuyết nắm lấy truyền lên.

Ta rời Dịch Đình tới Thượng Dương cung đã là buổi chiều.

Vừa bước vào đã thấy ánh trời chiều nguy nga trên cung điện cao ngất phía trước, giống như áp lực vô hình trong sương mù, giống như chủ nhân của nó, vĩnh viễn cao cao tại thượng, vĩnh viễn khiến người ta cảm thấy bất an.

Đó chính là Thượng Dương cung của Bùi Nguyên Hạo.

Ta được cô cô dẫn đi tắm rửa thay y phục, sau đó một mình tới nơi ở của Diêu Ánh Tuyết, vừa đẩy cửa đã thấy nàng ta đang ngồi ngay ngắn trước bàn chải trang sức. Thấy ta tới, nàng ta biếng nhác mở miệng: "Còn không qua hầu hạ."

Ta đi tới sau nàng ta, vừa ngẩng đầu nhìn tới gương đồng, gương mặt mỹ lệ của nàng ta hiện lên nụ cười thần bí, lạnh lùng nhìn ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Mỹ nữ Thượng Dương cung nhiều như mây

"Người thật đẹp."

Ta cúi đầu chậm rãi gỡ cây kim thoa trên đầu nàng ta xuống, bình tĩnh nói: "Phu nhân quá khen. Phu nhân mới là hoa dung nguyệt mạo, thiên nhân chi tử."

"VẬY sao?" Nàng ta ở trong gương nhìn chằm chằm ta, "VẬY người nói xem, nếu người và bốn cung đứng chung một chỗ, điện hạ sẽ chọn ai?"

Bàn tay cầm kim thoa run lên, nhưng ta lập tức bình tâm, trấn định nói: "Đương nhiên là phu nhân. Thanh Anh chẳng qua chỉ là ánh sáng của đom đóm, sao có thể tranh phát sáng với phu nhân?"

"Thế sao? Như vậy, nếu là Liễu Ngưng Yên, và bốn phu nhân?"

Trong lòng ta cả kinh, mở to hai mắt nhìn Diêu Ánh Tuyết, chỉ thấy nàng ta chậm rãi đứng lên, xoay người nhìn ta: "Ngày trước người giúp tiện nhân kia lọt vào mắt xanh của điện hạ, bây giờ thì sao?"

Nghe tới câu này, trong đầu ta đột nhiên hiểu rõ.

Hai năm trước, ta giúp Ngưng Yên lọt vào mắt xanh của Bùi Nguyên Hạo, trong lúc vô ý cũng làm sự ái mộ của nàng ta thành công dã tràng, có lẽ khi đó nàng ta quá thất vọng, cho nên mới chán ghét, suốt ngày tìm đủ chuyện khi dễ ta.

Mà hiện tại, nàng ta đã trở thành phu nhân của Bùi Nguyên Hạo, đương nhiên là muốn kiểm ta tính sổ!

Ta nhẹ nhàng đáp: "Phu nhân, chuyện đã qua lâu rồi, huống hồ bây giờ phu nhân đang được Tam điện hạ sủng ái, hà tất phải canh cánh chuyện xưa trong lòng."

"Đúng vậy, bốn phu nhân mới chính là người chiến thắng, quả thật không có thời gian để so đo hơn thua với loại người các người." Nàng ta vừa nói vừa tiến lại gần, chằm chằm nhìn ta, "Nhạc Thanh Anh, người tự biết thân biết phận thì tốt, nếu để ta ở Thượng Dương cung này nghe những thứ không nên nghe, người cũng biết thủ đoạn của bốn phu nhân rồi đấy, ta quyết không dễ dàng bỏ qua cho người!"

"Vâng."

Cứ như vậy, ta ở lại Thượng Dương cung, trở thành thị nữ bên cạnh Diêu Ánh Tuyết, bỗng lộc tuy so với lúc trước ở Tàng các nhiều hơn rất nhiều, nhưng dù sao cũng là ở bên cạnh Diêu Ánh Tuyết, ngày tháng trôi qua không dễ dàng gì.

Mặc kệ thế nào, còn mấy tháng nữa là tới đại xá, ta chỉ cần cố gắng chịu đựng qua mấy ngày này là được!

Nhưng, có một chuyện nằm ngoài dự đoán, chính là ngày tháng của Diêu Ánh Tuyết tựa hồ cũng không quá tốt.

Vào Thượng Dương cung đã hơn một tháng, Bùi Nguyên Hạo vẫn chưa lần nào thị tẩm nàng ta.

Lúc trước ta cũng nghe nói, Tam điện hạ phong lưu háo sắc, tuy rằng vị trí phu nhân được sắc phong chính thức chỉ có Ngưng Yên ngày xưa và Diêu Ánh Tuyết hiện tại, nhưng mỹ nữ Thượng Dương cung nhiều như mây, mấy ngày nay, hẳn vẫn để đám cơ thiếp đó bồi tẩm, không hề tới tìm Diêu Ánh Tuyết. Việc này cũng làm cho vị Ánh Tuyết phu nhân này rơi vào tình cảnh xấu hổ.

Liên tiếp mấy ngày, nàng ta chỉ có thể làm bộ bị nhiễm phong hàn, tránh ra khỏi cửa.

Hôm nay, ta từ nhà bếp mang đồ ăn cho nàng ta trở về, thời điểm đi ngang rừng mai thì nghe bên kia truyền tới tiếng nói cười, là Bùi Nguyên Hạo cùng mấy cơ thiếp du ngoạn.

Ta cúi đầu đang muốn đi qua, lại nghe một giọng nói vang tới: "A, đây không phải thị tỳ của Ánh Tuyết phu nhân sao?"

Người đó là Hồng Vi mỹ cơ, nàng ta yếu điệu tới trước mặt ta, ánh mắt đánh giá trên dưới ta một lần, cười nói: "Chủ tử nhà ngươi đâu? Sao không thấy nàng ta bước ra khỏi cửa vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tranh sủng (1)

Ta ngẩng đầu nhìn mấy người bọn họ, trên mặt ai nấy đều mang biểu tình đang chờ xem kịch, ánh mắt khinh thường chăm chăm nhìn ta.

Ta nhẹ nhàng trả lời: "Phu nhân cảm thấy không khỏe, cho nên đang ở trong phòng nghỉ ngơi, không ra bên ngoài."

"Không khỏe?" Lục Hạ bên cạnh cười nhạo một tiếng, lạnh lùng nói, "Là không khỏe, hay không có mặt mũi ra ngoài? Nàng ta vào Thượng Dương cung lâu như vậy, điện hạ ngay cả một lần triệu kiến cũng không có, nếu ta là nàng ta, ghê lạnh như thế cũng chịu đủ rồi."

"Còn không phải sao?" Tư Dao đứng phía sau cười nói, "Cũng không biết điện hạ phong nàng ta làm phu nhân là có ý gì, ngay cả an bài cũng kém xa tỳ muội chúng ta."

"Đúng vậy."

Nghe bọn họ khiêu khích, ta chỉ lặng lẽ cúi đầu, không nói một lời. Mấy người bọn họ thấy ta không có phản ứng gì, đang muốn trút giận thì nghe phía sau có giọng nói vang tới: "Các ngươi đang làm gì vậy?"

Ta vừa ngẩng đầu, đã thấy một nữ tử chậm rãi đi tới.

Dáng người của nữ tử này cao gầy, thậm chí còn cao hơn ta một chút, gương mặt thanh tú, tuy rằng không phải mỹ điểm tuyệt sắc nhưng lại thập phần đoan chính.

Mấy vị mỹ cơ kia nhìn thấy nàng, khí thế kiêu ngạo lập tức giảm xuống, quy quy củ củ đứng sang một bên: "Kim Kiều tỷ."

Kim Kiều, phụ thân của nàng là hoàng thượng Dương Vạn Văn, lúc trước ông ta vì nịnh bợ Tam điện hạ mà gả nữ nhi này vào Thượng Dương cung, Tam điện hạ cũng coi như cho phụ thân nàng mặt mũi, đối với nàng vô cùng tôn trọng, tuy rằng không danh không phận nhưng tất cả cơ thiếp trong Thượng Dương cung đều nghe lời nàng.

Nàng đi tới trước mặt ta, liếc ta một cái, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn lại đám mỹ cơ kia, lạnh lùng nói: "Điện hạ làm việc tự có đạo lý của điện hạ, không phải chuyện các ngươi có thể lăm miệng. Sau này đừng để ta nghe thấy mấy lời không biết sâu cạn nặng nề này nữa."

"Vâng."

Ta ngẩng đầu nhìn nàng, nàng cũng nhìn về phía ta, gương mặt đoan trang tú lệ kia vẫn không chút thay đổi, nói: "Ngươi lui xuống đi."

"Đa tạ."

Ta nhẹ nhàng gật đầu, sau đó trở về nơi ở của Diêu Ánh Tuyết.

Vừa tới cửa lớn liền nghe bên trong truyền tới tiếng nói, cẩn thận nghe lại, thì ra là lão nhân trong Thượng Dương cung - Triệu ma ma: "Phu nhân ban thưởng, nô tỳ không dám nhận."

"Triệu ma ma không cần khách khí, bà chỉ cần nói cho bọn cung, làm thế nào mới có thể được điện hạ sủng ái là được."

Lòng ta thoáng động, xem ra Diêu Ánh Tuyết không cam lòng cô đơn, cho nên mới suy nghĩ tới biện pháp này.

Triệu ma ma kia thấp giọng: "Phu nhân có điều không biết, người thân cận với Tam điện hạ nhất là Lưu công công, phu nhân chỉ cần chiếu cố tới hắn, hắn tự nhiên sẽ vì phu nhân mà an bài. Lúc trước nhà đầu Hồng Vi kia vừa mới vào cung cũng bị vắng vẻ mấy tháng, sau đó nàng ta tặng cho Lưu công công một chiếc ngọc ban chỉ, ba ngày sau, điện hạ liền triệu nàng ta thị tẩm..."

Thanh âm bên trong càng lúc càng nhỏ, một lát sau chỉ thấy Triệu ma ma mang theo một hầu bao hoan hỉ ra ngoài. Thấy ta, bà ta hừ một tiếng rồi xoay người rời đi.

Ta vào phòng, quả nhiên thấy Diêu Ánh Tuyết đang cầm một túi bạc, vừa thấy ta liền nói: "Đi, đem túi bạc giao cho Lưu công công hầu hạ cạnh điện hạ, cứ nói là bọn phu nhân ban thưởng cho hắn."

Ta yên lặng buông hộp đồ ăn, đi qua nhận lấy túi bạc.

Đi tới cửa, ta nhìn không được mà dừng bước, quay đầu nói với Điều Ánh Tuyết: "Phu nhân, thật ra không cần phải làm vậy đâu."

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tranh sủng (2)

"Người nói cái gì?"

Ta hít một hơi thật sâu, nói: "Hiện tại phu nhân đã được điện hạ sắc phong, thân phận đương nhiên khác với những cơ thiếp đó, nếu còn lén lút sau lưng giờ trò tranh sủng, chỉ sợ chuyện này sẽ có người mượn cớ, cũng là tự hạ thấp thân phận. Thỉnh phu nhân kiên nhẫn thêm một đoạn thời gian, điện hạ sẽ không tiếp tục vắng vẻ nương nương như vậy đâu."

Điều Ánh Tuyết kinh ngạc, nàng ta nhìn ta, ánh mắt đột nhiên thay đổi, chế nhạo: "Người còn muốn ta chờ? Sao thế, người muốn ta tiếp tục bị điện hạ vắng vẻ như vậy để chê cười ta đúng không?"

"Không, không phải!" Ta nóng lòng, vội vã giải thích: "Ôn tỳ, chỉ là suy nghĩ cho phu nhân."

Tuy ta không thích nàng ta, nhưng nhớ lại những chuyện hai năm trước mình làm, tuy rằng giúp được Ngưng Yên, nhưng rốt cuộc cũng làm tình cảm của nàng dành cho Bùi Nguyên Hạo như nước chảy qua, trong lòng có chút áy náy nên không muốn Điều Ánh Tuyết rơi vào sai lầm.

Huống hồ, với tính cách của Bùi Nguyên Hạo, hẳn sẽ không làm chuyện vô dụng. Nếu hẳn đã sắc phong Điều Ánh Tuyết làm phu nhân, lại còn vắng vẻ nàng ta, chắc chắn là có mục đích. Mà hiện tại Điều Ánh Tuyết làm chuyện như vậy, chắc chắn là tự hạ thân phận, hành động như thế nào có thể xứng làm nữ nhân bên cạnh hoàng tử.

Thấy ta còn định nói gì, Điều Ánh Tuyết hung hăng cướp lời: "Câm miệng! Nhạc Thanh Anh, người đừng quên, người hiện tại chỉ là thị nữ của ta, ta muốn người làm gì thì người phải làm cái đó. Nếu người dám nhiều lời, người xem ta sẽ xử lý người như thế nào!"

Ta cả kinh, lập tức đem lời muốn nói nuốt xuống.

"Còn thất thần làm gì, mau đi."

"Vâng."

Ta chỉ có thể xoay người ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã tới sân vườn, ta liền nghe thấy từ ngay góc tường cách đó không xa có tiếng động, thì ra là Tư Dao và Lưu công công đang thì thầm gì đó.

Ta vừa định tới gần, liền thấy Tư Dao lấy một thứ nhét vào tay Lưu công công, tập trung nhìn lại, là một thỏi vàng. Ta theo bản năng dừng bước chân, liền nghe nàng ta cười nói: "Công công xin vui lòng nhận cho, chuyện này còn làm phiền công công."

"Tư Dao cô nương cứ yên tâm."

Nhìn thoáng qua Lưu công công kia, trên mặt lộ ra nụ cười tham lam, hẳn vội vàng nhét đồ vào ống tay áo, mới nói: "Buổi tối mấy ngày nay điện hạ đều triệu vài vị, há sao có thể quên mất cô nương, chẳng qua là do công việc bận rộn, chưa kịp an bài, ta sẽ tự mình đi nhắc nhở."

"Đa tạ Lưu công công."

Mặt mày Tư Dao hớn hở, hướng Lưu công công chào một cái rồi xoay người rời đi.

Chờ nàng ta vừa đi, Lưu công công lại đem thỏi vàng kia nhìn thoáng qua, lúc này mới từ từ cười rồi cất lại vào người, vừa định rời đi thì nhìn thấy ta. Ánh mắt hẳn thoáng động, như ý thức được gì liền cười nói: "Là người?"

"Gặp qua Lưu công công."

"Sao thế, là phu nhân nhà người kêu người tới tìm ta?"

Xem ra, hẳn đối với loại sự tình này đã thành thói quen, cơ thiếp trên dưới trong Thượng Dương cung nếu muốn lọt vào mắt xanh của Bùi Nguyên Hạo thì không thể không hiểu kính hắn, cho nên vừa thấy ta, hắn liền biết tiền tài sắp tới.

Chỉ là...

Ta cắn chặt răng, giấu túi bạc kia ra sau, sau đó mỉm cười nhìn hấn: "Dạ không có, nô tỳ chỉ là trùng hợp đi ngang qua đây thôi."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Thị tằm

Trên mặt vốn còn đang mỉm cười tủm tỉm nay lập tức trở nên khó coi, ánh mắt hấn đánh giá ta một lượt, cười lạnh: "Đi ngang qua sao? Xem ra vị phu nhân kia quả thật trầm ổn, sao rồi, ngày tháng ăn không ngồi chờ vui lắm sao?"

Ta nhẹ nhàng cười: "Công công nói đùa. Địa vị của Ánh Tuyết phu nhân là do điện hạ sắc phong, có bị ghê lạnh hay không thì ngài ấy vẫn là phu nhân của điện hạ."

Vừa nghe câu này, sắc mặt hấn càng thêm khó coi, hừ lạnh một tiếng: "Nếu đã như vậy, ta cũng không nhiều lời nữa." Nói rồi hấn phất tay áo bỏ đi, trong miệng còn lầm bầm: "Hừ, người không thức thời như vậy, ta xem nàng ta có thể ương ngạnh được bao lâu!"

Tâm tình ta phức tạp mà đứng tại chỗ, chờ bóng dáng hấn biến mất ở cuối hành lang mới lấy túi bạc ra, cúi đầu nhìn, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Chuyện này là ta tự mình chủ trương, vì Điều Ánh Tuyết, ta chỉ có thể đánh cược một phen.

Ba ngày, ta đánh cược ba ngày. Nếu trong vòng ba ngày, Bùi Nguyên Hạo vẫn chưa triệu nàng ta thị tằm, vậy thì ta sẽ đem túi bạc này tặng cho Lưu công công. Nếu Bùi Nguyên Hạo thật sự triệu nàng ta, vậy thì coi như ta chuộc lại sai lầm của hai năm trước.

Chỉ là ta không biết, ta làm như vậy, là đang giúp nàng ta, hay hại nàng ta đây?

Chỉ chớp mắt đã qua ba ngày.

Điều Ánh Tuyết tuy rằng không mở miệng nhưng ta thấy được trong mắt nàng ta ngày càng khẩn trương, mà chính ta cũng không ngừng tự giã vò mình.

Buổi tối hôm nay, ta đốt lửa ngon nển trên bàn, vừa ngắm đầu đã thấy vẻ mặt cô đơn của nàng ta ngồi đó, thoát nhìn là ta sai rồi, ta đang định ngày mai mang túi bạc kia tìm Lưu công công thì nghe bên ngoài có tiếng đập cửa. Ta đi ra mở cửa, đã thấy một nam tử trẻ tuổi đứng đó, đúng là người theo hầu bên cạnh Tam điện hạ.

Hấn cúi người hành lễ với Điều Ánh Tuyết: "Gặp qua Ánh Tuyết phu nhân."

"Có chuyện gì?"

"Hoàng tử truyền triệu Ánh Tuyết phu nhân."

Điều Ánh Tuyết vừa nghe xong liền đứng dậy, nhất thời kích động mà làm bát trà trong tầm tay bị đánh nghiêng, trên mặt lộ rõ thần sắc vui mừng.

Thời gian ba ngày này, đáy lòng nàng ta giã vò ít nhiều ta có thể cảm nhận được, không ngờ Bùi Nguyên Hạo thật sự triệu nàng ta thị tằm, vui mừng trong lòng đều bộc lộ ra ngoài. Nàng ta không ngừng đồng ý, vội vàng tới trước gương trang điểm.

Ta đứng trước cửa, tâm tình lại thoáng phức tạp. Điều Ánh Tuyết chải chuốt trước gương một lát, quay đầu nhìn về phía ta: "Còn không qua đây?"

"Vâng."

Ta nghe xong lập tức qua giúp nàng ta chải tóc, nghiêng người cầm lên một cây kim thoa, son phấn dùng màu phấn nhạt càng làm đôi môi anh đào thêm phần quyến rũ, thoát nhìn làm người không rời mắt được.

Ta nhìn nhìn gương mặt kiều diễm của nàng ta trong gương, lại nhìn khuôn mặt tái nhợt của mình, không khỏi xấu hổ cúi đầu. Mà Điều Ánh Tuyết đã hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng, căn bản không rảnh để ý tới ta, sau khi trang điểm chải chuốt xong liền cao hứng đứng dậy, xoay người ra ngoài.

Vừa tới cửa, người đứng bên ngoài nói thêm: "Phu nhân, thị nữ của ngài cũng phải đi theo."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tới tẩm cung của hấn

"Cái gì?"

Ta chân động, hoảng hốt đứng đó, người bên ngoài liếc nhìn ta, nói: "Đây là quy củ trong cung."

Quy củ trong cung, nữ quyền thị tẩm, thị nữ đều phải canh giữ bên ngoài, tùy lúc mà hầu hạ chủ tử. Du Nhi đã từng hầu hạ Nhân Phi nương nương, ta còn thường xuyên nghe nàng kể lại, mỗi lần nói chuyện hai người đều đỏ mặt cười cười.

Không ngờ lại có một ngày, ta cũng phải canh giữ bên ngoài, hơn nữa là...

Ngẩng đầu nhìn Diêu Ánh Tuyết, nàng ta lúc đầu nhũ mảy, sau đó lại nhớ tới gì đó, cười lạnh: "Cũng tốt. Nhạc Thanh Anh, còn không mau đi."

Ta chỉ có thể lặng lẽ đi theo nàng ta ra ngoài.

Ánh trắng lấp lánh chiếu vào mỗi góc trong Thượng Dương cung, giống như một tòa cung điện mạ lên một tầng bạc, phóng tầm mắt ra như nguyệt hoa trong nước. Đi trong màn đêm như vậy, trái tim con người tựa hồ cũng bình thản xuống.

Chỉ chốc lát chúng ta đã tới hoa viên, Diêu Ánh Tuyết vừa thấy con đường phía trước liền phát hiện có gì không đúng.

"Con đường này là..."

Người kia quay đầu lại nói: "Phu nhân, điện hạ tối nay triệu ngài tới tẩm cung của ngài ấy."

Lời vừa dứt, cả người Diêu Ánh Tuyết đều sợ ngây ra.

Sau khi vào Thượng Dương cung chúng ta cũng nghe vài việc của Bùi Nguyên Hạo, hấn triệu cơ thiếp tới thị tẩm, trước nay đều tới thiên điện, chưa từng gọi người tới tẩm cung, nhưng tối nay, hấn lại để Ánh Tuyết tới tẩm cung của hấn thị tẩm, vinh hạnh như vậy chưa từng có qua!

Điều này cũng như chiếu cáo với mọi người, địa vị phu nhân của Diêu Ánh Tuyết, không giống người thường!

Trên mặt Diêu Ánh Tuyết lộ ra biểu tình kinh hi, lúc này kích động đến độ nói lắp: "Được, người, người dẫn đường."

Người kia gật đầu, chúng ta lại tiếp tục đi về phía trước.

Mắt thấy đã tới tẩm cung của Tam điện hạ, ta ngẩng đầu, màn đêm lúc này thật sự đã sâu. Đột nhiên, Diêu Ánh Tuyết quay đầu lại nhìn ta: "Nhạc Thanh Anh, chắc ngươi đang rất thất vọng lắm, đúng không?"

"..." Ta sững sờ, ngẩng đầu nhìn nàng ta.

Trên mặt nàng ta mang theo vài phần châm chọc, cười lạnh: "Ngươi không phải nói bốn phu nhân làm vậy là tự hạ thân phận, sẽ để người khác mượn có sao? Nhưng hiện tại điện hạ lại triệu ta thị tẩm trong tẩm cung của ngài ấy, ngươi xem đây là thế nào? Là điện hạ cảm thấy bốn phu nhân quá bi ối, không xứng với ngài ấy, đúng không?"

Ta cúi đầu: "Không phải."

Nàng ta lại cười lạnh một tiếng, nói: "Ta ngược lại muốn hỏi ngươi, nếu bốn phu nhân làm theo lời ngươi nói, buổi tối hôm nay, điện hạ sẽ triệu ta thị tẩm sao?"

"Phu nhân..."

Nàng ta dừng bước, chậm rãi đi tới trước mặt ta, chăm chăm mà nhìn: "Nhạc Thanh Anh, ngươi chỉ ước ta cả đời đều bị điện hạ vắng vẻ đúng không? Đáng tiếc a, ngươi thất bại rồi!"

Lời vừa dứt, nàng ta đột nhiên duỗi tay nắm lấy cổ tay ta, móng tay thoáng dùng lực véo vào da, con đau lập tức truyền tới, ta rên một tiếng, nhin xuống, chỉ thấy nàng ta cười lạnh: "Đêm nay, ngươi cứ ở ngoài từ từ mà nghe, nhìn xem người điện hạ muốn là ai đi!"

Nói xong, nàng ta liền xoay người đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Giọng của nàng thật dễ nghe

Thanh âm kia đặc biệt ôn nhu, đặc biệt mịn hoặc mang theo một loại hoa lệ tiêu hồn tận xương, giống như u lan dưới trăng chợt nở rộ, quyến rũ mê người.

Cùng với thanh âm rên rỉ đó là tiếng thở dốc thô nặng của nam tử.

Hai thanh âm trong màn đêm hòa quyện vào nhau, ta đứng ngoài cửa, tựa hồ cũng có thể nhìn thấy cảnh hai người bên trong đang quấn quýt si mê thế nào.

Mặt ta đỏ bừng lên, ngón tay giấu dưới ống tay áo cũng run rẩy.

Xung quanh rõ ràng tối đen như mực, nhưng trước mắt ta lại hiện lên cảnh tượng đó, giống hệt đêm ấy, cũng là tiếng rên rỉ và thở dốc như vậy, hai người si mê trong vòng tình mà quấn quýt, da thịt nóng bỏng kia, tiếng ngâm nga tiêu hồn lại phảng phất trên người, trên tai. Ta thậm chí còn cảm nhận được hơi thở nam tính đang diễn tấu hai bên má.

Không! Không!

Ta lập tức bừng tỉnh, hai mắt đột nhiên mở to. Nhạc Thanh Anh, người đang suy nghĩ cái gì vậy?

Người không phải đã nghĩ thông suốt rồi sao? Để tất cả qua đi, quên những chuyện đã từng phát sinh, người chỉ là Nhạc Thanh Anh. Mấy tháng nữa sẽ rời khỏi nơi này rồi, tất cả những người ở đây đều không liên quan tới người, nam nhân kia càng không có quan hệ. Hắn không phải muốn người, cũng không có khả năng muốn người!

Cùng tiếng thở dốc càng lúc càng nặng là tiếng mê hồn ngâm nga, ta lui từng bước, cuối cùng chạy vào một góc, liều mạng che lỗ tai lại, để chính mình không nghe, để chính mình không nghĩ.

Ta muốn ngủ, nhưng lại không ngủ được, trong đầu không ngừng suy nghĩ miên man, ngủ đi, mau ngủ đi!

Đêm mỗi lúc một sâu, toàn bộ Thượng Dương cung đều đã ngủ say, chỉ còn một nữ tử nhỏ yếu ngồi trong góc vườn, thân ảnh vô tội không ngừng đấu tranh, không biết là đang đấu tranh với thanh âm kia, hay đấu tranh với trái tim của mình...

Không biết trôi qua bao lâu, trời cuối cùng cũng sáng.

Chạm rãi mở mắt, trước mặt thoáng mờ hồ, cả người ta có chút mê man, lúc này đã nghe tầm điện bên cạnh truyền tới thanh âm.

Phảng phất là tiếng người mặc y phục, qua một hồi lâu, ta đột nhiên nghe một tiếng kêu mị kêu lên: "Điện hạ..."

Là giọng của Diêu Ánh Tuyết, còn mang theo một tia lười biếng và nhàn nhạt gợi dục, thật sự là câu hồn nhiếp phách. Sau đó ta liền nghe Bùi Nguyên Hạo nhàn nhàn nói: "Sớm như vậy đã muốn rồi sao? Chẳng lẽ bốn cung sủng ái nàng chưa đủ?"

"Điện hạ..." Diêu Ánh Tuyết hờn dỗi một tiếng, trong phòng lại truyền tới một trận thanh âm khác thường.

Ta cắn răng ôm chặt hai tay, chỉ cảm thấy xung quanh lạnh thấu xương tủy. Thời điểm ta run bần bật, đột nhiên nghe Bùi Nguyên Hạo ở bên trong nói: "Giọng của nàng thật dễ nghe, y hệt như tiếng mèo kêu, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

"Đêm hôm đó, tiếng của nàng không tiêu hồn như vậy."

"..."

Đáy lòng ta trầm xuống, trong phòng cũng trở nên yên lặng.

Qua một hồi lâu, ta mới nghe thấy Diêu Ánh Tuyết miễn cưỡng cười cười: "Điện hạ... Không hài lòng với thiếp sao?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Ngã vào lòng hắn

"Không sao cả, bốn cung cũng sớm đã quen." Trong phòng lại truyền tới một tiếng cười lạnh, Bùi Nguyên Hạo chỉ lười biếng nói: "Nàng hầu hạ bốn cung thật sự rất thoải mái, như vậy cũng đủ lắm rồi."

Nói xong, cửa lớn bị đẩy ra, hần phát áo bào ra ngoài.

Sương sớm còn chưa tan, hần liếc mắt nhìn ta đang cuộn tròn ngồi trong góc tường, sưng sốt một lát, ta lúc này giống như bưng tỉnh từ giấc mộng, vội vàng đứng dậy hành lễ.

"Nô tỳ bái kiến..."

Nhưng cuộn trong góc tường cả một đêm, hai chân sớm đã tê cứng, ta còn chưa kịp đứng thẳng thì đầu gối đã nhũn ra, cả người mất thế không được ngã nhào xuống đất.

"A..."

Ta kinh hô một tiếng, mắt thấy cả người sắp chạm đất thì cánh tay bên cạnh vươn tới, dưới chân ta lao đảo, lập tức ngã vào cái ôm.

Lúc gương mặt dán vào lồng ngực rắn chắc kia, đầu ta trống rỗng, hốt hoảng ngẩng đầu đã thấy gương mặt lạnh như băng.

Là Bùi Nguyên Hạo, là hần đỡ ta, nhưng vẻ mặt của hần vẫn lãnh đạm như vậy, cặp mắt thâm thúy kia không chút dao động, thậm chí một tia âm áp cũng chưa từng có. Hần nhìn ta, mà ta lại dựa vào lồng hần, cảm nhận rõ hơi thở nóng bỏng của nam tử này, ta nhìn không được mà run lên.

"Điện... Điện hạ..."

Đúng lúc này, Diêu Ánh Tuyết cũng đi ra, nàng ta liếc nhìn chúng ta, sắc mặt lập tức trở nên khó coi: "Điện hạ!"

Bùi Nguyên Hạo lạnh lùng liếc ta, ngay thời điểm ta định giãy dụa thì hần hung hăng đẩy một cái, ta không kịp phòng bị nên cả người té nhào xuống đất, đụng ngay thạch đôn, con đau lập tức ập tới, ta thiếu chút nữa đã kêu rên lên.

Nhưng ta lập tức cắn răng chịu đựng, đứng dậy hành lễ: "Nô tỳ thất lễ, thỉnh điện hạ thứ tội."

"Điện hạ, nàng ta không va chạm vào ngài chứ?"

"Không sao." Bùi Nguyên Hạo phất ống tay áo, lại nhìn ta, cười lạnh: "Nàng ta chính là người nàng điều từ Tàng các tội đây sao?"

"Là thiếp sơ xuất, để nàng ta va chạm điện hạ."

"Va chạm thì không có." Bùi Nguyên Hạo lười nhác nhìn ta, đột nhiên cười lạnh một tiếng, "Nhưng loại thủ đoạn này, cũng vụng về quá."

Lòng ta lạnh run, vừa mới nhắc đầu đối diện ánh mắt của hần, hần chán ghét nhìn ta, giống như khinh thường nhìn một con rệp, giống như ngay cả hơi thở của ta cũng thật ghê tởm. Ta chỉ cảm thấy thoáng đau xót, lại không nói được lời nào.

Thấy ta không nói gì, hần hừ lạnh một tiếng, phất ống tay áo rời đi, rất xa còn nghe tiếng hần nói lại: "Loại người này nếu không được dạy dỗ thì đừng để hỗn cung gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chúng cơ thiếp a dua nịnh hót

Chỉ chốc lát sau, chúng ta đã trở về nơi ở của Diêu Ánh Tuyết.

Tuy rằng dọc đường nàng ta không nói lời nào, nhưng ta biết nàng ta sẽ không dễ dàng buông tha như vậy. Đặc biệt là câu nói cuối cùng của Bùi Nguyên Hạo... Ta thật sự không dám tưởng tượng, nàng ta sẽ đối với ta thế nào.

Vừa vào tới sân viện đã nghe bên trong oanh oanh yến yến, lúc ta ngẩng đầu liền thấy nhóm cơ thiếp của Bùi Nguyên Hạo, Hồng Vi, Lục Hà, Tư Dao, còn cả mấy người đang đứng ngay cửa, cơ hồ tất cả đều tới đông đủ. Bọn họ vừa thấy Diêu Ánh Tuyết, vội vàng chạy ra nghênh đón.

"Ánh Tuyết tỷ tỷ đã về!"

"Ánh Tuyết phu nhân, thiếp xin thỉnh an phu nhân."

"Tỷ tỷ, xin nhận một bái của muội muội."

Ta còn chưa kịp phản ứng, nhóm người ăn mặt lẻo lét này đã vây quanh Diêu Ánh Tuyết, một đám ân cần nịnh nọt, thân thiết lạ thường, cảnh tượng này

so với những gì bọn họ chằm chọc hôm trước, thật là cách biệt một trời một vực.

Xem ra những người này cũng biết gió chiều nào phải theo chiều ấy, Bùi Nguyên Hạo chưa từng thị tẩm ai ở tẩm cung của mình, mà Điều Ánh Tuyết lại qua đêm ở đó, không thể nghi ngờ hẳn là đang chính thức thừa nhận thân phận của nàng ta, một phu nhân so với chúng cơ thiếp không danh không phận, cũng khó trách tất cả bọn họ đều tới nịnh nọt.

Điều Ánh Tuyết vừa thấy cảnh này, hiểu ý, liền cười nói: "Các vị làm sao vậy?"

"Ánh Tuyết tỷ tỷ." Hồng Vi thân thiết tiến lên, "Ánh Tuyết tỷ tỷ vào Thượng Dương cung mấy ngày nay, nghe nói thân mình tỷ tỷ không khỏe, cho nên thiếp không dám đến quấy rầy. Hôm nay thiếp đặc biệt mang dã son tham từ núi Trường Bạch tới, thỉnh tỷ tỷ nhận lấy."

Nói xong, Hồng Vi vừa định dâng hộp trà trong tay, Điệp Nhi bên cạnh đã lên tiếng: "Tỷ tỷ, đây là nhân sâm Đường Vinh Hoàn, thiếp đặc biệt nhờ người mang tới tẩm bổ cho tỷ tỷ."

Mắt thấy mấy người này mồm năm miệng mười tiến lên, Điều Ánh Tuyết đương nhiên biết rõ nguyên nhân bên trong, đáy mắt hiện lên một tia đắc ý, vừa định lên tiếng, ánh mắt lại đảo qua một vòng nhìn mọi người xung quanh, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Ta sớm đã tránh sang một bên nhưng cũng nhìn ra được, cơ thiếp của Bùi Nguyên Hạo cơ hồ đều tới, chỉ thiếu một người.

Kim Kiều.

Điều Ánh Tuyết lập tức hồi phục tinh thần, cười nói: "Đề các vị muội muội lo lắng. Ta vốn cũng nên trở về sớm một chút, chỉ là... Ta không dám làm trái ý điện hạ, cho nên trễ như vậy mới về tới, đề mọi người đợi lâu rồi."

Người xung quanh nghe xong đều ngượng ngùng, Điều Ánh Tuyết liền cười nói: "Vào trong đi."

Lời vừa dứt, tất cả mọi người vây quanh đều đi vào trong, ta cũng theo sau bọn họ, vừa muốn đẩy cửa lại nghe Điều Ánh Tuyết lạnh lùng nói: "Nhạc Thanh Anh, ai cho ngươi đi vào?"

Ta sững sốt, ngẩng đầu lên nhìn nàng ta.

"Còn không quỳ ngoài cửa, ngươi quên lời điện hạ nói rồi sao?"

Ta cắn môi, chỉ có thể chịu đựng quỳ gối bên ngoài.

Nhóm cơ thiếp nhìn ta, lại nhìn qua Điều Ánh Tuyết. Tư Dao lập tức cười nói: "Ánh Tuyết tỷ tỷ sao lại tức giận như vậy? Điện hạ đã nói gì sao?"

"À, cũng không có gì." Điều Ánh Tuyết lười biếng quay đầu nhìn bọn họ, "Điện hạ chỉ nói, người trong Thượng Dương cung này càng ngày càng không biết quy củ, kêu bọn phu nhân phải dạy dỗ cẩn thận."

Lời vừa dứt, sắc mặt mọi người đều lập tức thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Khổ hình rét lạnh tới tủy xương

Ta lập tức hiểu ý, Điều Ánh Tuyết là đang muốn lập uy trong Thượng Dương cung.

Mấy ngày trước, bởi vì Bùi Nguyên Hạo vắng vẻ, nàng ta mất hết mặt mũi, đám nữ nhân này còn từng chê cười nàng ta, nếu không ở trước mặt bọn họ lập uy, vị trí phu nhân này vĩnh viễn chỉ là hư ảo, vừa lúc nàng ta có thể mượn câu của Bùi Nguyên Hạo mà thể hiện.

Nhìn bộ dáng của ta, sắc mặt của đám cơ thiếp đó đều có chút khó coi, đương nhiên không phải đồng tình, bọn họ chỉ là đang nghĩ tới tương lai sợ rằng không được dễ chịu mà thôi.

Lúc này, Điều Ánh Tuyết lại khanh khách cười: "Thôi, đừng bàn chuyện phiền lòng này nữa. Nếu các vị muội muội đã tới, bọn phu nhân cũng nên thực hiện bốn phận của chủ nhà chứ."

Nói xong nàng ta liền phân phó xuống, rất nhanh trong phòng đã bố trí một bàn tiệc rượu. Nàng ta đứng trước cửa, nhìn bộ dáng đang quỳ của ta, lạnh lùng cười: "Còn ngươi, ngươi hãy ngoan ngoãn quỳ ở đây đi."

Nói xong, cánh cửa liền đóng lại.

Sắc trời lúc này còn sớm, mặt đất vẫn còn giữ lại lạnh lẽo của đêm qua, vừa quý xuống, hàn khí bên dưới lập tức xông lên, nhưng đây không phải điều khó chịu nhất, hôm qua ta canh giữ ngoài phòng bọn họ suốt một đêm, thể lực lúc này đã tới cực hạn, chỉ quý một lát, ta đã khó chịu tới sắp ngất đi.

Cách vách tường lại là một màn ăn uống linh đình, tiểu nữ hoan thanh âm ỉ, vừa bắt đầu ta còn nghe tiếng Hồng Vi, Lục Hà nịnh hót, nhưng càng về sau, cả người đều đông cứng lại, trước mắt chỉ toàn màu đen, cái gì cũng không nhớ.

Không biết trải qua bao lâu, trước mặt đột nhiên có nước lạnh tạt vào mặt mình.

"Người thật to gan, bốn phu nhân phạt người quý ở đây, người lại dám ngủ?"

Ta lập tức bừng tỉnh, lúc này mới phát hiện chính mình vừa hôn mê, trong phòng sớm đã không còn ai, mà phía trước chỉ có Diêu Ánh Tuyết cầm một cái ly trong tay, lạnh lùng nhìn ta.

"Thỉnh phu nhân thứ tội." Ta cắn răng đỡ lấy khung cửa, từ từ ngồi dậy.

Nàng ta nhẩn nại nhìn hành động khổ cực của ta, cười lạnh: "Nhạc Thanh Anh, người có phải cảm thấy không phục, hay là, người cảm thấy vị trí này hẳn phải là của người, đúng không?"

Sắc mặt ta lập tức trắng bệch: "Không, ta... Nô tỳ không có suy nghĩ như vậy."

"Không có?" Nàng ta cười lạnh, cúi người chăm chăm nhìn vào mắt ta, "Người cho rằng ta là kẻ mù sao? Nhạc Thanh Anh, đừng tưởng ta không biết người có chủ ý gì. Hôm đó người nói với ta, tranh sủng là tự hạ thấp thân phận, người còn không phải hy vọng điện hạ vĩnh viễn lạnh nhạt ta sao? Bây giờ thì thế nào, tại Thượng Dương cung này, ai là phu nhân, ai mới là người được điện hạ sủng ái nhất hả?"

"..."

"Theo người nói, ta tặng bạc cho Lưu công công là tự hạ thấp thân phận, vậy tại sao điện hạ lại triệu ta thị tẩm ở tẩm cung của ngài ấy? Những người này sao lại tới đây nịnh hót ta?"

"..."

Ta trầm mặc không lên tiếng, nàng ta lại hừ lạnh: "Chỉ là ta quả thật đã coi thường người, nhìn qua chắc người đã biết Liễu Ngưng Yên không thể xoay mình, cho nên tự dưng hiển mình, đúng không?"

Cái gì? Ta sững sờ ngẩng đầu nhìn nàng ta.

Diêu Ánh Tuyết duỗi tay bắt lấy cằm của ta, lạnh lùng nhìn: "Chỉ là người cũng nên tự biết sức lực của mình đang nằm ở đâu đi, với dáng vẻ này, người cũng xứng nhào vào lòng điện hạ sao? Người thật cho rằng a miều a cầu gì đó đều có thể leo lên giường điện hạ hả?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Cung tỳ tâm cơ

"Nô tỳ không cố ý dựa vào người điện hạ, nô tỳ chỉ là... Không cần thận té ngã."

"Không cần thận té ngã? Sao người không té ngã chỗ khác mà lại cố tình té vào lòng điện hạ?" Bà ta nhìn ta, cười lạnh, "Có lẽ là người thấy tối qua điện hạ triệu bốn phu nhân tới tẩm cung sủng hạnh, sủng ái càng lúc càng nhiều, nên người cho rằng điện hạ cũng sẽ nhìn người với con mắt khác sao?"

Sắc mặt ta trắng bệch: "Không có, nô tỳ không có nghĩ như vậy."

"Vậy sao?"

Nhìn nàng ta còn muốn nổi giận, ta hạ mi mắt xuống, nhẹ giọng: "Phu nhân, nô tỳ tự biết thân phận của mình, đi theo phu nhân cũng là bổn phận của nô tỳ, nô tỳ chưa bao giờ dám vọng tưởng được điện hạ sủng ái. Thỉnh phu nhân nhất định phải tin nô tỳ."

Nghe ta kính cẩn như thế, Diêu Ánh Tuyết cũng thoáng hả giận. Nàng ta trừng mắt nhìn ta một lát rồi mới buông tay.

"Được, Nhạc Thanh Anh, người tốt nhất nói được thì phải làm được, nếu không... Đừng trách bốn phu nhân hạ thủ không lưu tình."

"Vâng."

Ta cúi người lấy một cái, chậm rãi đỡ khung cửa đứng lên. Lúc này, hai chân giống như đã không còn của ta, hơn nữa cả người còn nhiễm nước lạnh, ta

vô cùng chật vật. Điều Ánh Tuyết chán ghét vùng tay áo: "Cút!"

Từ nơi ở của nàng ta tới phòng hạ nhân, đường đi không xa nhưng một đoạn này đối với ta thật sự khó khăn, nhiều lần lao đao sắp ngã xuống đất, ta chỉ có thể dựa vào mặt tường khô ráp, nghiêng ngả trở về.

Khi tới hành lang, ở cuối tường hồng, ta đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh hoa lệ đang đi về hướng này. Thời điểm nàng tới trước mặt, ta cố gắng hành lễ: "Kim Kiều tiểu thư."

Nàng giống như không nhìn thấy ta, nhanh chóng đi về phía trước.

Nhưng vừa đi được hai bước, phía sau truyền tới một thanh âm trầm tĩnh: "Thật nhìn không ra, người còn rất có tâm cơ."

Ta sững sốt, quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng chậm rãi quay lại, khuôn mặt đoan trang nhàn nhạt có chút ý cười, biểu tình giống hệt thời tiết cuối thu, lạnh lẽo mà an tĩnh.

Ta cười cười: "Kim Kiều tiểu thư đang nói chuyện với nô tỳ sao?"

"Chẳng lẽ trong Thượng Dương cung này còn người thứ hai có thể đem người đường đường là Ánh Tuyết phu nhân đùa bỡn trong tay hả?"

"Đùa bỡn?" Ta nhìn không được mà bật cười: "Kim Kiều tiểu thư đang nói đùa với Thanh Anh sao? Thanh Anh chỉ là một nô tỳ, sao có thể đùa bỡn hoàng tử phu nhân chứ?"

Nàng cười cười, từng bước đi về phía ta, nói: "Tam điện hạ chọn người phu nhân này quả thật tìm kiếm rất lâu, Hồng Vi Lục Trà bọn họ suốt ngày tranh sủng, làm trò hề, không ra thể thống gì cả. Mà ta thì xuất thân con nhà thương gia, lại là thứ xuất nên không có được phúc phận này. Tuy ta không biết vì sao Tam điện hạ lại nhanh chóng sắc phong Điều Ánh Tuyết làm phu nhân, nhưng vắng vẻ mấy ngày chính là muốn xem tâm tính của nàng, có đủ tư cách trở thành nữ nhân của hoàng tử không."

Ta nghe nàng nói, trong lòng liền trầm xuống.

"Nếu không phải nguoi," Nàng đi tới trước mặt, chăm chú nhìn đôi mắt của ta, "Tự mình giữ lại túi bạc Ánh Tuyết phu nhân đưa cho Lưu công công, chỉ sợ điện hạ sớm đã nhìn ra nàng chẳng khác gì đám người Hồng Vi Lục Hà, đến lúc đó nàng còn có cơ hội tới thăm điện bồi tẩm sao?"

Ta cả kinh, mở to hai mắt nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Giữ lại một mối họa

Không ngờ chuyện ta giữ lại túi bạc, nàng cũng biết!

Chỉ là chuyện này cũng không phải hoàn toàn kỳ quái, nàng ở trong Thượng Dương cung đã nhiều năm, nếu có thể trở thành người đứng đầu trong chúng cơ thiếp, chắc hẳn sẽ có thể lực của mình, tai mắt khẳng định cũng không ít. Trong Thượng Dương cung xảy ra chuyện gì sợ rằng không thể thoát khỏi đôi mắt của nàng, từ chuyện Triệu ma ma nhận bạc, từ chuyện Lưu công công không nhận được gì, nàng sớm đã biết hết!

Ta nhìn nàng, lập tức cười lạnh: "Nô tỳ nhất thời tham lam nên mới giấu túi bạc lại, thỉnh Kim Kiều tiểu thư đừng nói ra ngoài."

"Vậy sao?" Nàng khẽ nhún mày, nhìn ta.

"Chỉ là, những lời Kim Kiều tiểu thư vừa nói, nô tỳ một chữ cũng nghe không hiểu." Ta mỉm cười, "Huống hồ, nếu đúng như lời tiểu thư nói, nô tỳ có tâm cơ như vậy, sao còn để phu nhân trừng phạt tới thăm hại như thế?"

Kim Kiều liếc mắt nhìn ta, lạnh nhạt cười: "Tuy ta không biết nguoi vì sao phải làm như vậy, cũng không biết nguoi vì sao thà để Điều Ánh Tuyết hành hạ, chẳng qua ta muốn nói với nguoi..."

Giọng nói của nàng đột nhiên trầm trọng: "Nước trong Thượng Dương cung này không phải vì một cung tì nhỏ nhoi như nguoi mà bị trộn lẫn. Cẩn thận có một ngày, dòng nước đó sẽ nuốt chửng nguoi."

Lòng ta đột nhiên trầm xuống. Thượng Dương cung, nơi nơi đều tỏa ra khói mù nặng nề, có nằm mơ ta cũng muốn rời khỏi chỗ này, chẳng lẽ nó thật sự sẽ nuốt ta sao?

Không, ta không thể để cái nơi này hủy hoại mình, ta phải rời đi, nhất định phải rời khỏi hoàng cung!

Vì thế ta mỉm cười, nói: "Lời của Kim Kiều tiểu thư, nô tỳ vẫn không hiểu. Nếu tiểu thư không còn chuyện gì khác, nô tỳ xin phép cáo lui."

Ta xoay người rời khỏi, lúc này Kim Kiều ở sau lưng ta lại lên tiếng: "Nếu người nghe không hiểu, ta cũng không muốn nói nhiều, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

Ta quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng khẽ cười: "Nếu ta là người, ta nhất định sẽ nhanh chóng xử lý túi bạc kia, giữ lại chỉ là một mối họa."

Nói xong, nàng liền xoay người rời đi.

Ta đứng lặng một chỗ, nàng bóng dáng nàng dần dần rời khỏi tầm mắt, cả người đột nhiên ớn lạnh. Ta cảm thấy như bị người nhìn thấu, một chút cũng không che lấp được sợ hãi trong lòng.

Nàng nói không sai, ta thật sự đang giúp Diêu Ánh Tuyết, hơn nữa không chỉ bởi vì muốn đền bù những chuyện trước kia.

Quan trọng hơn là, những năm gần đây Diêu Ánh Tuyết luôn gây khó dễ ta, hiển nhiên là vì chuyện Ngưng Yên năm đó mà giận chó đánh mèo, cho nên nàng ta lên làm phu nhân liền điều ta tới cạnh, là vì rửa mối nhục ngày xưa. Nếu lúc này nàng ta còn không được Bùi Nguyên Hạo sủng ái, chỉ sợ lại cho rằng ta lúc trước tạo nghiệt, càng không dễ buông tha cho ta.

Chỉ khi nàng ta được sủng ái, gút mắt giữa ta và nàng mới có thể coi như coi bỏ, chỉ khi bình yên mà sống, ta mới có thể an toàn rời khỏi hoàng cung!

Cho nên, mấy ngày sắp tới ở cạnh nàng ta, ta càng phải thêm cẩn thận.

Nhưng mặc kệ thế nào, ta càng phải kiên trì, ta nhất định phải rời khỏi hoàng cung.

Nghĩ như vậy, ta liền bắt chấp đầu gối đang đau nhức, vội vàng xoay người tới phòng hạ nhân. Kim Kiều nói đúng, túi bạc kia ta phải lập tức xử lý, nếu không...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Hấn nắm lấy cổ tay của ta

Đáng tiếc mấy ngày tiếp theo, Lưu công công bận rộn công vụ, muốn tìm thời gian đơn độc gặp hấn cũng không có. Lòng ta gấp như lửa đốt, chỉ sợ túi bạc kia thật sự là một mối họa.

Rốt cuộc tới ngày thứ ba cũng có cơ hội, ta thấy hấn một mình đi lại trên hành lang, liền vội cầm túi bạc đuổi theo.

"Lưu công công, xin dừng bước."

Hấn dừng bước, quay đầu nhìn ta, cung mày nhíu lại: "A, thì ra là Thanh Anh cô nương."

Ta cười cười, tiến lên trước: "Công công, Thanh Anh quấy rầy người rồi."

"Ai da, sao lại nói vậy?" Hấn không nóng không lạnh đáp, "Bây giờ Ánh Tuyết phu nhân chính là tâm phúc trước mặt điện hạ. Nói gì là quấy rầy chứ, Thanh Anh cô nương nếu có chuyện nhờ ta, chỉ cần lên tiếng là được."

Cách hấn nói chuyện có chút kỳ lạ, ta biết bởi vì lần trước đắc tội với hấn, hơn nữa về sau Diêu Ánh Tuyết được sủng ái, cho nên hấn không tiện đắc tội với ta, nhưng sắc mặt nhìn ta không hề tốt đẹp.

Ta khẽ cười: "Công công khách khí rồi."

"Nếu có chuyện thì người nói đi, nếu không có gì, ta còn phải đi làm việc."

Nói xong, hấn vung phát trần, xoay người muốn đi. Ta vội ngăn cản: "Công công, xin chờ một chút."

Sắc mặt hấn càng thêm không vui: "Làm gì vậy?"

Ta cẩn thận lấy túi bạc sau lưng ra, đưa tới trước mặt hấn. Đôi mắt Lưu công công lập tức phát sáng, cười nói: "Thanh Anh cô nương, đây là..."

"Lưu công công xin nhận cho." Ta thấp giọng, "Đây là..."

Bốn chữ "Phu nhân ban thưởng" chưa kịp nói ra, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng bước chân. Sắc mặt Lưu công công lập tức thay đổi, vội vàng quỳ

xuống hành lễ: "Nô tài bái kiến hoàng tử điện hạ."

Hoàng tử?

Ta chấn động, vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bùi Nguyên Hạo đang đứng sau lưng, ánh mắt lạnh lùng nhìn ta.

Ta vội quỳ xuống: "Nô tỳ bái kiến điện hạ."

Đôi giày đen nhanh đi tới trước mặt, qua một hồi lâu, thanh âm của hắn từ đỉnh đầu truyền tới: "Lư Toàn, đi nói với Ánh Tuyết phu nhân, đêm nay bốn cung muốn cùng nàng dùng bữa ở Lạc Mai trai, kêu nàng chuẩn bị cho tốt."

"Vâng, nô tài đi làm ngay."

Nói xong, Lư công công liền đứng dậy, vội vàng vàng chạy đi, mà ta còn quỳ dưới chân của hắn. Ta cảm nhận được ánh mắt của hắn như thanh đao sắc bén, chậm rãi xem xét người ta.

Qua một hồi lâu, hắn mới lên tiếng: "Đứng dậy đi."

"Tạ... Tạ điện hạ."

Ta run rẩy đứng lên, vừa nhấc đầu đã nhìn thấy con ngươi thâm thúy của hắn đang nhìn chăm chăm ta. Hắn như muốn nhìn thấu con người ta, nhìn thấu ta đang nghĩ gì. Ánh mắt sắc bén đó làm ta hốt hoảng, theo bản năng lui về một bước: "Nô tỳ... Nô tỳ cáo lui..."

Vừa định xoay người, hắn đột nhiên duỗi tay, bắt lấy cổ tay của ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bốn cung không có hứng thú với người

Ta ngẩng đầu, chỉ thấy hắn nhìn thoáng qua túi bạc trong tay ta, lạnh lùng hỏi: "Ai?"

"..." Ta cắn môi, cúi đầu.

"Là phu nhân?"

Ta cả kinh, vội vã lắc đầu phủ nhận: "Không, không phải phu nhân, túi bạc này là..."

"Của ai?"

"Là... Là nô tỳ." Thời điểm nói xong, mặt ta đỏ bừng, lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi lạnh, mà bàn tay hắn nắm lấy tay ta cũng chậm rãi buông lỏng.

"Vậy sao?"

Hắn nhướn mày, ánh mắt lúc này nhìn ta không chỉ có khí thế bá đạo của bình thường, còn thêm ít nhiều một tia khinh miệt. Bị ánh mắt như vậy nhìn mình, ta cũng cảm thấy tôn nghiêm của mình đã trở thành bùn đất dưới chân của hắn, thẹn thùng chua xót nảy lên trong lòng, ta vui đầu càng thấp.

Một bàn tay duỗi tới, nàng cầm ta lên.

"Kỳ thật, người trông cũng không tồi."

Thanh âm nửa vờ mang theo một tia hài hước, trái tim ta khẽ run, theo bản năng ngẩng đầu nhìn hắn. Đôi môi đơn bạc của Bùi Nguyên Hạo khẽ động, hiện lên một ý cười lạnh. Hắn cúi đầu, ta lập tức khấn trương tới cả người cứng lại, cảm nhận hô hấp nóng bỏng của hắn diễn tấu trên cổ.

Hắn hít vào một hơi thật sâu: "Hương vị, cũng thật dễ ngửi."

Sau đó, hắn chậm rãi ngẩng mặt, lại chậm rãi cúi đầu, gần sát môi ta.

Khoảng cách gần trong gang tấc, lông mi đen nhánh của hắn cơ hồ đã chạm tới mí mắt của ta, mang theo từng trận tê dại, mà hô hấp của hắn đã ở ngay bên cạnh môi ta, một bầu không khí ái muội và nóng bỏng đột nhiên khơi lên.

Đừng, đừng!

Lòng ta cuồng cuồng la hét, cho dù ta có cự tuyệt cũng không thể trốn khỏi, ngón tay của hắn đột nhiên dùng lực, đẩy ta té ngã xuống đất.

MÀ lúc này, môi hắn gần như đã không còn khoảng cách với môi ta, cặp mắt như chim ưng kia đột nhiên hung dữ nhìn ta.

"Nhưng, bồn cung đối với ngươi, một chút hứng thú cũng không có."

Lời này như chậu nước lạnh tạt thẳng vào mặt, làm ta lập tức bừng tỉnh.

Hắn chậm rãi đứng dậy, độ ẩm trong mắt còn lạnh hơn băng. Hắn nhìn ta, lạnh lùng nói: "Bởi vì, bồn cung ghét nhất loại nữ nhân như ngươi."

Nói xong, hắn lạnh lùng xoay người rời đi.

Ta đứng tại chỗ, nhìn hắn chậm rãi biến mất ở cuối hành lang. Qua hồi lâu, ta mới ngồi xổm xuống, nhặt bạc rơi rụng dưới đất, mỗi lần nhặt một thỏi bạc, một giọt nước mắt liền rơi xuống, đôi mắt ta dần dần trở nên mờ hồ, cái gì cũng nhìn không rõ.

Đối với ta, một chút hứng thú cũng không có.

Như vậy, không phải là điều tốt nhất sao?

Nhưng, vì cái gì ta lại muốn khóc, vì cái gì mà trong lòng càng thêm chua xót, giống như bị màn đêm đen tối đè xuống, muốn trốn cũng thoát không được.

Chẳng lẽ bởi vì người đó lưu lại dấu vết trên người, cho nên, trái tim ta cũng đi theo sao?

Chờ thể xác và tinh thần mệt mỏi của ta trở về căn nhà nhỏ, sắc trời đã không còn sớm. Vừa vào cửa, một tiểu cung nữ từ phía sau chạy tới: "Thanh Anh tỷ tỷ, Tam điện hạ đã tới Lạc Mai trai, phu nhân kêu tỷ lập tức qua đó hầu hạ."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Cút ngay!

Cái này là gọi nhà đột còn gặp mưa suốt một đêm.

Ta cố gắng lê chân tới Lạc Mai trai, vừa bước lên bậc thang, cửa lớn đã rộng lớn, đưa mắt nhìn tới liền thấy Bùi Nguyên Hạo đang ngồi chính giữa. Mà hắn tựa hồ cũng cảm nhận ra được gì, nhấc đầu, ánh mắt nhìn thẳng phía ta.

Ánh mắt sắc bén đó khiến ta ớn lạnh.

"Thanh Anh, sao ngươi dám như thế?" Diêu Ánh Tuyết tức giận trách mắng, "Điện hạ tới lâu như vậy, bây giờ ngươi mới tới hầu hạ. Ngươi là muốn điện hạ chờ ngươi sao?"

"Nô tỳ biết tội."

Ta hành lễ với nàng ta, rồi hướng Bùi Nguyên Hạo nói: "Nô tỳ bái kiến Tam điện hạ."

Hắn không nhìn ta, chỉ lạnh lùng ngồi đó. Diêu Ánh Tuyết thấy tình cảnh như vậy, không dám nổi giận, chỉ đành phát tay áo nói: "Còn không mang thức ăn lên!"

"Vâng!"

Lúc nói chuyện, ma ma quản sự đã mang hộp đồ ăn lên, ta vội vàng mở ra, bên trong đều là thức ăn được bài trí tinh xảo. Cái nắp vừa được lấy ra thì mùi hương mê người đã bay tới, ta cẩn thận đem từng món đặt lên bàn.

Trong hộp còn một chén canh gà, nước canh thanh đậm một màu xanh biếc. Ta vừa bung tới, ma ma kia liền thấp giọng nói: "Đây là canh điện hạ thích nhất."

Ngụ ý là đặt trước mặt Bùi Nguyên Hạo.

Ta nhẹ nhàng gạt đầu, bưng chén canh lên, quay đầu chỉ thấy Bùi Nguyên Hạo vẫn ngồi đó, không nói lời nào. Ta biết hắn chán ghét ta, cho dù liếc mắt cũng không muốn nhìn, nhưng hiện tại ta còn đi tới bên cạnh hắn, chỉ sợ khiến hắn càng thêm chán ghét ta.

Ta cắn răng, chậm rãi đi qua.

Vừa định đặt chén canh lên bàn, ta theo bản năng cúi thấp đầu, mà hần đột nhiên nhìn về phía ta, ánh mắt lạnh như băng. Trái tim của ta giống như bị thứ gì đó đâm vào, cánh tay run lên, nước canh nóng bỏng lập tức rơi vãi dính lên mu bàn tay ta.

Đau quá! Ta vội buông chén canh rồi che tay lại, Diêu Ánh Tuyết tức giận quát: "Nhạc Thanh Anh, nguoi thật lớn mật!"

"Điện hạ, phu nhân, xin thứ tội."

"Nguoi thật là càng ngày càng không hiểu quy củ, điện hạ đang ở đây, nguoi dám..."

Con giận của Diêu Ánh Tuyết còn chưa tan, đang muốn giơ tay mắng chửi ta thì Bùi Nguyên Hạo đã lạnh lùng lên tiếng: "Cút ngay!"

Ta ôm lấy bàn tay, nhìn biểu tình lạnh lùng của hần như chuyện bên này phát sinh không hề liên quan tới mình, nhưng Diêu Ánh Tuyết nhìn bộ dáng lạnh băng của hần, trong mắt hiện lên vui mừng, lập tức quát: "Còn chưa cút ra ngoài!"

"Nô tỳ cáo lui."

Bàn tay bị phỏng lúc này như có lửa thiêu đốt, bọt nước nổi lên. Ta dựa vào cột đá trong hoa viên, cúi đầu nhìn vết phỏng, nước mắt lại lần nữa trào ra, từng giọt từng giọt nhỏ xuống tay.

Nước mắt ẩm áp cùng vết thương nóng bỏng...

Nhưng có lẽ, nơi thật sự đau đớn, không phải chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Mỹ thiếu niên xa lạ ở Thượng Dương cung

Qua một hồi lâu, cảm xúc mới dần bình phục. Ta lau khô nước mắt, đang muốn đứng dậy thì nghe một thanh âm trong trẻo từ phía trước vang lên: "A? Tay nguoi bị phỏng sao?"

Vừa nhắc đầu đã nhìn thấy có người đứng trước mặt, nhìn vào tay ta.

Đây là một nam tử trẻ tuổi, thoát nhìn nhỏ tuổi hơn ta, đại khái là mười mấy tuổi. Gương mặt tuấn lãng còn mang theo nét trẻ con, đôi mắt tròn tròn như hồ nhưng ánh mắt lại sạch sẽ đơn thuần.

Thượng Dương cung không thể so với nội viện của hoàng cung, tuy cho phép nam tử bên ngoài ra vào, nhưng... Cũng không cho phép một người không chút cố kỵ nói chuyện với cung nữ như vậy.

Ta nhất thời không kịp phản ứng, hần đã tới trước mặt ta, duỗi tay bắt lấy cổ tay của ta: "Nguoi bị thương không nhẹ đâu, để ta xem"

Ta vội rút tay về: "Nguoi là ai?"

"Hả?" Hần nhìn ta, chớp chớp đôi mắt: "Nguoi không biết ta?"

"..." Ta đánh giá hần trên dưới một phen, trẻ tuổi như vậy, lại không hiểu biết quy củ, chẳng lẽ là người mới tới. Nhìn hần một thân y phục đơn giản, hay là..."

"Nguoi là... Tùy hồ của điện hạ?"

Hần nhìn ta hồi lâu, cười cười: "Đúng vậy. Còn nguoi, nguoi là ai? Sao trước giờ chưa từng thấy nguoi vậy?"

Quả nhiên là tùy hồ mới tới Thượng Dương cung, ta cũng mới đến không lâu, khó trách chưa từng gặp mặt. Ta khẽ gạt đầu một cái, tỏ vẻ chào hỏi, mới nói: "Ta là tỷ nữ hầu hạ Ánh Tuyết phu nhân."

Nói xong, ta xoay người tỏ ý phải đi, hần chạy lên trước ngăn cản: "A, nguoi đừng đi! Để ta xem vết thương của nguoi đã."

Ta kinh ngạc với hành động lỗ mãng của hần, nhưng người này thoát nhìn không xấu, lại còn vô cùng nhiệt tình.

Ta quay đầu nhìn xung quanh, may mà nơi đây không có ai, liền thấp giọng: "Nguoi là người mới tới, đừng có không biết quy củ như vậy. Trong cung không cho phép nam tử tùy tiện nói chuyện với cung nữ, nếu để quản sự thấy, cẩn thận coi chừng bị phạt. Sau này đừng như vậy nữa."

Hắn sững sốt, cặp mắt kia lộ rõ ý cười, ngoan ngoãn gật đầu: "Được, ta nghe người."

Ta cũng nhẹ nhàng gật đầu, đang muốn rời đi lại nghe hắn nói: "Chỉ là vết thương của người, để ta xem."

Nói xong, hắn liền bắt lấy cổ tay của ta.

Người này? Lòng ta lập tức nổi giận, trong cung tùy tiện nói chuyện đã không được, hắn còn tự nhiên nắm lấy tay ta như vậy. Ta giãy giụa muốn rút tay về, nhưng hắn lại cầm chặt không bỏ, cúi đầu nhìn vết thương sưng đỏ của ta, nói: "Người đừng nhúc nhích, vết thương này nhất định phải dùng thuốc, nếu không sẽ để lại sẹo."

Cái gì?

Ta sững sốt, thấy hắn rút ra cây trâm bạc đâm thủng bọt nước trên tay, sau đó lấy hộp thuốc mỡ từ lồng ngực ra, cẩn thận đắp lên trên. Toàn bộ quá trình đều diễn ra một mạch, vô cùng thuần thục.

Nơi đó truyền tới từng trận mát lạnh, nhưng so với nóng rát thì khá hơn nhiều.

Ta kinh ngạc nhìn hắn, lại thấy hắn lấy ra một chiếc khăn tay, một mặt giúp ta băng bó, một mặt lo lắng nói: "Tay nữ tử các người trắng đẹp như vậy, nếu để lại sẹo thì rất đáng tiếc."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Đôi mắt sạch sẽ nhất

Hắn ngừng đầu, thấy ta ngây ngốc nhìn thì cười nâng tay lên, cho ta xem mu bàn tay hắn, nói: "Yên tâm, thứ cho người chính là thuốc tốt, người xem tay ta đi, lúc trước từng bị thuốc nổ gây ra thương tích, bây giờ chẳng phải không có sẹo để lại sao?"

Hắn tuy là một hài tử ngây thơ lỗ mãng, nhưng cách làm việc lại trầm ổn lão luyện.

Chỉ là, nếu có thể trở thành tùy hồ của Tam điện hạ, đương nhiên đã trải qua chọn lựa nghiêm khắc, mười tám loại võ nghệ tinh thông. Nghe hắn nói tay từng bị thuốc nổ làm bị thương, ta chỉ nghĩ trước kia hắn chắc chắn đã tôi luyện không ít, nếu không sao có thể bước vào Thượng Dương cung chứ?

Ta cúi đầu nhìn chiếc khăn màu trắng băng bó trên tay, nhẹ nhàng nói: "Đa tạ."

"Ha ha, đừng khách khí." Hắn gật đầu, cười đến thẹn thùng, "Đúng rồi, ta còn chưa biết tên người."

"..." Ta do dự một lát, mới nói: "Nhạc Thanh Anh."

"Nhạc - Thanh - Anh, tên của người thật dễ nghe."

Ta ngừng đầu, ngơ ngác nhìn hắn, thiếu niên xa lạ này tuy ta không biết tên họ của hắn, nhưng... Hắn có đôi mắt sạch sẽ nhất thiên hạ, cái loại sạch sẽ này giống như nhìn hoa hoa nở, luôn luôn mang tới cảm giác ấm áp.

Không biết vì sao, đứng trước đôi mắt như vậy, tự ta lại cảm thấy xấu hổ.

Vì thế, ta thấp giọng nói một câu "Đa tạ, cáo từ" rồi vội vàng tránh đi, cũng không biết hắn ở phía sau đã đi hay chưa.

Từ khi bước vào Thượng Dương cung, ta chưa từng tới lãnh cung thăm Ngưng Yên, gần đây bởi vì không có thời gian, hơn nữa Diêu Ánh Tuyết vẫn luôn cánh cánh việc lúc trước trong lòng, ta sợ chọc giận nàng ta, nên không dám đi.

Sau ngày Bùi Nguyên Hạo lạnh mặt la mắng ta, tâm tình nàng ta dường như tốt hơn rất nhiều, quản chế ta cũng buông lỏng, thế nên hôm nay, ta tranh thủ thời gian làm ít điểm tâm, định lặng lẽ mang tới lãnh cung cho Ngưng Yên.

Vừa qua hòn núi già, phía sau núi đá đột nhiên nhảy ra một người: "Chúng ta lại gặp nhau rồi!"

Ta bị dọa sợ một phen, lúc ngừng đầu thì thấy một người trẻ tuổi: "Là người."

Hắn cười khanh khách, ánh mắt rơi xuống tay ta, cao hứng nói: "Ha, quả nhiên là không để lại chút sẹo. Thế nào, ta không lừa người đúng không?"

Ta cảm kích nói: "Cảm ơn thuốc của người."

"Đừng khách khí."

Đang nói chuyện ta đột nhiên nhớ tới khăn tay đã rửa sạch sẽ, vội vàng duỗi tay từ trong tay áo lấy ra một chiếc khăn tay chỉnh tề, định đưa cho hắn thì hắn đã nhìn về phía điểm tâm trong tay của ta, đôi mắt lập tức phát sáng.

Ta nhìn bộ dáng của hắn, nhìn không được cười lên: "Đói bụng sao?"

"Hi hi..." Hắn ngượng ngùng, gãi đầu cười.

"Vậy ngươi ăn đi."

Hắn vừa nghe xong liền cao hứng nhận lấy, cảm một khối bánh nhét vào miệng, hình như rất vừa khẩu vị, vừa ăn còn lẩm bẩm nói: "Rất ngon. Hôm nay ta tới doanh địa... Còn chưa kịp ăn cơm... Chết đói ta rồi... Ngon thật."

Thật là trẻ con, ăn chút điểm tâm còn để dính đường phấn trên miệng, nhìn vào thật buồn cười.

Ta nhìn cười, cảm khăn trong tay giúp hắn phui phui: "Đừng vội, đều cho ngươi, từ từ mà ăn."

Hắn ngừng đầu, tươi cười nhìn ta, nửa khối điểm tâm cũng quên đưa vào miệng, ngốc nghếch nói: "Ngươi..."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tai họa tới nhanh như vậy

"Sao vậy?" Ta nghi hoặc nhìn hắn.

"Không, không có gì." Hắn không nói gì, khuôn mặt đỏ ửng, ập a ập úng ăn hết khối điểm tâm còn lại.

Nhìn nam tử ngây thơ này, tựa hồ cái gì cũng không hiểu, ta mỉm cười rồi dùng khăn lau khô khóe môi giúp hắn, nói: "Ngươi nhìn ngươi đi, ăn mà vẫn để dính ngoài miệng, ngươi muốn giữ làm đồ ăn khuya hay sao?"

Với hắn, ta ngược lại không hề có loại cảm giác rụt rè giữa nam nữ, có lẽ có một đệ đệ như vậy, cũng tốt.

Hắn ngượng ngùng cười, nói: "Thật sự ăn rất ngon, là chính ngươi làm sao?"

"Đúng vậy."

"Làm thế nào vậy? Hương vị thật đặc biệt."

Ta cười nói: "Nhân bánh dùng hoa quế và cánh hoa hồng ngâm với đường ba ngày, sau đó dùng lửa vừa đủ xào lên. Lót ngoài điểm tâm dùng gạo nếp nấu chín bảy phần, bỏ thêm mỡ heo vào nhân bánh, sau đó chưng thêm một lúc rồi thêm một ít rượu trái cây, cuối cùng là rắc thêm đường phấn, thế là xong."

Hắn tròn mắt há hốc mồm, nói: "Phức tạp như thế, thảo nào ngon tới như vậy, ta ở... Ở bên cạnh điện hạ cũng chưa từng ăn được thứ điểm tâm ngon thế này."

"Ta đã nói cách làm cho ngươi rồi, nếu thích, ngươi có thể kêu mẫu thân làm cho ngươi ăn."

"Mẫu thân ta? Bà ấy chưa bao giờ làm đồ ăn cho ta, hơn nữa..." Hắn nhún vai, tiếc nuối nói: "Mẫu thân ta không thích hoa quế, mỗi lần nghĩ thấy sẽ dùng đòn nổi giận, sao có thể dùng nó làm điểm tâm cho ta ăn chứ?"

Nhìn bộ dáng tội nghiệp của hắn, ta không đành lòng, liền nói: "Vậy... Ta làm cho ngươi ăn. Sau này nếu muốn ăn, ngươi cứ tới tìm ta."

"Thật sao?" Hắn mở to hai mắt, vui vẻ nhìn ta.

"Ừ."

"Cảm ơn ngươi, ngươi thật tốt."

Hắn cười tit mắt, nhìn bộ dáng vui vẻ của hắn như vậy, ta cũng vui theo. Nhìn hắn cười, lúc này ta mới nhớ còn chưa biết gọi hắn thế nào, liền nói: "Đúng rồi, ta còn chưa biết tên ngươi."

"Ta?" Hắn chớp mắt, nói: "Ngươi gọi ta Tiểu Vũ là được rồi."

"Tiểu Vũ..." Nhìn hấn khờ đầu khờ não, thân thể lại cường tráng, võ nghệ nhất định không kém, ta cười nói, "Cứ quyết định như thế, sau này ngươi muốn ăn có thể tìm ta bất cứ lúc nào, chỉ là... Đừng có không biết quy củ như vậy, để quân sự thấy, sẽ trách phạt ngươi."

"Được, ta biết rồi!"

Điểm tâm hôm nay ta làm đều vào bụng của Tiểu Vũ, không còn cách nào khác, hôm sau ta đành tranh thủ thời gian làm một đĩa điểm tâm, định đưa tới lãnh cung, ai ngờ Ngưng Yên lại kiên quyết như vậy, căn bản không muốn gặp ta. Ta đặt điểm tâm trên cửa sổ, nàng liền một tay hất hết xuống đất.

Ta biết, mọi hy vọng của nàng đều ký thác trên người của ta, nàng hy vọng ta có thể giúp nàng lần nữa đoạt lấy sủng ái của Tam điện hạ, nhưng thời gian ở Thượng Dương cung lâu như vậy, ta càng biết, ở cạnh nam nhân đó cũng không phải một chuyện hạnh phúc, hoặc đúng hơn là, chưa chắc đã an toàn.

Mấy câu Kim Kiều nói với ta vẫn còn vang vọng bên tai, ta tin, nàng sẽ không gạt ta, Thượng Dương cung thật sự là một cái đầm ả thịt người.

Chỉ là ta thật không ngờ, tai họa sẽ tới nhanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Ta và Thái tử phi điện hạ

Từ sau khi bị Bùi Nguyên Hạo thẳng mặt trách cứ, ta liền bắt đầu có ý tránh mặt hấn, mỗi lần hấn tới Lạc Mai trai, ta đều sẽ cáo lui trước rồi để những tỷ muội khác tới hầu hạ. Điều Ánh Tuyết ngoài mặt mắng ta mấy câu, nhưng ngược lại cũng không gây khó xử ta nhiều lắm, mà Bùi Nguyên Hạo, ta nghĩ hấn không gặp ta, tâm tình sẽ dễ chịu hơn.

Mỗi lần nghĩ như vậy, trái tim ta lại có chút đau xót, nhưng đau xót đó không kéo dài quá lâu.

Mấy ngày nay, Tiểu Vũ lâu lâu chạy tới tìm ta một lần, hấn hình như rất thèm điểm tâm ta làm, mỗi lần ăn đều ăn hết không thừa miếng nào, thật làm người ta buồn cười.

"Ngươi đó." Khăn tay này mấy ngày nay không biết bị ta dùng bao nhiêu lần giúp hấn lau miệng, ta cười nói, "Chẳng lẽ Tam điện hạ bỏ đói ngươi sao? Ngươi nhìn người xem, ăn tới khuôn mặt sắp biến thành con mèo hoa rồi kia."

"Hi hi..." Hấn ngượng ngùng cười, "Ta dự trữ trong bụng."

"Thật sự ngon tới vậy sao? Ngươi đi theo điện hạ, chắc cũng ăn qua không ít sơn hào hải vị nhỉ?"

"Sơn hào hải vị có tính là gì?" Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn ta, cặp mắt hồn nhiên kia lóe sáng: "Ta cảm thấy, điểm tâm ngươi làm mới là thức ăn ngon nhất thiên hạ."

"Thật sao?"

"Thật!"

Nhìn hấn nghiêm túc gật đầu, ta nhìn không được mà cười ra tiếng, trong lòng cảm thấy ngọt ngào. Tiểu Vũ thật sự giống một người đệ đệ, tính tình lỗ mãng làm người ta lo lắng, nhưng thực chất là người tri kỷ. Ta cũng không biết vì sao lại hợp ý với hấn như vậy, mỉm cười, duỗi tay vén tóc lên trán giúp hấn.

Hấn nhìn ta, ánh mắt có chút ngây ngốc: "Thanh Anh, ngươi... Cười lộ lên thật đẹp."

Ta trừng mắt nhìn hấn: "Đừng nói hươu nói vượn."

"Ta nói thật." Hấn vội vàng giải thích, "Ai ai cũng nói Thái tử phi là mỹ nhân tuyệt sắc, Ánh Tuyết phu nhân cũng là một đại mỹ nhân, nhưng ta thấy... Người cười lên, so với bọn họ không hề thua kém. Ta nói thật đấy!"

Đứa nhỏ này, nói chuyện thật không biết suy nghĩ gì cả, khuyên thế nào cũng khuyên không được. Ta chỉ là một nô tỳ thấp kém, không thể so sánh với Điều Ánh Tuyết thì lấy cái gì đánh đồng với Thái tử phi. Vì thế, ta oán trách trừng mắt với hấn.

"Được rồi, biết miệng ngươi ngọt như kẹo, ngày mai ta sẽ làm điểm tâm ngon hơn cho ngươi ăn, bây giờ thì im lặng đi."

Hấn càng nôn nóng, cả khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng muốn nói gì đó thì nghe có người ở xa kêu lên, cẩn thận nghe lại, là tiếng của đám thị vệ: "Tề Vương điện hạ, Tề Vương điện hạ!"

"Tìm được rồi sao?"

"Vẫn chưa."

"Mau đi tìm đi, Hoàng Thượng đang triệu điện hạ thương nghị đó."

Ta sùng sốt: "Tề Vương điện hạ? Không phải là Ngũ hoàng tử sao? Sao bọn họ tìm người lại tìm tới Thượng Dương cung chứ?"

Sắc mặt Tiểu Vũ thay đổi, sau đó nói: "Có thể là... Là Tề Vương tới tìm Tam điện hạ." Nói xong, hần nhét khối điểm tâm còn lại vào miệng, đứng lên nói, "Ta giúp bọn họ tìm người."

"A, từ từ."

Ta cũng đứng lên, dùng khăn lau sạch khóe miệng giúp hần: "Đừng dùng gương mặt như mèo này ra ngoài."

Hần khò khạo cười cười, nghe tiếng những người đó tới gần, hần liền vẫy tay với ta rồi xoay người chạy đi.

Nhìn bóng dáng hần, ta nhìn không được mà khẽ cười, thu dọn khăn tay cùng đĩa điểm tâm trên núi giả, xoay người định đi. Nhưng vừa xoay người, ý cười trên mặt còn chưa thu lại đã thấy một người khoanh tay đứng đó, lạnh lùng nhìn ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Tới nay, người đi cùng ta

Trong lúc nhất thời, đầu óc ta trống rỗng, thẳng tới lúc hần đứng trước mặt ta, ta mới đột nhiên tỉnh táo, vội vàng quỳ xuống: "Nô tỳ bái kiến Tam điện hạ."

Bùi Nguyên Hạo nhìn ta từ trên cao xuống, không nói lời nào.

Ta bị dọa tới cả người toát mồ hôi lạnh, không biết hần đã đứng đó bao lâu, thấy ít hay nhiều, nghe được bao nhiêu.

Ta và Tiểu Vũ kết giao không hợp lẽ nghi trong cung, huống hồ vừa rồi chúng ta nói chuyện còn quá mức thân mật, nếu Bùi Nguyên Hạo nhìn thấy, không biết sẽ nghĩ ta thế nào.

Thầm nghĩ, đáy lòng ta nhìn không được cười khổ một tiếng.

Hần nghĩ người thế nào, hần còn sẽ nghĩ người thế nào? Nhạc Thanh Anh, chẳng lẽ người còn không hiểu sao? Ở trong mắt hần, người chính là cung nữ tiện không biết liêm sỉ, chẳng lẽ người còn hy vọng hần nhìn người bằng cặp mắt khác sao?

Ta suy sụp quỳ trước mặt hần, chờ hần xử lý.

Nhưng ngoài dự liệu, qua một hồi lâu, hần một câu cũng chưa hề nói, không khí tĩnh lặng tới quý dị. Ta ảm ảm cảm thấy có chút kỳ lạ, nhìn không được ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt của hần.

Đôi mắt đen nhánh kia lúc này cũng chăm chăm nhìn ta, nhưng hoàn toàn không giống, ta bị hần nhìn tới bất an, nhẹ giọng: "Điện hạ..."

Hần chỉ nhìn ta một lát, sau đó xoay người rời đi, không hề trách cứ/

Ta từ từ đứng dậy, nhìn bóng dáng cao lớn mạnh mẽ của hần biến mất sau cuối hành lang. Khóe miệng cong lên một tia cười khổ... Thì ra, hần chán ghét ta đến thế, chán ghét tới mức một câu thậm chí cũng không muốn nói...

Tâm tình ảm đạm trở về Lạc Mai trai, ta vừa hầu hạ Diêu Ánh Tuyết dùng bữa tới xong liền thấy một tùy hồ tới cửa, cung kính hành lễ với nàng ta: "Bái kiến Ánh Tuyết phu nhân."

Diêu Ánh Tuyết nhìn gương đồng trước mặt lười nhác gỡ cây bạc thoa: "Chuyện gì?"

"Điện hạ triệu phu nhân tới tẩm điện, bồi tẩm."

Diêu Ánh Tuyết nghe xong liền kinh hãi, vội kêu ta đem mấy lượng bạc thưởng cho tùy hồ, sau đó lại ngồi trước bàn trang điểm. Tùy hồ kia cảm tạ ban thưởng, còn nói thêm: "Mong phu nhân chuẩn bị nhanh chóng một chút, điện hạ nói rất gấp."

Diêu Ánh Tuyết vừa nghe, liền nói với ta: "Còn không qua giúp ta chải đầu?"

Ta vội vàng đi qua, giúp nàng ta chải đầu, nhưng lược gỗ trong tay lại run rẩy, nhiều lần thiếu chút nữa làm tóc rối loạn.

Bình thường trước khi Bùi Nguyên Hạo tới Lạc Mai trai sẽ có quân sự tới thông báo, mà ta cũng sẽ xin Diêu Ánh Tuyết được nghỉ, miễn cho gai mắt bọn họ. Nhưng tối nay, hắn lại thúc giục gấp như vậy, nàng cũng không kịp đi tìm tỷ muội thay thế.

Quả nhiên, chải đầu xong, Diêu Ánh Tuyết liếc ta, nhàn nhạt nói: "Tối nay, ngươi đi cùng ta."

"Vâng."

Ta im lặng cúi đầu, lặng lẽ đi theo nàng ta ra cửa Lạc Mai trai.

Lúc này mặt trời đã xuống núi, âm áp xung quanh cũng đã rút lui, từng trận gió đêm lạnh lẽo thay nhau thổi tới.

Vừa nhắc đầu, ta đã nhìn thấy tấm điện.

Nơi đó rõ ràng vẫn cao lớn nguy nga như vậy, nhưng giờ khắc này, ta lại cảm thấy không yên.

Bàn tay ta giấu dưới ống tay áo không ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Màn đêm mị hoặc

Đêm nay vẫn là một đêm mị hoặc.

Giống lần trước, ta chỉ một mình ngồi dựa vào hành lang dài nghe tiếng rên rỉ say lòng người cùng tiếng thở dốc thô nặng, mãi tới đêm khuya, hương thơm mê hoặc cùng tiếng hít thở vẫn còn lưu lại bên trong.

Không biết trải qua bao lâu, từng trận quay cuồng mới dừng lại.

Ta lúc này mới buông hai tay che tai, nhưng vừa buông tay, thanh âm kiều mị của Diêu Ánh Tuyết lại truyền tới...

"Điện hạ..." Thanh âm mê hoặc mang theo một tia lười biếng, thật sự là câu hồn nhiếp phách.

Nhưng ngoài dự đoán, bên trong truyền ra thanh âm làm ta giật mình: "Được rồi, nàng về đi."

Giọng nói của Bùi Nguyên Hạo vẫn nhuốm mùi hương mê tình, nhưng có chút lạnh nhạt, hơn nữa... Hắn kêu Diêu Ánh Tuyết trở về lúc này sao?

Quả nhiên, Diêu Ánh Tuyết cũng ngây ngẩn cả người: "Điện hạ, thiếp..."

"Đêm nay bốn cung muốn ở một mình, nàng trở về đi."

...

Trầm mặc một lúc sau, ta mới nghe thấy âm thanh mặc quần áo, nhưng dường như mặc cả buổi vẫn chưa xong. Bùi Nguyên Hạo lên tiếng: "Kêu người vào giúp nàng đi."

"... Tiến vào!"

Thanh âm của Diêu Ánh Tuyết vẫn ôn nhu như vậy, nhưng ta biết trong lòng nàng ta nhất định đang tức giận. Ta vội đẩy cửa đi vào, chỉ thấy màn che trước giường rơi xuống, ân ân có thể nhìn thấy thân ảnh nam tử, mà Diêu Ánh Tuyết đứng ngay mép giường, trên người chỉ có một tấm lụa cuốn lấy, bầu ngực nửa lộ ra ngoài, làn da trắng tuyết còn giữ lại dấu vết hồng phấn.

"Thất thần cái gì? Còn không qua đây?"

Ta vừa nghe liền vội vàng thu hồi ánh mắt, đi qua giúp nàng mặc y phục.

Trong quá trình, Diêu Ánh Tuyết mấy lần quay đầu lại, tựa hồ hy vọng Bùi Nguyên Hạo sẽ giữ nàng ta ở lại, nhưng nam nhân kia lại giống như đã ngủ. Quần áo đã mặc xong, nàng ta cũng không thể ở lại, chỉ đành nén giận cúi người hành lễ: "Thiếp cáo lui."

Nói xong, nàng ta liền mang ta ra cửa.

Vừa tới cổng lớn, thanh âm lười biếng của Bùi Nguyên Hạo từ sau lưng truyền tới: "Trà."

Ta sững sốt quay đầu nhìn lại, sau đó nhìn qua Diêu Ánh Tuyết, sắc mặt đỏ bừng của nàng ta lúc này đã tức giận tới trắng bệch, cắn răng thấp giọng: "Ồ lại đi."

Nói xong, nàng ta vung tay áo, xoay người rời đi.

Ta đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng nàng ta biết mất trong màn đêm. Ta chỉ có thể quay đầu, tiến đến bàn bên cạnh rót trà, nhẹ nhàng đưa tới trước giường: "Điện hạ, thỉnh dùng trà."

Một bàn tay từ bên trong duỗi tới, hần xoay người nhận lấy chén trà, liếc mắt nhìn ta: "Là người?"

Ta theo bản năng ngẩng đầu, trái tim lập tức kinh hoàng.

Hần ở trước mặt ta, quần áo khoác trên bờ vai rộng lớn, không hề chỉnh chu, lồng ngực rắn chắc lộ ra bên ngoài, sắc da màu mặt nhễ nhại mồ hôi, tóc đen như mực buông thả cùng gương mặt anh tuấn kia, dưới ánh nến nhân nhật càng thêm mấy phần yêu thú.

Mặt ta lập tức đỏ hồng, vội vã cúi đầu.

Hần cầm lấy chén trà uống một ngụm, lại đưa mắt nhìn ta, suy tư.

Rót cuộc cũng chờ hần uống trà xong, thời điểm nhận lại chén trà, ta âm thầm thở dài nhẹ nhõm. Vừa định cáo lui, hần đã lên tiếng: "Tối nay, người ở đây trực đêm."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Dập lửa cho ta trước

"A?"

Ta chấn động mở to hai mắt nhìn hần, thấy hần lười nhác nâng mắt nhìn ta. Thấy ta nửa ngày cũng không phản ứng, hần nói: "Đóng cửa."

...

Trực đêm, chẳng lẽ muốn ta ở lại nơi này, ở lại trong phòng của hần, đơn độc ở cùng hần suốt một đêm sao?

Tương tượng tới đây, cả người ta có chút hoảng loạn, lắp bắp nói: "Điện hạ, nô tỳ... Nô tỳ sẽ gọi người cho ngài, Lưu công công... Nhất định an bài..."

"Lớn mật!" Mây rậm hần nhíu lại, "Lời của bốn cung, người cũng dám cãi?"

"Nô tỳ không dám!"

"Nếu không dám thì đóng cửa đi!"

"..."

Biết hần tức giận, ta cũng không dám nhiều lời, so với Diêu Ánh Tuyết ngày thường khó xử ta, nam tử trước mặt này mới là người thật sự khiến ta sợ hãi. Ta chỉ đành chậm rãi đi qua đóng cửa, sau đó từng bước dịch tới mép giường.

Ngồi xuống ghế nhỏ gần đó, bên trong màn che lại truyền tới tiếng động của quần áo, ta lại cúi đầu càng sâu.

Hần nằm xuống, an tĩnh một lúc mới mở miệng: "Cứ qua đêm thế này sao?"

"Dạ?"

"Nén."

"A."

Ta vội vàng đứng dậy thổi tắt nến trên bàn, không gian bên trong lập tức chìm vào bóng tối.

Càng tối, mũi của người càng nhanh nhạy lên, ta ngồi trong gian phòng vừa trải qua một hồi dây dưa, lúc này không khí vẫn còn hương khí hoan ái hoa lệ vừa qua, không ngừng xông vào mũi. Không chỉ có hương khí ái muội này, ngay cả tiếng hít thở của hắn cũng gần bên tai.

Cánh tay ta đặt trên đầu gối run lên.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, trong bóng đêm lần nữa vang lên thanh âm khàn khàn của Bùi Nguyên Hạo: "Trà."

Hắn sao lại khát như vậy, vừa mới uống một ly mà?

Ta vội vàng đứng dậy bật lửa ngọn nến cấm gần mép giường, ánh sáng mờ ảo chiếu rọi màn che, ần ần nhìn thấy thân hình của hắn, trước ngực ta phập phồng kịch liệt. Ta vội dời ánh mắt đi, tiến đến cạnh bàn rót trà cho hắn, hai tay đưa qua: "Điện hạ, thỉnh dùng trà."

Màn che bị vén lên, một bàn tay duỗi tới, đột nhiên bắt lấy cổ tay ta.

Tay ta run lên, giống như theo bản năng mà chén trà rơi xuống, đập vào giá nến bên cạnh. Ánh nến văng khắp nơi, rũ lên màn che làm nó bốc cháy một góc.

"Điện hạ!" Ta kinh hoàng, giãy dụa, "Nô tỳ biết tội, thỉnh điện hạ buông tay!"

Nhưng cái tay kia vẫn nắm lấy ta, một chút cũng không thả lỏng. Càng ngày càng gấp, trái tim ta càng lúc càng hoảng loạn, bắt đầu dùng sức giãy dụa, thanh âm run run: "Điện hạ, cháy! Cháy..."

Lời còn chưa dứt, hắn đột nhiên dùng lực kéo ta. Ta thậm chí còn chưa kịp phản ứng lại, cả người đã bị hắn kéo lên giường, nghiêng người đè ta xuống dưới. Hắn cúi người nhìn ta, trong phòng u ám như vậy, ta hoảng sợ mở to hai mắt, chỉ thấy cả người hắn đầm mồ hôi, theo ánh lửa nhàn nhạt làm đôi mắt kia phảng phất giống một con dã thú.

Khóe miệng khẽ cong lên, lộ ra nụ cười tà ác.

"Đập lửa cho ta trước."

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Nhục nhã

"Vừa rồi nói ngươi ở lại trực đêm, bây giờ trời còn chưa sáng, ngươi đã muốn đi rồi hả?"

Hắn, muốn ta tiếp tục ở đây trực đêm cho hắn sao?

Nhưng, nơi này vừa xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa trên người ta gần như trần trụi, còn không có quần áo, hắn còn muốn giữ ta ở lại cạnh hắn...

Ta thấy trong mắt của hắn, rõ ràng lộ ra biểu tình xem kịch.

Đây là... Cự tuyệt hắn, chọc tới giới hạn của hắn.

"Dạ, nô tỳ sẽ tiếp tục trực đêm cho điện hạ." Ta cắn răng, đứng dậy đi về chỗ cũ. Hắn ngoài ý muốn liếc nhìn ta, thấy ta dờ dẫm đứng ngay mép giường, đem màn che hỗn độn sửa lại, sau đó hầu hạ hắn nằm xuống.

Trong bóng đêm, hắn hừ lạnh một tiếng, giống như đang nói: Ta xem ngươi có thể ương ngạnh tới khi nào.

Chờ hắn ngủ, ta mới thu dọn lại, sau đó trở về cái ghế cạnh đó.

Vượt qua đêm nay khó hơn tưởng tượng, không chỉ bởi vì thân thể trần trụi mà cảm thấy xấu hổ. Đêm dài, hàn khí thấm vào người, ta chỉ có thể dùng hai tay ôm lấy chính mình để không bị lạnh, nhưng trong bóng tối, ta vẫn luôn cảm thấy có đôi mắt nhìn ta, sắc bén mà lạnh lẽo.

Cho dù ở trong giấc mộng, cái loại cảm giác bị săn mồi này cũng khiến ta bất an.

Khó khăn lắm mới đợi tới hừng đông, ánh trăng thanh lạnh bên ngoài đã biến thành tia nắng ban mai ôn nhuận. Ta dần dần tỉnh dậy, vừa mở mắt đã thấy một thân ảnh cao lớn đứng trước mặt ta.

Ta lập tức bừng tỉnh... Là Bùi Nguyên Hạo!

Hắn đã mặc xong quần áo, mọi thứ đều đã chỉnh tề. Từ trên cao nhìn xuống ta, thấy ta trợn mắt, hắn lạnh lùng nói: "Trời sáng rồi, ngươi đi đi."

"..."

Ta còn đang mơ mơ hồ hồ thì một câu "Ngươi đi đi" làm ta rùng mình, lúc này ta mới ý thức tới cơ thể mình, cảm giác sự rét lạnh từ chân truyền tới... Ta, cứ trần trụi như vậy ngồi gần giường hần suốt cả một đêm...

"Đi mau."

"Vâng."

Chậm rãi đứng lên, nhưng tứ chi căn bản không chịu nghe lời, rất nhiều lần xém té ngã, ta theo bản năng duỗi tay bắt lấy ống tay áo hần, sau đó vội vàng lui về.

Vốn tưởng hần sẽ tức giận, nhưng đôi môi đơn bạc kia khẽ động, ánh mắt nhìn bộ dáng chật vật của ta.

"Mau lên, bồn cung còn phải thượng triều."

Vất cả lăm mới đứng thẳng người, nhưng ta vẫn chưa rời đi, y phục của ta đêm qua đã bị hần xé nát, vài miếng hỗn độn trên người chỉ có thể miễn cưỡng che những chỗ nhạy cảm, nhưng nếu cứ như vậy mà ra ngoài...

"Còn không đi?"

Nghe hần thúc giục, phòng ngự cuối cùng cũng tan mất, một giọt nước mắt rơi xuống, lạch cạch chạm mặt đất.

Lại thêm một giọt nữa, trong phòng an tĩnh nghe tới đặc biệt rõ ràng.

Hần như cảm nhận được gì, tiến lên một bước cúi đầu nhìn ta, ánh mắt đột nhiên âm trầm.

Một lát sau, hần đột nhiên xoay người ra ngoài, thời điểm trở về, một kiện quần áo bị vứt tới người ta.

Là của hần.

Hần giống như đang tức giận, lạnh lùng quát: "Mặc vào rồi cút! Bồn cung ghét nhất là nhìn loại nữ nhân khóc lóc như ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Diêu Ánh Tuyết nổi giận

Ta vội mặc xong bộ đồ rộng đó, nhanh chóng lui xuống, nhưng vừa tới hành lang đã nhìn thấy Triệu ma ma mang theo hai cung nữ đi tới.

Tới trước mặt ta, bà ta đưa mắt đánh giá một phen, trên mặt lộ ra tươi cười sâu xa: "Thanh Anh cô nương, đúng lúc vậy, Ánh Tuyết phu nhân muốn người lập tức trở về Lạc Mai trai."

Diêu Ánh Tuyết?

Ta cả kinh, vội hỏi: "Phu nhân... Tìm ta có chuyện gì?"

"Cái này lão nô cũng không biết."

Trong lòng ần ần dâng lên bất an, chỉ sợ là vì chuyện hôm qua. Ta cúi đầu nhìn bộ dáng của mình, miễn cưỡng cười nói: "Ta về phòng thay y phục trước được không?"

"Ánh Tuyết phu nhân muốn ngươi lập tức qua đó. Thanh Anh cô nương, cô đừng khiến bọn ta khó xử."

Nói xong, Triệu ma ma liền nháy mắt với hai cung nữ phía sau, bọn họ lập tức đi tới kẹp ta ở dưới. Ta cũng biết tránh không được, chỉ đành theo bọn họ trở về Lạc Mai trai.

Tới cổng lớn, ta chỉ thấy Diêu Ánh Tuyết sắc mặt trắng bệch ngồi chờ, mà ta đưa mắt tới vừa lúc nhìn thấy túi bạc, đó không phải túi bạc nàng ta kêu ta đưa cho Lưu công công nhưng bị ta giấu đi sao?

Nàng ta lục soát phòng ta? Sắc mặt ta lập tức tái nhợt.

"Phu nhân, đã đưa Nhạc Thanh Anh tới."

Triệu ma ma vừa dứt lời, Diêu Ánh Tuyết ngẩng đầu, ánh mắt nhìn ta chứa đầy lửa giận.

"Con tiện nhân này!"

Nàng ta đi qua, hung hăng đá một chân lên ngực ta. Ta bị hai cung nữ giữ chặt, căn bản không thể né được, cả người bị nàng ta đá ngã xuống đất, trước ngực truyền tới cơn đau.

"Phu nhân..."

Ta muốn mở miệng xin tha, nhưng đau đớn trước ngực làm ta nói không ra lời. Diêu Ánh Tuyết tức giận quát: "Ngươi lại dám hại ta hả? Ngươi đem túi bạc này giữ lại, ngươi định dùng thứ này để làm gì, thu mua Lưu công công, nhờ hắn nói tốt giúp ngươi trước mặt Điện hạ, để định hạ sủng hạnh ngươi sao?"

"Không có, nô tỳ không có..." Ta nhìn đau, khó khăn nói: "Phu nhân, nô tỳ tuyệt đối không có ý hại ngài."

"Ngươi còn dám nói không, nếu ngươi không làm như vậy, đem qua Điện hạ vì sao lại giữ ngươi ở lại hả?"

Nàng vừa nói vừa nhìn vạt áo to rộng trên người ta, đúng là y phục Bùi Nguyên Hạo đưa ta. Vạt áo rộng làm lộ ra xương quai xanh cùng da thịt trắng nõn, trên đó còn lưu lại dấu vết bừa bãi của hắn, Diêu Ánh Tuyết tức giận tới hai mắt đỏ bừng.

Nàng ta cắn răng, một chân lại tiếp tục đá lên người ta.

"A!"

Ta rên ra một tiếng, cả người bị nàng ta đá lăn vào một góc, mồ hôi đổ đầy đầu, trước mặt lập tức tối sầm. Mà nàng ta vẫn hả giận, một chân lại một chân không ngừng đá, mắng: "Ngươi dám hại ta sao? Ngươi dám câu dẫn ngài ấy sao?"

Ngũ phủ lục tạng như bị nàng ta đá nát, ta đau đến muốn ngất xỉu, nhưng nàng ta vẫn không chịu dừng tay. Bọn người Triệu ma ma nhìn thấy cũng bị dọa sợ, vội buông ta ra, qua ngăn nàng ta lại: "Phu nhân, thù hạ lưu tình!"

"Phu nhân, ngài như vậy sẽ đánh chết nàng ta đó."

"Ta đây là muốn đánh chết nàng ta!"

Ta lăn vào một góc, đau đến mất hết ý thức, mơ hồ nhìn thấy Diêu Ánh Tuyết bị bọn họ ngăn cản, nàng ta còn hung tợn nhìn ta, nghiêng răng nghiêng lợi: "Ngày trước nữ nhân kia câu dẫn Tam điện hạ, ta đợi nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới chờ được cơ hội lọt vào mắt xanh của Tam điện hạ, bây giờ nàng ta còn muốn làm hỏng chuyện của ta! Ta sẽ không để bất kỳ ai cướp Tam điện hạ đi, ai cũng không được!"

Nữ nhân kia...

Ý thức sắp mất đi, ta chỉ ần ần nghĩ, nàng ta nói, là... Nàng sao?

Không kịp nghĩ nữa, ta sớm đã không thể nhận được cơn đau trên người, rơi vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Khổ hình

Không biết trải qua bao lâu, ta từ trong bóng đêm từ từ tỉnh lại.

Chạm rãi mở mắt, ta mới phát hiện bản thân đang quỳ hôn mê dưới đất, mà đau đớn trên người từng đợt ập tới, đau đến run rẩy.

Lúc này, bên tai truyền tới giọng nói của Triệu ma ma: "Phu nhân, người này không nói dối, trong phòng tuy có chút hỗn loạn nhưng Tam điện hạ thật sự không sủng hạnh nha đầu này."

"Vậy sao?"

"Quy củ trong Thượng Dương cung, Điện hạ sủng hạnh bất cứ ai đều phải ghi chép lại, Tam điện hạ cũng sẽ không để nàng ta thanh thiên bạch nhật trở về như vậy, hơn nữa, nô tỳ còn nghe nói..."

Ta từ từ ngẩng đầu, thấy Triệu ma ma thăm thì bên tai Diệu Ánh Tuyết gì đó. Diệu Ánh Tuyết nghe xong, sắc mặt phần nộ cũng dần hòa hoãn, cúi đầu nhìn ta, ánh mắt vẫn lạnh lẽo như thế.

Sau một lúc lâu, nàng ta mới hỏi: "Nói như vậy, ả ta chỉ trộm bạc thôi sao?"

"Có lẽ là vậy."

Diệu Ánh Tuyết đứng dậy đi về chỗ ta, nhìn bộ dáng đang thoi thóp, trong mắt hiện lên một tia hàn qua, một cước hung hăng đạp tới. Tức khắc, đau đớn xuyên tim, máu tươi lập tức trào ra.

Ngay cả tiếng kêu thảm thiết ta cũng không thể kêu ra, cả người rùng rùng mồ hôi lạnh, lời cũng không thể nói ra, chỉ đành lắc đầu không ngừng.

"Tiện nhân, dám trộm bạc của ta!" Nàng ta dùng sức đạp xuống lưng ta, ta cơ hồ sắp ngất đi, lại nghe nàng ta tiếp tục mắng: "Nếu không phải điện hạ thật lòng sủng ái ta thì không biết ta còn bị người hại không chốn dừng chân ở Thượng Dương cung này đến khi nào. Tiện nhân!"

Ta cơ hồ có thể nghe tiếng xương cốt vỡ vụn, cả người rùng rùng mồ hôi lạnh, lời cũng không thể nói ra, chỉ đành lắc đầu không ngừng.

Không có, ta thật sự không có hại người...

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền tới thanh âm vội vàng vàng của tiểu thái giám: "Phu nhân, Tam điện hạ tới!"

Diệu Ánh Tuyết nghe xong, lập tức buông ta ra. Lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân. Bùi Nguyên Hạo mang theo người hầu tới đây, nhìn triều phục còn mặc trên người, có lẽ hẳn vừa về đã trực tiếp tới. Diệu Ánh Tuyết vội hành lễ: "Thiếp thân cung nghênh điện hạ."

Bùi Nguyên Hạo "Ừ" một tiếng rồi hướng vào bên trong, nói: "Có một việc, bản cung muốn giao cho người đi làm..." Lời còn chưa dứt, hẳn đã nhìn thấy ta quỳ rạp dưới đất mình đầy thương tích, "Sao lại thế này?"

Diệu Ánh Tuyết nghe xong, vội vàng giải thích: "Điện hạ, thiếp thân đang giáo huấn nàng ta."

"Giải huấn?" Hẳn nhìn ta, sau đó đi tới ngồi cạnh bàn, ánh mắt giống như đang nhìn mèo hoang bị vớt ngoài đường, "Giáo huấn cái gì?"

"Điện hạ, tay chân nàng ta không sạch sẽ, trộm đồ trong Thượng Dương cung." Diệu Ánh Tuyết vội cầm túi bạc tới, "Túi bạc này là thiếp thân kêu nàng ta thưởng cho Lưu công công, nàng ta lại dám chiếm làm của riêng. Nếu không phải hôm nay lục soát được trong phòng nàng ta, thiếp thật sự không biết nàng ta còn dám trộm gì ở Thượng Dương cung nữa."

...

Trong phòng đột nhiên trở nên an tĩnh, qua một lúc mới nghe Bùi Nguyên Hạo lạnh lùng nói: "Nàng nói, túi bạc này, là của nàng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ngàn vạn lần người không được thừa nhận

Đừng, đừng, ngàn vạn lần người không được thừa nhận...

Ta liều mạng lắc đầu, liều mạng muốn ngăn cản nàng ta, nhưng lúc này, sức lực nói chuyện ta căn bản còn không có, chỉ đành nức nở phát ra mấy tiếng rên bất lực.

"Dạ, là thiếp muốn thưởng cho Lưu công công."

Sắc mặt Bùi Nguyên Hạo trầm xuống, quay đầu trừng mắt nhìn ta, tuy ta đau tới sắp mất đi tri giác, nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén như chim ưng kia không ngừng đâm vào người ta.

Mà lúc này, ta đã không còn cảm giác gì nữa.

Không biết trải qua bao lâu, thanh âm cười vang đột nhiên vang lên bên tai: "Tốt, rất tốt..."

Một trận hàn ý thấu tận vào xương, ta theo bản năng co rúm người lại.

Diệu Ánh Tuyết tựa hồ cũng nhận ra gì đó, cười lạnh lạnh: "Điện hạ, nếu ngài không muốn thiếp trừng phạt nàng ta, vậy thiếp tha cho nàng ta là được."

"Đây là người của nàng, bản cung không muốn quản." Hẳn lạnh lùng vung tay lên, nói: "Hôm nay bản cung tới là có việc muốn nàng đi làm."

"Điện hạ cứ phân phó."

"Ba ngày nữa là tới Trung Thu, phụ hoàng hôm nay phân phó tất cả mọi người sẽ tới Thượng Dương cung tụ tập uống rượu, chuyện dạ yến, bỗ cung giao cho nàng làm."

Diêu Ánh Tuyết nghe xong, trên mặt lộ ra vui mừng. Quả thật, dạ yến đêm Trung Thu, nếu Hoàng Thượng và Hoàng hậu đều tới thì không còn là yến hội bình thường, mà là gia yến. Gia yến như vậy điện hạ để nàng ta làm, đương nhiên là đang thừa nhận thân phận nữ chủ nhân của nàng ta ở Thượng Dương cung.

Nàng ta vội quỳ xuống: "Thiếp thân lĩnh mệnh. Thiếp nhất định sẽ làm tốt dạ yến Trung Thu."

"Nhớ kỹ, đây chỉ là gia yến, không cần xa hoa."

"Vâng."

"Bỗ cung giao thẻ bài cho nàng, có việc gì cứ trực tiếp phân phó Lưu Thanh."

"Tạ điện hạ."

"Yến hội lần trước do Kim Kiều xử lý, nếu nàng có chỗ nào không rõ có thể đi tìm nàng ấy."

Trong mắt Diêu Ánh Tuyết hiện lên một tia oán hận, nhưng lập tức nhẹ giọng đáp: "Thiếp biết rồi."

Bùi Nguyên Hạo không nhiều lời nữa, đứng dậy rời đi, nhân tiện còn trừng mắt với ta một cái.

Ánh mắt đó lạnh lẽo, sắc bén khiến ta lạnh run người, sau đó lại rơi vào hôn mê.

Lúc ta tỉnh lại đã là buổi tối hôm sau.

Vừa mở mắt, ta đã thấy chính mình đang ở trong căn phòng đơn sơ, màn che màu trắng rủ xuống khắp phòng, giống như mây mù làm ta cảm thấy vừa thật, lại vừa ảo.

Qua một lúc lâu, ta mới chậm rãi ngồi dậy.

Một ngày không ăn không uống, cả người ta lúc này đã hoàn toàn vô lực. Mơ màng một hồi, ta mới phát hiện vết thương trên người đã được bôi thuốc, thậm chí vết thương ở tay cũng được băng bó.

Là ai? Ở Thượng Dương cung này còn có người chịu giúp ta sao?

Trong đầu còn đang nghi ngờ, "Kêu kệt" một tiếng, cánh cửa bị đẩy ra, một bóng hình quen thuộc đứng ngay trước cửa.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 46: Xin Thái tử điện hạ giúp đỡ

"Thanh Anh!"

Người đứng ở cửa là Du Nhi, nàng lập tức chạy tới ôm ta: "Ta rất nhớ ngươi."

"Du Nhi..." Ta ngỡ ngàng để mặc nàng ôm, tuy trên người rất đau nhưng cảm giác ấm áp này vẫn khiến ta không đành lòng buông lỏng, nghe tiếng nghẹn ngào của nàng, nước mắt ta cũng lấp đầy hốc mắt.

Qua một hồi lâu, nàng mới chậm rãi buông ta ra, còn nắm chặt cổ tay của ta. Ta vội hỏi: "Du Nhi, sao ngươi đến được đây?"

"Ta ở Dịch Đình nghe nói ngươi bị Diêu Ánh Tuyết dụng hình nên cầu xin ma ma cho ta tới thăm ngươi."

Thứ trong cung truyền đi nhanh nhất chính là tin tức, hoàng đế hắt xì một cái thì chưa tới nửa nén hương, thái giám toàn bộ hoàng cung này đều có thể biết. Việc này cũng không kỳ lạ gì, nhưng Du Nhi đến thăm vẫn khiến ta vô cùng cảm động: "Du Nhi, cảm ơn ngươi."

"Tỷ muội với nhau cảm ơn cái gì."

Nàng vừa nói vừa cẩn thận quan sát ta, nhìn mấy vết thương trên người, nàng đau lòng không thôi: "Thanh Anh, có phải người sống không được tốt không?"

Ta cúi đầu, nghẹn ngào không nói ra lời.

"Lúc đó nghe nói nàng ta điều người tới Thượng Dương cung, ta liền biết nàng ta khẳng định sẽ mượn cơ hội này chinh người."

"Không, không có."

Chuyện này chỉ có thể trách ta quá sợ ý, nàng ta hiểu lầm nên mới trừng phạt ta, rốt cuộc người sai vẫn là ta.

"Người đừng bao che cho nàng ta nữa." Trên mặt Du Nhi lộ ra tức giận, oán hận nói: "Người cho rằng ta ở Dịch Đình thì không biết gì sao? Nàng ta ương ngạnh có tiếng, hai ngày nay cấm Dương Kim Kiều ra khỏi cửa, đám cơ thiếp khác trong Thượng Dương cung cũng bị nàng ta tìm lý do trừng phạt, hầu như không thể tham gia dạ yến tối mai."

Cái gì?

Ta chấn kinh, hỏi: "Nàng ta cấm Dương Kim Kiều ra cửa? Vì sao chứ?"

"Việc này ta cũng không biết, nghe nói vì chuyện dạ yến tối mai mà Dương Kim Kiều nói năng lỗ mang với nàng ta, nên mới..."

Dương Kim Kiều sẽ nói năng lỗ mang với nàng ta sao?

Trong đầu nhớ lại khuôn mặt đoan trang tú lệ đó, ánh mắt thâm trầm mà thanh lãnh, Dương Kim Kiều tuyệt đối không phải người như vậy, nữ tử kia, so với những người nàng từng gặp càng âm trầm hơn. Một người có thể ẩn nhẫn như vậy, sao có thể dễ dàng mạnh động?

Bùi Nguyên Hạo đâu, hấn cứ như vậy mặc kệ sủng thiếp của mình bị Diêu Ánh Tuyết trừng phạt sao?

"VẬY... Tam điện hạ nói thế nào?"

"Không nghe nói gì cả."

"..." Ta nhất thời nói không ra lời, Bùi Nguyên Hạo, hấn thật sự sủng ái Diêu Ánh Tuyết tới mức này sao?

Ta còn đang suy nghĩ thì Du Nhi đã nâng tay nhìn vết thương của ta, nước mắt đảo quanh hốc mắt: "Thanh Anh, nhìn người như vậy ta rất khó chịu, người có thể nghĩ cách đừng trở về cạnh nàng ta được không? Nếu cứ tiếp tục như vậy, ta sợ nàng ta sẽ tra tấn người đến chết!"

Rời khỏi nàng ta? Ta cười khổ một tiếng.

Ta sao lại chưa từng nghĩ tới chứ? Nhưng hiện tại nàng ta là phu nhân được Tam điện hạ sủng ái nhất, còn ta chẳng qua là một cung nữ không nơi nương tựa, ta dựa vào cái gì để thay đổi vận mệnh của mình đây?

Vì thế, ta nghiêm túc nói: "Du Nhi, ta biết người lo lắng cho ta, nhưng ai có thể giúp ta rời khỏi nàng ta chứ?"

Du Nhi nhìn bộ dáng tiêu tụy của ta, trầm mặc một lúc.

Đột nhiên, nàng ấy lên tiếng: "Thanh Anh, ta giúp người đi cầu xin Thái tử điện hạ được không?"

Ta nghe xong, ngây ngẩn cả người.

Thái tử điện hạ?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Ai khi dễ người?

"Người nói cái gì? Thái Tử điện hạ?"

"Đúng vậy." Du Nhi nghiêm túc gật đầu, nói: "Ta thấy lần trước ở Tàng các, ngài ấy đối xử với người không tồi, ngài ấy là người tốt như vậy, hấn sẽ giúp người chứ?"

Nhất thời, ta không biết nên khóc hay cười.

Nha đầu này tiến cung nhiều năm như vậy mà vẫn giữ được nét thiên chân của mình, tự nhiên muốn vì chuyện này đi cầu xin Thái tử điện hạ. Đường đường là trứ quân tướng lai sao có thể đi quản việc nhỏ như thế, huống hồ y còn nhớ ta sao?

Ta lấy đầu ngón tay gõ lên mũi nàng: "Ngươi đó, chẳng lẽ phát sốt đến ngốc luôn sao?"

"Thanh Anh, đây không phải lời hồ đồ." Hai mắt Du Nhi vụt sáng, "Ngươi có hôm đó ta đi ngang Tàng các đã thấy gì không?"

"Ngươi thấy cái gì?"

"Ta thấy Thái tử điện hạ một mình đứng trước cửa Tàng các, bên trong rõ ràng đã có cung nữ quản lý, vậy mà ngài ấy vẫn không đi vào, cứ ngo ngẩn đứng đó nhìn, giống như... Giống như là nhìn vật thấy người."

Ta nghe tới sững sốt, trước mắt bắt gặp hiện lên khuôn mặt thanh tú kia, bên tai còn cả tình hình lúc đó, y nhàn nhạt mỉm cười nói với ta: "Ngươi ở lại Tàng các, bổn cung thật cao hứng."

Y, chẳng lẽ còn nhớ ta sao?

Nghĩ như vậy, ta không khỏi cảm thấy buồn cười. Việc đó sao có thể, Thái tử phi Nam Cung Ly Châu ta không phải chưa từng gặp qua, nữ tử mỹ mạo kiều diễm như vậy ở cạnh, ai còn để ý tới ánh sáng đom đóm mỏng manh cơ chứ? Thái tử, sao có thể nhớ một cung nữ Nhạ Thanh Anh chứ?

Ta khẽ cười: "Du Nhi, ngươi đừng như vậy nữa. Đó là Thái tử, còn chúng ta chỉ là cung nữ, ngài ấy sao có thể nhớ ta là ai."

Du Nhi nhìn ta, bĩu môi cúi đầu.

Nhìn nàng uể oải như thế, ta chỉ đành an ủi: "Ta biết ngươi tốt với ta, nhưng ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ không sao."

Sau tết Trung Thu chính là ngày hoàng cung đại xá, đến lúc đó ta có thể vĩnh viễn rời khỏi nơi này, mặc kệ bây giờ xảy ra chuyện gì, ta đều phải nhận.

Huống hồ, ta đang bị thương, Diêu Ánh Tuyết nhất định sẽ không để ta theo hầu tiệc tối, chỉ cần nàng ta không gây ra chuyện gì, qua mấy ngày nữa, ta có thể chờ được tới ngày đại xá.

Chỉ cần qua dạ yến tối mai, mọi chuyện sẽ tốt thôi.

Trong lòng cũng dâng lên một tia hy vọng, ta mỉm cười nói: "Được, ngươi cũng ra ngoài lâu rồi, mau trở về đi, nếu để cô cô phát hiện thì không tốt đâu. Mau về đi."

Du Nhi lưu luyến nhìn ta: "Ừ, ngươi phải tự lo cho bản thân mình đấy."

"Yên tâm."

Ta miễn cưỡng tiến nàng tới cửa, lúc này mặt trời đã ngã về Tây, gió đêm se lạnh, nàng không cho ta ra ngoài, dặn dò mấy câu rồi một mình rời khỏi Thượng Dương cung.

Ta đứng ở cửa nhìn nàng từ từ biến mất ở cuối đường nhỏ, lúc xoay người chuẩn bị về phòng thì bên cạnh đột nhiên có một người nhảy ra, chạy tới trước mặt ta: "Thanh Anh!"

Ta hoảng sợ, tập trung nhìn kỹ, thì ra là Tiểu Vũ!

"Tiểu Vũ, sao ngươi lại tới đây?"

Hắn cười tủm tỉm: "Mấy ngày nay không gặp, ta rất lo lắng cho ngươi!"

Vừa nói xong, hắn lập tức nhìn miếng vải băng bó trên tay ta: "Sao lại thế này?"

Ta vội rút tay về nhưng hắn lại nắm chặt không buông, cung mày nhíu lại, trên mặt lộ ra một tia phẫn nộ: "Sao ngươi lại bị thương? Ai khi dễ ngươi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Hắn, không thuộc về ta

Nhìn bộ dáng tức giận của hắn, trong lòng ta dâng lên một tia ám áp. Thì ra, trong hoàng cung lãnh khốc vô tình này vẫn có người quan tâm ta, yêu quý

ta, những điều này khiến ta thật sự vui vẻ.

"Không có, không ai khi dễ ta cả, là ta không cẩn thận bị phỏng."

"Tự ngại làm? Sao lại bị phỏng?"

Ta không định để hắn biết chuyện của Diêu Ánh Tuyết nên liền bịa đặt: "Tối hôm qua lúc chằm nên không cẩn thận trượt tay, súp nóng dính lên nên bị phỏng."

Hắn nghe xong, nâng tay cẩn thận nhìn vết thương của ta, đau lòng nói: "Sao lại không cẩn thận như vậy? Nghiêm trọng lắm sao?"

Ta vui vẻ cười nói: "Không sao, ngại đừng lo lắng, qua hai ngày nữa là ta có thể tiếp tục làm điểm tâm cho người ăn rồi."

Hắn nghe xong, trên mặt không hề lộ ra một chút hào hứng, chỉ oán hận nói: "Ta... Ta không phải vì điểm ta, ta là... Là..."

Nhìn hắn ấp a ấp úng nửa ngày nói không ra lời, khuôn mặt ngăm đen xấu hổ tới bưng đồ, ta không khỏi bật cười: "Được rồi, ta biết người quan tâm ta."

Ta dùng bàn tay bị thương vỗ nhẹ lên mu bàn tay hắn, nghiêm túc nói: "Cảm ơn người, Tiểu Vũ."

Đôi lúc nghĩ tới tương lai phải rời xa nơi này, ta thật sự luyến tiếc một Du Nhi ngây thơ thiện lương, còn cả Tiểu Vũ thẳng thắn lỗ mãng trước mặt. Nếu thật sự phải rời đi, có lẽ bọn họ chính là vương bản duy nhất của ta ở nơi này...

Những người khác... Ta chỉ cần nghĩ tới liền muốn dứt khoát vứt bỏ thân ảnh thâm trầm quen thuộc kia ra khỏi đầu.

Hắn, không thuộc về ta, mà ta, cũng không thuộc về hắn.

Tiểu Vũ nhìn ta, cặp mắt sáng giống như phát quang, khuôn mặt càng thêm ửng đỏ. Qua một hồi, hắn đột nhiên nhớ tới gì đó, nói: "Đúng rồi Thanh Anh, hôm nay ta tới là muốn hỏi người một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Dạ yến tối mai, người... Người có đi không?"

Ta không khỏi nghi hoặc, thật sự không biết vì sao hắn lại hỏi như vậy. Chỉ là suy nghĩ một chút liền rõ, hắn là tùy hồ của điện hạ, đến lúc đó chắc chắn sẽ đi theo điện hạ, cho nên mới tới hỏi ta.

Trong đầu đột nhiên nhớ lại những lời của Du Nhi, ngay cả Dương Kim Kiều cũng bị Diêu Ánh Tuyết cảm tác, còn không cho các cơ thiếp khác tham dự, chỉ sợ năng ta cũng không để ta lộ mặt.

Vì thế, ta cười nói: "Tay của ta bị thương, phu nhân sẽ không để ta đi đâu."

Hắn thở phào, lắm bả: "Vậy ta yên tâm rồi."

"Cái gì?"

"Không, không có gì." Hắn dường như cao hứng trở lại, "Vậy người cố gắng dưỡng thương đi, ta về đây. Chờ, chờ tối mai ta lại tới thăm người."

Nói xong, hắn xua xua tay, chạy đi không hề quay đầu.

Ta còn chưa kịp hoàn hồn, nhìn bóng dáng hoan hi của hắn rời đi, không khỏi buồn cười. Đứa nhỏ này, luôn lỗ mãng không đầu không đuôi như vậy, thật khiến người ta không yên tâm.

Ta quay đầu nhìn hồ nước cạnh phòng mình, lúc này trời đã tối, hoa ảnh của trăng nhàn nhạt hiện trên mặt nước.

Thiên giang hữu thủy thiên giang nguyệt (1).

(1) Câu đầy đủ: Thiên giang hữu thủy thiên giang nguyệt, Vạn lý vô vân vạn lý thiên

Tạm dịch: Ngàn sông tràn nước ngàn trăng hiện, Vạn dặm không mây vạn dặm trời

Thời gian như nước chảy mây trôi, mới đây đã tới đêm Trung Thu, mặt nước vẫn rọi chiếu bóng trăng sáng chói, lộ ra một tia thanh lãnh.

Nhưng bên Thượng Dương cung kia, lại vô cùng náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Nụ cười lạnh của Hồng Vi

Hoa viên cách đó không xa truyền tới tiếng ăn uống linh đình ồn ào. Màn đêm đen nhánh lúc này cũng không ngăn được đèn đuốc sáng trưng, tiếng đàn sáo ầm ầm theo gió đêm động lòng ngừng bay tới, chớp mắt còn có thể ngửi được mùi rượu ở khắp nơi. Nơi đó, chính là chỗ tổ chức dạ yến.

Chẳng qua, sự phồn hoa như vậy cách ta quá xa.

Ta đứng bên hồ nghe tiếng ca múa thảng thừm từ nơi đó truyền tới, xung quanh mình lại là một mảnh tịch liêu, chỉ có ánh của chính mình trên mặt hồ làm bạn.

Ta đi dọc theo hồ, lại đi qua chỗ gấp khúc ở hành lang thì nghe tiếng bước chân dồn dập. Quay đầu lại, ta thấy một tiểu cung nữ vội vàng chạy tới, thần sắc kinh hoảng. Nàng không thấy ta, từ một góc chạy tới đầu kia của hành lang gấp khúc.

Xảy ra chuyện gì sao?

Ta theo bản năng đi theo, vừa tới chỗ ngoặt đã thấy nàng chạy vào đình bát giác trong hồ, mà nơi đó có mấy thân ảnh quen thuộc. Ta vừa nhìn liền nhận ra, bọn họ chính là nhóm cơ thiếp bị Diêu Ánh Tuyết trừng phạt không cho tham dự dạ yến tối nay.

Hồng Vi, Lục Hà, Tư Dao... Bọn họ ở đây làm gì?

Ta dừng bước, nương theo bụi hoa lên nhìn bọn họ, chỉ thấy tiểu cung nữ kia chạy tới, hành lễ. Hồng Vi tiến lên, hình như hỏi cung nữ một câu gì đó, tiểu cung nữ kia liền cung kính trả lời, nhưng ta lại đứng quá xa, không thể nghe rõ bọn họ đang nói cái gì.

Các nàng đưa mắt nhìn nhau, trên mặt lộ ra biểu tình đặc ý. Tư Dao vẫy tay cho tiểu cung nữ kia lui xuống.

Lòng ta ần ần dâng lên một tia bất an, vì thế ta đứng trên hành lang gấp khúc đầu bên này chờ, thấy tiểu cung nữ kia đã đi xa, Hồng Vi mới chậm rãi rời khỏi, xa xa nhìn về phía dạ yến, cười lạnh.

Trong gió đêm, ta rốt cuộc cũng nghe được nàng ta nói cái gì, ngữ khí vô cùng lạnh lẽo: "Diêu Ánh Tuyết, ta sẽ khiến ngươi mất hết tất cả!"

Vừa nghe xong, lòng ta không khỏi cả kinh.

Bọn họ muốn đối phó Diêu Ánh Tuyết, chẳng lẽ, sẽ ra tay trên dạ yến sao?

Nghĩ như vậy, ta liền vội vàng xoay người chạy về phía hoa viên bên kia, nhưng vừa đi mấy bước, ta lại do dự...

Hiện tại ta đi làm cái gì chứ? Nếu dạ yến đêm nay thật sự xảy ra chuyện, còn ta lại không có mặt, vậy mọi thứ sẽ không liên quan tới ta. Nếu ta tới đó, chắc chắn sẽ chịu liên lụy. Huống hồ, Bùi Nguyên Hạo và Diêu Ánh Tuyết đều chán ghét ta tới cực điểm, bây giờ đi, chỉ sợ bọn họ lại cho rằng ta có ý đồ xấu.

Ta dừng bước, cắn chặt răng, đang muốn xoay người trở về thì thấy tiểu nha đầu Bích Tú hôm nay theo hầu Diêu Ánh Tuyết dự tiệc vội vã chạy tới. Nàng vừa thấy ta, lập tức lên tiếng: "Thanh Anh, gặp người ở đây thì tốt quá!"

"Chuyện gì thế?"

"Trời lạnh, phụ nhân kêu ta trở về lấy thêm lò sưởi nhưng lúc này ta lại đau bụng quá."

"Hà?" Ta vội vàng hỏi: "Người làm sao vậy?"

Nàng ôm bụng, vẻ mặt vô cùng khổ sở: "Chỉ sợ do buổi trưa ăn nhiều dưa quá nên ứ lạnh trong người. Thanh Anh, ta đi nhà xí một lúc, người giúp ta đưa cái này cho phụ nhân, mau đi đi!"

Nói xong, nàng liền đặt lò sưởi vào tay ta, sau đó xoay người chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Vô tâm tới dạ yến

Ta cảm lò sưởi đứng đợi Bích Tú nửa ngày cũng không thấy người đâu, trong lòng chỉ sợ nàng ấy nghĩ ta đã tới dạ yến nên chạy qua đó rồi.

Suy tới nghĩ lui, ta quyết định tới dạ yến, cùng lắm thì nhờ người đưa cho Diêu Ánh Tuyết, sau đó lên lút rồi đi.

Chủ ý đã hạ, ta lập tức đi về hoa viên bên kia.

Dọc đường ta mới phát hiện, Diêu Ánh Tuyết đã bố trí Thượng Dương cung vô cùng tỉ mỉ, khắp nơi đèn đuốc sáng trưng, trên từng ngọn cây, mái hiên đều treo hoa đăng đủ loại kiểu dáng. Thượng Dương cung lúc này như một dải ngân hà chói mắt.

Nhưng không biết bên dưới ngân hà yên tĩnh này đã che giấu bao nhiêu nước mắt cùng thù đoạn ác độc đây?

Tại chỗ này, ta đã có thể nhìn thấy cảnh tượng phồn hoa phía trước.

Trời đã vào đêm, hoa viên vẫn sáng trưng, thái giám cung nữ nhiều không đếm xuể. Lúc này, bầu không khí đã đạt tới cao trào, mọi người đều nâng chén, ăn uống linh đình, hoan thanh tiểu ngữ vô cùng náo nhiệt.

Ta đứng từ xa, ánh mắt đầu tiên nhìn tới chỗ ngồi của hoàng đế.

Đương kim thiên tử Bùi Ký là một nam nhân trung niên gầy ốm, cơ thể ông trước nay đều không được tốt, từ khi vào cung ta thường xuyên nghe nói long thể Hoàng Thượng đau bệnh, nhưng ông lại rất ít nghe theo thái y, bởi vì ông hết lòng tin Đạo giáo, nghe nói trong cung còn có một vị thuật sĩ bầu bạn, cả ngày luyện đan cầu trường sinh bất lão.

Ngồi cạnh ông là Ân Hoàng hậu.

Vị Hoàng hậu này không phải nguyên phối của hoàng đế, ban đầu bà ấy chỉ là Hiền phi, sau khi Tiên hoàng chết ba năm mới được tấn phong mẫu nghi thiên hạ. Hiện giờ bà ấy cũng đã gần năm mươi nhưng làn da vẫn trơn bóng, mắt phượng ẩn tình, mày liễu mang gió, đương nhiên là một mỹ nhân hiếm gặp.

Thái tử Bùi Nguyên Tu tuần mỹ như thần tiên giáng thế, tư sắc thoát tục ít nhiều cũng là nhờ thừa hưởng từ vị mẫu thân này.

Hiện tại, y ngồi ngay ngắn bên dưới tay trái hoàng đế, trên người vẫn là một bộ bạch y như tuyết, gương mặt như tranh, chẳng qua thần sắc của y đã không còn nhàn tản như những ngày thường, ánh mắt xuyên qua đám người giống như đang tìm kiếm gì đó.

Lúc này, ly rượu hồ phách đưa tới trước mặt, Bùi Nguyên Tu quay đầu nhìn Thái tử phi Nam Cung Ly Châu đang mỉm cười nhìn mình, y cười nhận lấy, một hơi uống cạn.

Nam Cung Ly Châu nhìn y, sống mắt khẽ động, sau đó nhìn về phía đối diện, nhưng cũng chỉ thoáng qua.

Đối diện bọn họ chính là Tam điện hạ Bùi Nguyên Hạo.

Sau hôm đó, ta chưa từng gặp hắn, gương mặt hắn lúc này vẫn lạnh như băng, im lặng rớt rượi. Diêu Ánh Tuyết ngồi bên cạnh cái gì cũng không để ý, chỉ khẩn trương chờ phản ứng của hoàng đế và hoàng hậu, dường như nàng ta đang sợ bọn họ không hài lòng, chính mình sẽ gặp tai ương.

Nhìn cảnh tượng này, trong lòng ta dâng lên một tia sợ hãi.

Vì thế ta nhón chân, muốn tìm một cung nữ nhờ mang lò sưởi cho Diêu Ánh Tuyết, sau đó nhanh chóng rời đi.

Ai ngờ ta vừa ngẩng đầu đã thấy cặp mắt phượng của Ân Hoàng hậu nhìn mình, ánh mắt sắc bén như muốn nhìn thấu suy nghĩ của ta.

"Cung nữ kia, người đứng đó làm gì?"

Bà vừa lên tiếng, ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn về phía ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Giăng co trên dạ yến

Ta lấp bấp hoảng sợ, vội đi lên phía trước. Bùi Nguyên Hạo ngẩng đầu, ánh mắt vẫn như mũi kiếm sắc bén. Ta theo bản năng tránh đi, lại nhìn qua Bùi Nguyên Tu đang hai mắt nhìn ta, trong lòng có chút vui vẻ.

Ta tới giữa yến hội, quỳ hành lễ: "Nô tỳ bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế. Bái kiến Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế." "

"Người là ai, đứng đó làm gì?"

"Nô tỳ..."

Ta vừa định trả lời, đã thấy Diêu Ánh Tuyết đứng lên: "Hồi nương nương, nàng ta là thị nữ của thiếp, bởi vì tay nàng ta bị thương nên thiếp cho nàng ta nghỉ ngơi, không cần phải tới. Chỉ là vừa rồi thiếp thân cảm thấy hơi lạnh nên sai người đi lấy lò sưởi để nàng ta mang tới."

"À, thì ra là thế." Hoàng hậu gật đầu.

Xung quanh vô cùng an tĩnh, ta cúi đầu nên cũng không biết lúc này có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn ta, trong lòng nóng như lửa đốt, ta chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Đang chuẩn bị đưa lò sưởi trong tay cho Diêu Ánh Tuyết, Ân Hoàng hậu đã đứng dậy đi về phía ta. Bà ấy nâng cằm, cẩn thận đánh giá ta, đột nhiên cười ra tiếng: "Bổn cung nghe nói trong cung này vẫn là Tam hoàng tử biết chọn người nhất, Ánh Tuyết là một đại mỹ nhân, thật không ngờ thị nữ bên người nó cũng xinh đẹp như vậy."

Nói xong, bà ấy quay đầu nhìn hoàng tử ngồi hai bên: "Các con đó, cũng nên học hỏi."

"Mẫu hậu nói quá rồi." Bùi Nguyên Hạo mở miệng, ngữ khí như con gió lạnh thổi qua, không khí náo nhiệt trên dạ yến lập tức trở nên lạnh lẽo.

Lúc này, có một người lên tiếng: "Nữ nhân xinh đẹp bên cạnh Tam ca rất nhiều, phụ hoàng, mẫu hậu, các ngài cũng quá coi thường bản lĩnh của Tam ca rồi."

Người nói chuyện chính là Tứ hoàng tử Bùi Nguyên Sâm ngồi bên dưới Thái tử, bên cạnh là Lục công chúa Bùi Nguyên Trân. Mẫu thân của hai người - Triệu Thục viện là hồi môn của Hoàng hậu, trong lúc Hoàng hậu mang thai may mắn nhận được ân sủng của Hoàng Thượng mà được sắc phong, cho nên mẫu tử bọn họ đối với Ân Hoàng hậu, với Thái tử đều là nói gì nghe vậy.

Bùi Nguyên Hạo lạnh giọng: "Lão Tứ, lời này của đệ là có ý gì?"

"Không có ý gì cả, Tam ca, đệ là đang khen huynh."

"Khen ta?" Hắn cười lạnh, "Tam ca cũng đang muốn khen đệ đây, Hạ Thanh Châu bị xét nhà, con trai hắn vốn phải sung quân ba ngàn dặm làm lao dịch, sao đột nhiên lại chạy tới phủ của đệ làm thư đồng hả?"

Sắc mặt Bùi Nguyên Sâm lập tức thay đổi: "Người..."

Mọi người đều kinh hãi, bao gồm cả cung nữ đang quỳ giữa yến hội là ta. Tứ hoàng tử Bùi Nguyên Sâm là một tên phá phách, trong cung sớm đã có tin đồn này, nhưng ta thật không ngờ điều đó lại là sự thật. Ngay cả Hoàng Thượng vẫn luôn im lặng uống rượu cũng nhíu mày, nói: "Lão Tứ, người quá lắm rồi, ngay cả con trai của tội thần cũng dám bao che!"

Bùi Nguyên Sâm vội đứng dậy: "Phụ hoàng, nhi thần không dám!"

"Không dám? Vậy đệ nói xem, con trai của Hạ Thanh Châu là chuyện thế nào?"

Sắc mặt Bùi Nguyên Sâm đã trắng bệch, một câu cũng không giải thích được. Lúc này, Thái tử Bùi Nguyên Tu đứng lên, khẽ cười: "Phụ hoàng đừng tức giận, Tứ đệ làm như vậy cũng là có nguyên nhân."

"Nguyên nhân gì?"

"Phụ hoàng cũng biết, các gia tộc phía nam trước nay luôn đối kháng với triều đình, có thể bắt chấp tất cả thủ đoạn. Hạ Thanh Châu mượn thơ từ để ám chỉ, tội không thể tha, tuy rằng phụ hoàng đã cho người lục soát cả nhà ông ta, nhưng những người phía nam đó không hề dừng tay, bọn họ đều lấy văn thơ để lên tiếng ủng hộ Hạ Thanh Châu."

"Có chuyện này sao?"

"Tứ đệ làm vậy, chẳng qua là mượn chuyện này để nói cho bọn họ, thơ văn đều là thể diện của hoàng gia, chỉ có tôn nghiêm của hoàng gia là không thể xâm phạm."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Ngũ hoàng tử Bùi Nguyên Phong

Nghe giọng nói dịu dàng của y, ta đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo.

Trong lòng ta, Thái tử Bùi Nguyên Tu luôn là nam tử lạnh lùng xem sách trong Tàng các, ánh mắt nhu hòa, hơi thở ôn nhuận, nhưng ta thật không ngờ, tâm cơ y lại thâm trầm như thế, hành sự lại đanh đá ngoan độc như vậy, chỉ nhẹ nhàng bằng quơ một câu liền quyết định một chuyện tịch thu tài sản, giết chết cả nhà, thậm chí còn đẩy một nam tử vào vực vạn kiếp bất phục.

Y, thật sự là Thái tử điện hạ trong trí nhớ của ta sao?

Có lẽ, đây mới thật sự là hoàng tử của hoàng tộc, chỉ có bọn họ mới là những người không thể xâm phạm, mặc kệ là ai, chỉ cần nghịch phản với bọn họ sẽ tan cửa nát nhà.

Ta ngẩng đầu nhìn y, cả người thấu tận xương tủy.

Hoàng đế nghe xong những lời này, phát tay: "Thôi đi, chuyện này trăm không truy cứu. Chẳng qua... Lão Tứ, về sau nếu có chuyện phát sinh như vậy, trăm tuyệt không cho phép lần thứ hai."

"Nhi thần đã biết."

Bùi Nguyên Sâm ngồi trở lại vị trí của mình, không khí trên dạ yến vẫn có chút trầm trọng. Ân Hoàng hậu nhìn ta, cười nói: "Chỉ một cung nữ nhỏ nhoi mà làm thay đổi cả yến hội tối nay, người vẫn là trở về cạnh Ánh Tuyết đi."

Lời này của bà, là không cho ta đi sao?

Lòng ta thăm than, sắc mặt Diêu Ánh Tuyết cũng rất khó coi, nhưng Hoàng hậu đã lên tiếng, nàng ta cũng chỉ đành nói: "Thanh Anh, lại đây."

Ta cảm tạ ân điển, vừa đứng thẳng người đã nghe Hoàng hậu cười nói: "Hiện tại bên cạnh Tam hoàng tử cũng đã có một người, Phong Nhi, con thì sao?"

Phong Nhi? Ngũ hoàng tử Bùi Nguyên Phong?

Từ lúc vào dạ yến tới nay, ta vẫn chưa nhìn rõ vị Tề Vương điện hạ này, hắn ngồi bên dưới Tam điện hạ, đầu vẫn chôn vùi dưới ống tay áo, giống như đang che giấu gì đó. Thời điểm ta quay đầu, hắn không khỏi hoảng loạn, lập tức chui xuống gầm bàn.

Thấy tình cảnh này, mấy vị hoàng tử đều nhìn không được mà bật cười, bọn thái giám và cung nữ cũng nghẹn cười.

Ân Hoàng hậu hỏi: "Phong Nhi, con sao vậy?"

"Nhi thần... Nhi thần làm rớt ly rượu."

Giọng nói này... Ta không khỏi giật mình, giọng nói quen tai như vậy, hình như là...

Không đợi ta suy nghĩ xong, Ân Hoàng hậu đã nhíu mày, nói: "Đường đường là Tề Vương điện hạ, rớt một cái ly cũng phải tự đi nhặt sao? Mau đứng lên!"

Nhưng Ngũ hoàng tử vẫn không chịu ngồi thẳng người, ngược lại càng chui xuống dưới, mông chổng lên cao, bộ dáng đó không hề giống đang nhặt ly, ngược lại giống đám thái giám mỗi lần chơi bài thua bị phạt như vậy, bộ dáng vô cùng chật vật, cũng khiến người ta buồn cười.

Nhìn hắn như vậy, hoàng đế rốt cuộc cũng tức giận, quát: "Bộ dáng như vậy ra thể thống gì? Đứng lên!"

Ngũ hoàng tử rốt cuộc không còn cách nào khác, chậm rãi chui lên, sau lúc do dự mới đứng thẳng người dậy.

Ta vừa nhìn khuôn mặt tuần tú kia, cả người đột nhiên chóng mặt, hai mắt lập tức mở to.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Biến cố long trời lở đất

Tiểu Vũ?

Ta cứ tưởng bản thân nhìn lầm, không khỏi căng lớn hai mắt nhìn hắn, nhưng thiếu niên trước mắt này, khuôn mặt anh tuấn này, biểu cảm xấu hổ như vậy, cho dù trên người cảm y ngọc đai khiến hắn toát ra sự tôn quý, nhưng đó không phải Tiểu Vũ thì là ai?

Chẳng lẽ, hắn chính là...

Trong đầu ta đột nhiên lóe lên suy nghĩ, Tiểu Vũ... Vũ... Ngũ hoàng tử! Thì ra hắn chính là Ngũ hoàng tử, là Tề Vương điện hạ, đại thống lĩnh tam quân Tây Bắc, là người đánh đầu thắng đó, không ai cản nổi, tướng quân thiếu niên Bùi Nguyên Phong!

Nhất thời, ta khiếp sợ, chỉ ngây ngốc nhìn hắn, mà hắn cũng làm mặt khó nhìn ta, sau đó cúi người hướng Hoàng đế, đôi mắt lại trộm nhìn ta: "Ta... Ta không phải cố ý."

"..."

"Thật, ta thật không cố ý."

Ta lui về cạnh Diêu Ánh Tuyết, tinh thần còn chưa kịp hồi phục sau biến cố nghiêng trời đất lở này, Ân Hoàng hậu đã nhìn ta, sau đó lại nhìn Bùi Nguyên Phong, hỏi: "Phong Nhi, con đang nói chuyện với ai vậy?"

Lời vừa dứt, mọi người trên dạ yến đường như cũng cảm nhận được điều gì, tất cả đều lập tức im lặng nhìn Bùi Nguyên Phong. Hắn vẫn đứng đó, cả người sững sờ, ấp a ấp úng không đáp.

Ân Hoàng hậu nhíu mày, vừa định lên tiếng đã bị tiếng trống từ xa cắt ngang.

Hai tiếng "Bùm bùm".

Những cung nữ ở phía xa còn chưa kịp hiểu yến hội đã xảy ra chuyện gì, ai nấy vẫn đều tiếp tục tấu nhạc hoan ca. Ngọc công công phân phó ca vũ đánh một bài "Liên ca lạc", sau đó liền sai người ra xa mua vui, còn cả hai tiểu thái giám đột nhiên rơi xuống nước, bộ dáng chật vật này làm người trong tiệc đều cảm thấy buồn cười.

Không khí đột nhiên trở lại vui vẻ.

"Thôi thôi, đêm nay là ngày đoàn viên, đừng trách Phong Nhi nữa."

Hoàng đế đã lên tiếng, Hoàng hậu cũng không còn gì để nói. Mọi người bắt đầu sôi nổi nâng chén, lúc này ta mới thờ phào, theo bản năng giương mắt, lại thấy Bùi Nguyên Phong cũng đang nhìn trộm ta, vẻ mặt xấu hổ không thôi.

Ta vội cúi đầu.

Dạ yến rốt cuộc đã náo nhiệt trở lại, nhưng ta lại như trải qua hàng loạt thay đổi tâm lý, tâm tình một chút cũng không nhẹ nhàng.

Bởi vì, ta vẫn còn nhớ những lời của bọn Hồng Vi.

Bọn họ nhất định sẽ gây chuyện trên dạ yến, chỉ là... Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

Ta nhìn dạ yến trước mặt, tất cả đều không có gì khác thường. Lúc này cung nhân đem canh tới, Hoàng hậu nhìn qua, nói: "Sao lại là đồ dầu mỡ nữa thế? Vừa rồi ăn hai miếng bánh trung thu, còn dùng thêm chút rượu, bây giờ trong người đã có chút nóng."

Diêu Ánh Tuyết nghe xong, vội nói: "Nương nương, thần thiếp có chuẩn bị trà hạnh nhân, có thể giải nhiệt."

"Ừ, cái này thì thôi đi."

Những người khác đều tiếp tục dành bữa, chỉ có Hoàng hậu và Diêu Ánh Tuyết muốn dùng trà hạnh nhân, cho nên chưa đầy một khắc đã được làm xong. Ta đứng phía sau Diêu Ánh Tuyết, chỉ đành tiến lên nhận lấy khay.

Ta bung tới vị trí chính giữa, đem chén ngọc chuyên dụng đặt trước mặt Hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Đẩy nàng ta vào chỗ chết

Ta vừa bung chén trà lên, một loại mùi hương khác thường xông thẳng vào mũi.

Hương hoa quế?

Mùi hương này không hề xa lạ, ta vừa cúi đầu đã thấy trong chén trà hạnh nhân màu trắng có một tia màu vàng nhàn nhạt, chắc hẳn là hoa quế trộn lẫn với nước đường mới có mùi hương như vậy.

Lúc này, bên tai ta vang lên một câu của Tiểu Vũ từng nói...

"Mẫu thân ta không không thích hoa quế, mỗi lần ngửi thấy sẽ dùng dùi tặc giận..."

Mẫu thân hân, đương nhiên là Ân Hoàng hậu trước mặt. Chẳng lẽ... Ân Hoàng hậu không thích mùi hoa quế, mỗi lần ngửi thấy sẽ tức giận sao?

Nháy mắt, ta lập tức hiểu ra.

Là Hồng Vi, bọn họ nhất định biết rõ thói quen này của Hoàng hậu, cho nên mới âm thầm phái người bỏ thêm hoa quế trong chén trà của Hoàng hậu. Mà dạ yến này do Diêu Ánh Tuyết sắp xếp, đồ ăn đương nhiên cũng do nàng ta chuẩn bị, nếu chén trà hạnh nhân của Hoàng hậu có thể hoa quế, nhất định sẽ trách tội Diêu Ánh Tuyết!

Cả người ta phát run, cho dù Diêu Ánh Tuyết không coi ai ra gì, tùy tiện chính nàng ta một chút là được, nhưng liên quan tới Hoàng hậu, đây rõ ràng là muốn đẩy nàng ta vào chỗ chết!

Ta cắn răng, thừa lúc Hoàng hậu không để ý liền tráo đổi chén trà.

Cũng may sắc trời đã tối, chén trà của Hoàng hậu và chén sứ men xanh của Diêu Ánh Tuyết thoát nhìn có chút tương tự, nếu không chú ý căn bản không thể phân biệt. Diêu Ánh Tuyết cũng không để ý, nhẹ nếm một ngụm, mùi hoa quế cũng không làm nàng ta thấy khó chịu.

Ta vội vàng lui ra sau, vừa dừng lại thì cảm nhận một ánh mắt đang dừng trên người ta.

Bùi Nguyên Hạo lạnh lùng nhìn.

Sau chuyện hôm đó, ta và hân chưa từng gặp lại, đột nhiên bị ánh mắt lạnh lẽo đó ngược nhìn, trong lòng ta vô cùng khó chịu.

Ta biết, lúc này, hân một chút cũng không muốn gặp ta, mà ta lại mặt dày chạy tới dạ yến, cũng khó trách hân lại chán ghét ta như vậy.

Trong lòng không khỏi cười khổ, chờ qua tới nay, không lâu nữa là ngày trong cung đại xá, khi đó, ta có thể rời khỏi hoàng cung, hân cũng sẽ không cần nhìn thấy ta, mà ta cũng không cần chọc ghẹo tới hân.

Cũng không biết vì sao, ánh mắt đêm nay hân nhìn ta, dường như đã nhìn ra cái gì.

Một lát sau, trò hải dưới nước cũng hạ màn, Ân hoàng hậu chậm rãi xoay người nhìn chén trà hạnh nhân, sau đó duỗi tay bụng lên. Chén trà vừa tới miệng, bà đột nhiên nhũm mày: "A?"

Trái tim ta như ngừng đập.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ bị phát hiện rồi sao?

Đúng lúc này, Nam Cung Ly Châu bỗng dừng chỉ tay vào bên này, lớn tiếng nói: "Các người xem!"

Ánh mắt mọi người đều theo tay nàng ấy nhìn qua Diêu Ánh Tuyết, sắc mặt trắng bệch, đôi môi thâm tím, cánh tay bụng chén trà không ngừng phát run. Đột nhiên "Bang" một tiếng, chén trà rơi xuống đất, vỡ nát.

Nàng ta run rẩy, từ trên ghế té xuống.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Có người hạ độc!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ta kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mặt, chẳng lẽ trong chén trà hạnh nhân kia còn bỏ thêm gì nữa sao? Là bọn Hồng Vi sao?

Nhưng, không đúng, chén trà hạnh nhân này rõ ràng là dâng cho Hoàng hậu nương nương, bọn họ cho dù to gan cũng không dám bỏ mấy thứ có hại trong đồ của Hoàng hậu, huống hồ... Ta nhìn Diêu Ánh Tuyết, nàng ta ngã nhào xuống đất, hai mắt trợn lớn, cắn chặt hàm răng, toàn thân run rẩy.

Bộ dáng này, rõ ràng là...

"Trúng độc, có người hạ độc!"

Có người cao giọng hô lên.

Hạ độc, hai chữ vừa ra khỏi miệng lập tức khiến tất cả đều hoảng loạn, bọn cung nữ thái giám đều sợ hãi lui sang một bên, mà thị vệ xung quanh liền xông tới, rút đao khỏi vỏ, khăn trương nhìn bốn phía.

Tức khắc, không khí trong dạ yến trở nên vô cùng căng thẳng.

Lúc này, Bùi Nguyên Hạo đứng lên, sắc mặt ngưng trọng nhìn Điều Ánh Tuyết, nhiều người như vậy cũng chỉ có mình hắn duy trì bình tĩnh, xoay người phân phó: "Lập tức truyền thái y, cho dù thế nào cũng không thể để nàng ấy chết."

"Vâng!"

Tùy hồ của hắn đáp lời, lập tức xoay người rời đi, chỉ chốc lát sau đã mang theo mấy thái y trở lại, nhưng xét cho cùng Điều Ánh Tuyết cũng là phu nhân của hoàng tử, bọn họ cũng không thể trước mặt nhiều người tùy tiện thăm khám, cho đó cung nhân mang nàng ta tới gian phòng, cung nữ cũng đi theo hầu hạ.

Người trúng độc mặc dù đã rời đi, nhưng không khí trên dạ yến vẫn vô cùng khăn trương, ai nấy đều run rẩy sợ hãi.

Trái tim ta thỉnh thoảng mà nhảy, giống như tùy lúc có thể nhảy khỏi lồng ngực.

Sao lại thế này? Vì sao chén trà hạnh nhân lại có độc? Là ai hạ? Chẳng lẽ bọn Hồng Vi thật sự chỉ vì muốn chinh Điều Ánh Tuyết mà không tiếc hạ độc Hoàng hậu sao?

Không, nhất định sẽ không!

Tuy rằng ta chỉ mới biết bọn họ mấy tháng, nhưng ta rất rõ, chúng cơ thiếp trong Thượng Dương cung này mặc dù không thích ai đứng trên mình, đánh nhau nhào nhào tranh giành thì có thể, nhưng chuyện liên quan tới diệt tộc, cho dù cho bọn họ mười lá gan, bọn họ cũng không dám.

Vậy, rốt cuộc là ai?

Lòng ta hoảng loạn mà nghĩ, Bùi Nguyên Phong ở bên cạnh vẫn luôn nhìn ta. Thấy sắc mặt ta tái nhợt, y theo bản năng tới gần, dường như muốn mở miệng an ủi: "Thanh..."

Lời còn chưa dứt đã truyền tới một thanh âm: "Nương nương, là nàng ta hạ độc."

Giọng nói này, là của Tứ hoàng tử Bùi Nguyên Sâm.

Hắn vừa thốt lên, tất cả mọi người đều khiếp sợ ngẩng đầu, ta cũng ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy Bùi Nguyên Sâm đứng yên tại chỗ, một tay nâng lên chỉ thẳng vào ta.

Đầu ta lập tức trống rỗng, mờ to hai mắt nhìn hắn.

"Vừa rồi nhi thần thấy rõ, thời điểm dâng chén trà, nàng ta đã lặng lẽ động tay chân!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Bùi Nguyên Phong ra tay

Lòng ta trầm xuống, không xong rồi, chẳng lẽ thời điểm ta tráo đổi chén trà của Điều Ánh Tuyết và Ân Hoàng hậu đã bị hắn thấy được sao?

Vừa nghe mấy lời này, Ân Hoàng hậu quay đầu nhìn ta, sắc mặt bà ấy âm trầm, ánh mắt sắc bén như châm khiến cả người ta run lên, mà Hoàng Thượng ngồi cạnh cũng giận tím mặt, quát: "Thật to gan, Hoàng hậu cũng dám hạ độc! Người đâu, bắt nàng ta lại cho trảm."

Dứt lời, thị vệ lập tức vọt tới, duỗi tay giữ chặt lấy ta, biến cố đột ngột khiến ta sợ tới trắng mặt, theo bản năng lùi lại: "Không, không phải ta!"

"To gan, ngươi dám kháng chỉ?"

Hoàng đế tức giận, đập mạnh xuống bàn: "Bắt lấy nàng ta!"

Mấy thị vệ đó còn cố kỵ những người xung quanh, nhưng Hoàng đế đã giận tím mặt, bọn họ cũng không khách khí, bên tai chỉ nghe thấy tiếng "Xoẹt", trước mặt lóe lên tia sáng, tất cả bọn họ đều đã rút đao hướng tới cổ ta.

Đúng lúc này, trước mắt có một bóng lưng che chắn, lớn tiếng nói: "Dừng tay!"

Nhìn lại, là Bùi Nguyên Phong, y đang đứng trước mặt ta, đưa hai tay chặn những người đó.

Giờ phút này, toàn bộ dạ yến đột nhiên rơi vào trầm lặng, mọi người đều không tin mở to hai mắt nhìn y, đường đường là một hoàng tử, là Tề Vương điện hạ lại đứng trước bảo vệ ta.

Ta cũng kinh ngạc nói không ra lời, nhìn hấn: "Tiểu... Điện hạ?"

Hấn quay đầu nhìn ta, ánh mắt dường như muốn nói "Dừng sợ", sau đó quay đầu. Hoàng đế và Hoàng hậu cũng bị hành động của hấn là cho kinh ngạc, lúc này, sắc mặt Hoàng hậu càng thêm khó coi: "Phong Nhi, con làm gì vậy?"

"Mẫu hậu, Thanh Anh không phải người như vậy, nàng ấy sẽ không hạ độc mẫu hậu!"

"Thanh Anh?"

Hoàng hậu đưa mắt nhìn ta đứng sau Bùi Nguyên Phong: "Tên nàng ta con cũng biết, nàng ta rốt cuộc là ai?"

"..."

Lần này lại là Bùi Nguyên Phong nói không ra lời, cách ta và hấn quen biết vốn đã khác người thường, hiện tại cũng không có thời gian giải thích. Ta nghĩ nghĩ, cuối cùng vòng ra trước mặt hấn, quỳ xuống: "Nô tỳ Nhạc Thanh Anh, là tỳ nữ của Ánh Tuyết phu nhân. Nương nung, nô tỳ thật sự không hạ độc, nô tỳ bị oan."

"Bị oan?" Từ hoàng tử Bùi Nguyên Sâm đứng một bên cười lạnh, "Ta rõ ràng thấy người động tay chân, người còn dám nói bản thân bị oan, chẳng lẽ..." Tầm mắt hấn đột nhiên di chuyển về người đang im lặng đứng gần ta, "Chẳng lẽ người bị sai khiến, hung thủ thật sự đứng phía sau là một người khác?"

Hấn vừa nói xong, mọi người trên yến tiệc đều như hít một ngụm khí lạnh.

Ta có thể cảm nhận hô hấp của Bùi Nguyên Hạo đã có chút thâm trầm, nhưng hấn vẫn lạnh lùng đứng đó, một câu cũng không giải thích.

Chuyện này đã không còn hạ độc đơn giản như vậy, nó thậm chí đã liên quan tới tranh đấu của hoàng gia.

Ta định thần, quay đầu nhìn Bùi Nguyên Sâm, nghiêm mặt nói: "Từ điện hạ, nếu vừa rồi ngài nhìn thấy nô tỳ động tay chân, tại sao không lên tiếng ngăn cản?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Dụng hình

Bùi Nguyên Sâm bị ta hỏi đến ngẩn ra, mọi người xung quanh cũng khản trương nhìn hấn.

Dù sao hấn cũng là hoàng tử trải qua sóng to gió lớn trong cung, rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, nói: "Bởi vì vừa rồi bản phiên không ngờ lại có người to gan dám hạ độc Hoàng hậu nương nung, bản phiên chỉ cho rằng người đưa nhầm trà, nhưng hiện tại mới biết, thì ra là người hạ độc!"

Nói xong, hấn xoay người lại: "Phụ hoàng mẫu hậu, nha đầu này vô cùng xảo quyệt, e rằng chỉ có dụng hình nàng ta mới nhận tội."

Dụng hình?

Nghe tới hai chữ này, sắc mặt ta trắng bệch, mà Hoàng đế cũng nhìn ta, cả giận: "Lại có người dám cả gan hạ độc Hoàng hậu, trăm quyết không tha. Người đầu, kéo nàng ta xuống, dụng hình thật mạnh cho trầm..."

"Phụ hoàng đừng!"

"Phụ hoàng đừng!"

Hoàng đế còn chưa nói xong, thanh âm của hai người cùng lúc vang lên.

Một giọng nói đương nhiên là của Bùi Nguyên Phong vẫn luôn che chở ta, nhưng cho dù thế nào ta cũng không ngờ tới, một người còn lại lại là Bùi Nguyên Tu.

Nói xong, y liền rời vị trí đi ra, đứng trước mặt ta ngăn cản bọn thị vệ đó.

Giờ khắc này, người trên dạ yến toàn bộ đều sợ hãi.

Hoàng đế và Hoàng hậu cũng lộ ra nét mặt không tin, nhìn y: "Nguyên Tu, con làm gì vậy?"

"Thái tử điện hạ, chàng..." Nam Cung Ly Châu đứng một bên cũng kinh ngạc không thôi, nàng không tin được y sẽ ra tay giúp ta, vội nói: "Điện hạ, vì sao chàng..."

Bùi Nguyên Tu nhìn bọn họ, sau đó lại nhìn ta, ánh mắt y vẫn ôn hòa mà kiên định, cho dù sắc trời đã tối nhưng đôi mắt đó vẫn tỏa ra ánh sáng. Y quay đầu nhìn Hoàng đế và Hoàng hậu: "Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần có thể đảm bảo Thanh Anh tuyệt đối không hạ độc mẫu hậu, nàng không phải là người như vậy!"

Ân Hoàng hậu nhìn ta, đột nhiên cười lạnh: "Xem ra, con cung nữ này thật không đơn giản, sức lực nhỏ bé mà có thể khiến Thái tử và Tề Vương cầu tình." Bà đi tới trước mặt ta: "Bổn cung quả thật là xem thường ngươi."

Ta quỳ ở đó, không chỉ cả người mà ngay cả trái tim cũng run lên bần bật.

Dù có nghĩ thế nào nàng cũng không ngờ, chỉ có một buổi dạ yến lại phát sinh nhiều chuyện như vậy, điều càng không nghĩ tới chính là, Tề Vương và Thái tử lại vì ta cầu tình.

Không có thời gian suy nghĩ vì sao bọn họ lại giúp ta, giờ khắc này ta rất rõ, ta đang ở trung tâm của sóng gió, chỉ cần vô ý sẽ tan xương nát thịt.

Hoàng đế, còn có Ân Hoàng hậu, bọn họ sẽ xử trí ta thế nào?

Ngay thời điểm ta đang lo lắng, Ân Hoàng hậu đột nhiên nói chuyện với người vẫn luôn trầm mặc bên kia: "Tam điện hạ, chuyện này xảy ra trong Thượng Dương cung của ngươi, thị nữ này cũng là người của Thượng Dương cung ngươi. Việc này, người này, ngươi nói xem, nên xử lý thế nào?"

Bùi Nguyên Hạo chậm rãi ngẩng đầu, cặp mắt lạnh lẽo kia chợt sáng lên trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Kẻ hạ độc rốt cuộc là ai?

Bùi Nguyên Hạo nhìn ta, trong mắt chưa từng có chút độ ấm, sau đó lập tức nói chuyện: "Nhi thần cho rằng, trước bất cứ gì nàng ta lại thẩm vấn, chờ tra ra chân tướng rồi định tội."

"Được!" Ân Hoàng hậu quay đầu nhìn Hoàng đế: "Hoàng Thượng, thần thiếp có một thỉnh cầu."

"Hoàng hậu cứ nói."

"Chuyện này phát sinh ở Thượng Dương cung, Nhạc Thanh Anh này lại là người ở đây, thần thiếp muốn đem chuyện này giao cho Tam điện hạ, không biết Hoàng Thượng có ân chuẩn hay không?"

Hoàng đế nhún mày, nhìn ta, lại nhìn những người xung quanh, hỏi: "Nguyên Hạo, con có bằng lòng không?"

"Nhi thần lãnh chỉ."

"Được, vậy chuyện này giao cho con, con phải nhanh chóng tra ra chân tướng phía sau để có lời giải thích với Hoàng hậu, cũng coi như cho con một lời giải thích, hiểu chưa?"

"Nhi thần đã hiểu."

Nói xong, trên mặt Hoàng đế lộ ra thần sắc mệt mỏi, vẫy tay: "Được rồi, trẫm muốn trở về, khỏi giả."

Tất cả vội vàng cung tiễn Hoàng đế, mà Hoàng hậu lúc đi qua chúng ta, ánh mắt sắc bén liếc nhìn ta, sau đó nhìn nhìn hai đứa con trai của bà. Giờ phút này, Thái tử và Tề Vương đều cúi đầu không dám nhìn, Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, phất áo bỏ đi.

Lúc này, Bùi Nguyên Sâm chậm rãi đi tới, nhìn ta, lại nhìn Bùi Nguyên Hạo, trên mặt lộ ra biểu tình chờ xem kịch hay, nói: "Tam ca, độc hại Hoàng hậu, sự tình quan trọng, à thị nữ này lại là người của huynh, huynh nhất định phải xử lý công bằng, trong cung ngoài cung đang có rất nhiều cặp mắt nhìn vào đó."

Bùi Nguyên Hạo lạnh lùng nhìn hắn, dường như cũng lười biếng đáp trả, liền xoay người phản phó: "Người đâu, bắt Nhạc Thanh Anh lại."

"Vâng."

Thị vệ xung quanh lập tức tới bắt giữ ta, ta không thể cử động, vừa ngẩng đầu đã thấy vẻ mặt quan tâm của Bùi Nguyên Phong, nhưng cũng không còn cách nào mở lời nữa.

Nam Cung Ly Châu đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của Bùi Nguyên Tu: "Điện hạ."

Bùi Nguyên Tu quay đầu nhìn nàng, dịu dàng hỏi: "Vừa rồi sợ lắm đúng không?"

"Thiếp thân chỉ lo lắng sẽ xảy ra chuyện."

"Không sao."

Hai người bọn họ vẫn nhu tình mềm giọng, còn Bùi Nguyên Hạo bên này vẫn lạnh lùng phản phó: "Nhốt lại, chờ thẩm vấn."

Những thị vệ đó nghe lệnh liền giải ta rồi đi. Lúc này ta quay đầu nhìn ca vũ thẳng bình trên dạ yến, tất cả đã trở nên yên tĩnh điều tàn, mà những người đứng đó, sắc mặt đều vô cùng ngưng trọng. Ta biết, bọn họ đều suy nghĩ một chuyện giống ta.

Kẻ hạ độc, rốt cuộc là ai, là ngoài hay trong cung?

Nếu hung thủ ngay trên dạ yến, vậy, hắn rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tuyệt cảnh ở thiên lao

Một tia sáng lướt qua trước mắt, không khí lạnh lẽo dần dần âm lên.

Trời đã sáng.

Từ lúc vào thiên lao, ta đã không còn khái niệm thời gian, chỉ có chút ánh sáng nhàn ánh chiếu qua cửa sổ trên cao để ta biết, một ngày mới đã bắt đầu.

Nhưng cả người ta đã không còn sức lực, có lẽ vì vết thương lần trước chưa khỏi, hơn nữa, thiên lao vừa lạnh lẽo vừa ẩm ướt. Từ đêm qua tới giờ, cả người ta phát sốt, thể lực hao tổn, cả người như bao tải trống không mà cuộn tròn trong góc.

Lúc ta hôn mê, bên tai đột nhiên có tiếng mở khóa truyền tới. Ai đó nói chuyện với ta: "Thanh Anh, Thanh Anh, người sao thế?"

Cố gắng mở to hai mắt, sau một trận mơ hồ, ta mới thấy rõ khuôn mặt quen thuộc. Hắn quan tâm vươn tay đỡ ta, tựa hồ muốn ôm ta vào lòng: "Thanh Anh!"

Ta nhẹ nhàng rút lại, né tránh tay hắn: "Nô tỳ, bái kiến Tề Vương điện hạ."

Hắn tới thăm ta không phải chuyện ngoài ý muốn, chỉ là bộ dáng chật vật như vậy, ta thật sự không muốn để bất cứ ai nhìn thấy.

Tay Bùi Nguyên Phong lơ lửng trong không trung, qua thật lâu, hắn mới chưa xót nói: "Thanh Anh, người đang trách ta sao?"

"Nô tỳ không dám."

"Người đang trách ta, người trách ta che giấu thân phận, trách ta gạt người, đúng không?"

Hắn vội nói tiếp: "Nhưng.. Ta không phải cố ý, ta chỉ là... Chỉ là quý trọng tình cảm của chúng ta, người không cần cố kỵ thân phận của ta, ta cũng không cần vì người là thị nữ của Tam ca mà xa cách người. Thanh Anh, chẳng lẽ người gọi ta một tiếng điện hạ, tốt hơn gọi ta là Tiểu Vũ sao?"

"..." Ta yên lặng nhìn hắn, qua thật lâu mới dùng giọng nói khô khốc đáp: "Điện hạ, rốt cuộc vẫn là điện hạ."

Hắn vừa nghe, đôi mắt lập tức đỏ ửng, chậm rãi cúi đầu, cả người giống như suy sụp.

Trong lòng ta cũng dâng lên một tia không đành lòng.

Chỉ là, dù không đành lòng cũng không thể không đành lòng, tuy rằng... Hắn cho ta một đoạn tình cảm tỷ đệ trân quý, cho dù ta một bên tình nguyện

nhưng sự ám áp này cũng đủ làm ta ghi nhớ cả đời, nhưng... Hắn rốt cuộc vẫn là Ngũ hoàng tử, là Tề Vương điện hạ.

Người hoàng thất, không thể có tình cảm!

Trầm mặt một lúc lâu, Bùi Nguyên Phong mới ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt kiên định: "Thanh Anh, ngươi không cần lo lắng, ta sẽ nghĩ cách cứu ngươi ra ngoài, còn Thái tử ca ca nữa, huynh ấy cũng sẽ giúp ngươi, chúng ta nhất định giúp ngươi rửa sạch oan khuất, cứu ngươi ra khỏi chỗ này!"

Hắn và Thái tử, đều suy nghĩ cách cứu ta ra sao?

Trái tim run lên, đôi mắt vốn nóng bỏng lại dâng lên ướt át, nhưng ta vẫn nhẹ nhàng nói: "Điện hạ, xin ngài và Thái tử điện hạ đừng lo lắng cho Thanh Anh nữa."

Hắn sững sốt: "Sao vậy, chẳng lẽ ngươi không muốn ra ngoài sao?"

Ta cười cười: "Hoàng hậu nương nương đã đem án tử này giao cho Tam điện hạ thẩm tra, tin rằng điện hạ sẽ cho nô tỳ một kết quả công bằng."

Bùi Nguyên Phong nhìn ta, trầm mặc thật lâu mới chậm rãi nói: "Ngươi, tin tưởng Tam ca vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Thẩm vấn đêm khuya

Ta bị hắn hỏi tới sững sốt, không biết vì sao, chỉ một câu nói đơn giản lại như có thứ gì đó đâm vào tim ta.

Chẳng qua lúc này, ta không có tâm tư nghĩ nhiều, chỉ đáp: "Không có, nô tỳ tin vào công lý."

Trong mắt Bùi Nguyên Phong lộ ra tia qua, hắn nhìn ta chăm chăm như lần đầu quen biết ta. Qua thật lâu, hắn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới nói: "Được, ngươi tin vào công lý, ta tin ngươi. Chỉ là, Thanh Anh, nếu ngươi có chuyện gì nhất định phải nói với ta, ta nhất định sẽ cứu ngươi ra ngoài, không thể ai thương tổn tới ngươi."

"Được, ta hứa với ngươi." Nhìn bộ dáng kiên định của hắn, ta lại đột nhiên cười khê: "Chờ nô tỳ thoát tội nhất định sẽ làm điểm tâm cho điện hạ, bánh hoa quế được không?"

Vừa nghe xong, hắn lập tức cao hứng nói: "Thanh Anh, ngươi tha thứ cho ta, ngươi tha thứ cho ta rồi đúng không?"

Ta khê cười, không hề mở miệng, nhưng hắn đã mừng như điên nắm lấy tay ta, nụ cười của hắn phẳng phất như xua tan băng giá của thiên lao.

Mãi tới khi hắn rời đi, trên tay ta dường như vẫn còn lưu lại nhiệt độ của hắn.

Ám áp, từ đầu ngón tay vẫn luôn xuôi về tim.

Mặc kệ ta một bên tình nguyện cũng được, hay là ảo giác cũng thế, có một đệ đệ tới quan tâm như vậy cũng đủ giúp ta kiên trì qua đoạn thời gian khó khăn này.

Vào thiên lao mấy ngày, ta thấy xung quanh nhà giam có người ra vào, có người tang khóc kêu oan, cả người cũng uể oải, chỉ là ta không biết, vì sao qua mấy ngày rồi một chút động tĩnh cũng không có, vì sao Bùi Nguyên Hạo còn chưa tới thẩm vấn ta?

Cứ như vậy mà qua một ngày.

Đêm nay, ta đang ôm đầu gối cuộn tròn trong góc, mơ màng sắp ngủ thì đột nhiên có tiếng "Kèo kẹt" kéo dài, cửa lớn mở ra.

Ta trầm suy nghĩ: Đã trễ thế này, ai đang tới đây?

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, càng ngày càng vang, kèm với ngọn đuốc lửa dần dần sáng ngời, sau cùng đứng trước mặt ta, tiếp theo, cửa phòng giam của ta được mở ra, mấy người cai ngục đi đến.

Trong lòng ta kinh ngạc: "Các ngươi, các ngươi làm gì vậy?"

"Làm gì là làm gì hả? Có người muốn gặp ngươi!"

Nói xong, bọn họ không chút khách khí kéo ta đứng dậy, ta bị kéo ra ngoài, dọc theo lối đi tối đen mà hẹp dài đi về phía trước, chỉ thấy bên kia đèn đuốc

Rốt cuộc đã tới.

Đội nhiều ngày như vậy, đương nhiên ta không khờ dại nghĩ rằng bọn họ chỉ đơn giản muốn nhốt ta, chuyện hạ độc Hoàng hậu nghiêm trọng như thế, ít nhất cũng cần phải tam tư hội thẩm, chỉ là ta không rõ, vì sao đã nửa đêm còn tới thăm vấn ta.

Ra ngoài, trước mắt là một gian phòng rộng lớn, rất nhiều người đang đứng, một người nam tử mặc cẩm y hoa phục đang đưa lưng về phía ta ngồi ở trước bàn, từ từ thưởng thức trà, một đầu tóc đen tuyền dài buông xuống, phảng phất bóng đêm thâm trầm.

Cai ngục rõ ràng hợp lý đi tới, cười nói: ""Điện hạ, đưa người đến rồi.""

"Ừ."

Người nọ vung tay, cai ngục lập tức lùi sang một bên, sau đó hần từ từ quay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Dụng hình tra tấn khiến người ta sống không bằng chết

Bùi Nguyên Sâm? Làm sao có thể là hần?

Ta kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, hần cười lạnh nhìn ta, giống như nhìn một con kiến nằm trong tay, quyền sinh quyền sát đều thuộc về hần.

Sao lại là hần? Sao lại có thể?

Trong lòng chưa hết kinh ngạc, hần đã vươn tay ra nâng cằm ta lên, trên dưới đánh giá một lần.

""Chà chà, mới bị có giam hai ngày mà một chút thần sắc cũng không còn.""

Nói xong, tay hần lại phủ lên trên trán ta: "Lại còn bệnh nữa, xem ra những ngày trong ngục lao này cũng không dễ chịu.""

Ta nhìn hần, trong lòng bỗng dưng hiểu được điều gì

Mấy ngày qua trải qua đặc biệt khó khăn, không chỉ là vì thương cũ chưa lành, sốt nhẹ không ngừng, cai ngục còn không hòa nhã với ta, đồ ăn đưa tới không phải ôi thiu thì không còn gì, dưới tình hình như thế, ta có thể sống tới ngày nay, chính mình cũng hiểu được là một kỳ tích rồi.

Ta cho rằng những cai ngục này là vì nhận định ta độc hại Hoàng hậu, âm thầm làm khó dễ ta cho nên Bùi Nguyên Phong tới, ta cũng không nói cho hần biết. Nhưng hiện giờ thì ta đã hiểu ra được...

Là vị Tứ hoàng tử này, âm thầm ra lệnh.

Vì sao, chẳng lẽ, cũng bởi vì dạ yến ngày đó, ta trả lời lại một cách mỉa mai sao?

Đang nghĩ ngợi, Bùi Nguyên Sâm đã tiến đến bên tai ta, nói khẽ: ""Thật ra muốn trở về bình thường, cũng dễ dàng, chỉ cần ngươi nói cho bản cung, ai là kẻ chủ mưu hạ độc ở phía sau sai sử ngươi, bản cung tự nhiên sẽ cầu tình giúp ngươi với Hoàng thượng, thả ngươi ra.""

Trong lòng ta hơi vừa động.

Quay đầu nhìn hần, gần trong gang tấc, trong mắt hai người đều có ánh sáng lóe ra: ""Điện hạ, vụ án này, là Hoàng thượng giao cho Tam điện hạ thẩm vấn mà?""

""Hừ, nhưng ngươi không biết, Hoàng hậu nương nương giao cho bản cung đến đốc thúc vụ án chính là vì sợ có một số người nhân cơ hội này lợi dụng tự mình thoát tội."" Nói xong, hần càng tới gần, ta dường như có thể nghe được tiếng tim của hần: ""Nói cho bản cung biết, có người ra lệnh cho ngươi, đúng không?"

Hóa ra, hần ta vì chuyện này mà đến.

Khó trách đêm khuya còn phải đến nhà lao thăm vấn ta, không có tam tư hội thẩm, không có người thương nghị bên cạnh, chỉ để lại một viên ghi chép nho nhỏ, ánh mắt nhìn chằm chằm ta, chỉ cần ta nói ra một tiếng, bút của hần sẽ lập tức hạ xuống.

Mà một khi đồng ý nhận tội... Ta nhìn chung quanh, những cặp mắt hồ hững này, cũng biết kết cục của chính mình rồi.

Hoàng hậu để hấn đến đốc thúc, là muốn để cho hấn vu oan giá họa, hãm hại người khác hay sao?

Nếu đã là thế, vì sao còn đem giao cho Bùi Nguyên Hạo điều tra?

Trong đầu ta hỗn độn thành một mảnh, nhưng vẫn dùng sức ép mình tỉnh táo, cung kính nói: "'Điện hạ, tuy nô tỳ chỉ là một cung nữ, nhưng cũng biết quy củ, thâm văn, không có chủ thẩm ở đây, nô tỳ sẽ không nói gì cả.'"

Vừa nghe những lời này, ánh mắt của hấn lập tức trở nên độc ác.

"Hay lắm, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt."

Nói xong, hấn bỏ qua ta, hướng người bên cạnh, quát: "'Hành hình!'"

Lời vừa dứt, hai tên cai ngục bên tức cầm dụng cụ hành hình đi tới.

Ta vừa thấy mấy thứ nhìn có vẻ đơn giản, chỉ là mấy miếng trúc côn và dây thừng lại có thể làm cho người ta sống không bằng chết, tự nhiên sắc mặt trở nên trắng bệch, theo bản năng lui về phía sau, nhưng những người đó không lưu tình chút nào cầm lấy tay của ta, đem dụng cụ kia kẹp vào giữa mười ngón tay.

"Bản cung hỏi, ngươi đáp. Đáp sai một câu, kéo một cái!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Khổ hình

Đầu ngón tay ta không ngừng run rẩy, chỉ nghe hấn tiếp tục hỏi: "'Vì sao lại hạ độc Hoàng hậu?'"

"Nô tỳ không có."

Ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén khiến ta rùng mình, hấn quát: "'Kéo.'"

Dứt lời, cai ngục bên cạnh liền dùng lực kéo hai đầu dây thừng, cảm giác đau đớn từ đầu ngón tay truyền tới, ta thê lương thảm thiết kêu lên: "'A...'"

"'Là ai sai ngươi hạ độc?'"

Giọng nói của hấn như ma quỷ vang bên lên bên tai, ta đau tới mức cả người giật giật, nhưng trong đầu đương nhiên hiểu rõ ý đồ của hấn, gắt gao cắn môi. Môi bị cắn nát, đầu lưỡi lập tức nếm được một vị máu tươi mặn chát, một chữ ta cũng không đồng ý: "'Không ai sai khiến cả, nô tỳ không hạ độc!'"

Bùi Nguyên Sâm nhìn ta, trong mắt hiện lên một tia ngoan độc: "'Các ngươi dùng lực cho ta, dùng lực!'"

Cai ngục vừa nghe xong liền vội vàng dùng hết sức kéo, dây thừng phát ra âm thanh kéo kẹt, mà xương ngón tay ta dường như đã muốn vỡ vụn, đau tới mức trước mắt ta bỗng trở nên trắng xóa, mồ hôi lạnh ròng ròng chảy ra, lập tức thấm ướt quần áo trên người.

"'Nói, là ai sai khiến ngươi, có phải Tam điện hạ không, phải hấn không?'"

Dây thừng đã bị kéo tới cực hạn, thậm chí ngay cả chiếc kẹp cũng bắt đầu biến hình, mười ngón tay ta bị khổ hình hành hạ dường như không thể động đậy, tay đứt ruột xót, nỗi đau tê tâm liệt phế như vậy khiến cả người ta trở nên co rút.

"'Không phải...'"

Ta dùng hết sức lực cuối cùng nói ra hai chữ này, trước mắt đột nhiên tối sầm, cả người giống như tượng gỗ bị đập nát, lập tức ngã xuống, không còn ý thức nữa.

Nhưng cho dù là hôn mê, cái loại đau đớn xâm nhập vào từng dây thần kinh vẫn khiến ta vương mắc, không biết qua bao lâu, ta từ từ khôi phục lại ý thức.

Trong mơ hồ ta nhớ hấn vẫn tiếp tục hỏi, nhưng ta không trả lời, sau cùng hấn vẫn buông tha, kêu người đưa ta về ngục. Giờ phút này ta chặt vật quỳ rạp dưới đất, hai tay đã không còn sức lực, trong bóng tối đã có thể nhìn thấy đầu ngón tay sưng đỏ lộ ra bầm tím khủng bố, đau tới mức sắp vô cảm rồi.

"'A...'"

Lúc này ta mới khẽ rên một tiếng.

Lúc này, trong phòng giam tối đen đột nhiên vang lên một giọng nói già nua: ""Vì sao không nhận tội?""

Là ai, là ai đang nói chuyện?

Ta vội ngẩng đầu, nhìn xuyên qua rào chắn cách vách, dưới ánh sáng yếu ớt, một bóng người ngồi xếp bằng ở góc tường, gương mặt nhìn không rõ nhưng chỉ có đôi mắt đặc biệt sáng ngời.

Ta chưa từng đến phòng ngục bên cạnh có ai hay không, nghe âm thanh kia, có lẽ là một ông già.

Ta còn chưa trả lời đã nghe ông ấy tiếp tục: ""Chỉ cần đồng ý nói ra cái tên đối phương muốn, ngươi có thể tránh khỏi nỗi đau da thịt. Vì sao lại không nói?""

Ta không khỏi giật mình: ""Xa như vậy ông cũng nghe thấy sao?""

""Hô hô, người già rồi, lỗ tai sẽ rất thính, ngươi không biết sao?""

Đối phương vừa nói, vừa từ từ ra khỏi góc tường, dưới ánh sáng yếu ớt từ mái nhà chiếu xuống, quả nhiên, đó là một ông lão sắc mặt tối đen, mái tóc trắng xóa, xem ra tuổi tác đã lớn, cả người lờ lờ thoi, nhưng ánh mắt lại tinh anh như viên ngọc quý báu.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Ông lão thần bí trong thiên lao

Người lớn tuổi lỗ tai đặc biệt thính, quả thật không sai, nhưng.. Không thể thính đến mức này được.

Ta có cảm giác ông lão trước mặt này không hề đơn giản, đánh giá ông ta từ trên xuống dưới một lượt, ngoài ánh mắt đặc biệt thâm trầm, sáng ngời kia thì cả người ông ấy gây tro xương, gương mặt tiêu tụy, không khác gì tù nhân thông thường.

Ta đáp: "Bởi vì ta vốn không biết chuyện đó, cho dù có khai cũng là nói bậy."

Ông ấy kinh ngạc, nhìn ta: "Không thể tin được, nha đầu ngươi lại có vài phần cốt khí."

Cốt khí? Ta nghe mà cười khò, nếu thật sự có cốt khí, ta sẽ không đi theo Diêu Ánh Tuyết, nhún nhường với nàng ta. Vì thế ta nghiêm túc nói: "Không phải cốt khí, ta chỉ.... Tin vào công lý."

"Công lý? Thế gian này còn công lý sao?"

Vừa nhắc tới hai chữ này, giống như giẫm lên đuôi ông lão, giọng nói vốn ôn hòa của ông lập tức trở nên sắc nhọn: "Lời người hoàng tộc nói chính là công lý, chỉ sợ ngay cả bọn họ cũng chẳng biết chân tướng là gì, cho dù biết rõ là sai, nhưng vì sĩ diện của bản thân, bọn họ vẫn sẽ kiên trì, đây là công lý!"

"Không, đây không phải công lý!" Ta lập tức phản đối: "Cái ta muốn nói chính là làm người, cái tâm phải hướng về công bằng chân chính!"

"Công bằng chân chính?" Ông lão tinh tế nhắm mấy chữ này, thì thào như cảm thán, lại hình như có chút bất đắc dĩ.

Một lúc sau, ông ấy đảo mắt nhìn ta, cười cười, nói: "Ừ, nha đầu ngươi rất hợp khẩu vị của ta, lại đây..." Ông ta vừa nói vừa di chuyển đến bên cạnh hàng rào gỗ ngăn cách, nhìn vết thương cũ chưa lành lại thêm vết thương mới trên tay ta, sau đó nhỏ một ngụm nước bọt lên bàn tay mình, hai tay xoa xoa rồi nhào về phía tay của ta.

Thật bản!

Trong lòng ta cảm thấy ghê tởm, né tránh muốn rút tay về, nhưng hai tay sớm đã đau đến mất tri giác, chỉ có thể trơ mắt nhìn ông ấy xoa hai tay đầy nước miếng lên tay ta.

Nhìn ánh mắt chán ghét của ta, ông lão cười hắc hắc: "Sợ bản hả? Máu của lão già ta đây đều là linh dược, nhỏ một miếng dờm còn tốt hơn thuốc trị thương kia rất nhiều, cho ngươi dùng là coi trọng ngươi đó, tiểu cô nương!"

Quả nhiên, nơi bị ông ấy xoa lập tức giảm bớt đau đớn.

Ta chút kinh ngạc nhìn ông lão: "Người... Người là..."

Ông ta cười âm thầm, không nói gì thêm, lại duỗi ngón tay cái thô ráp xoa mi tâm của ta, lực đạo không nặng không nhẹ vừa vặn, vô cùng thoải mái, cùng với đó là cảm giác buồn ngủ dâng lên.

"Nghỉ ngơi cho tốt, nha đầu, người còn phải chịu đựng..."

Trong mơ hồ, ta nghe thấy ông ấy nói chuyện, sau đó chìm vào bóng tối.

Chẳng qua giấc ngủ này thoải mái hơn nhiều, ngay cả nóng rát trên tay cũng đã giảm bớt, lúc tỉnh ngủ đã là đêm khuya ngày hôm sau, ta chỉ cảm thấy tinh thần tốt hơn trước rất nhiều, thậm chí con sốt lúc trước cũng đã khỏi.

Trong lòng vui vẻ, đang muốn cảm ơn ông lão ở cách vách, còn chưa kịp đứng dậy từ trên mặt đất, lại có mấy cai ngục chạy tới mở cửa lao, hung tợn quát: "Ra đây!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Người có muốn rời khỏi thiên lao hay không?

Bị bọn họ lôi kéo ra ngoài, đợi tới lúc vào phòng thẩm vấn, nơi đó đèn vẫn đuốc sáng trưng, Bùi Nguyên Sâm dù bận rộn vẫn ung dung ngồi bên trên nhìn thân thể rách nát của ta, thân nhiên nói: "Sao rồi? Hôm nay chịu nhận tội chưa?"

Vừa thấy hắn, cả người ta rét run, chỉ đáp: "Cho dù có tiếp tục thẩm vấn, nô tỳ vẫn không nhận tội."

Nghe xong, vẻ mặt hắn lập tức trở nên hung dữ: "Được lắm, người cũng mạnh miệng lắm. Ta thật muốn xem người có thể sống sót ra khỏi cái Thiên Lao này hay không!" Nói xong hắn nói với người bên cạnh: "Ra tay!"

Người trong thiên lao đều là cao thủ dụng hình.

Bọn họ dễ dàng khiến người ta thấu hiểu cảm giác chết đi sống lại là như thế nào.

Sau ba lần ta hôn mê bất tỉnh, mặc kệ dội nước lạnh hay dùng cách nào khác, ta cũng không thể tỉnh lại. Bọn họ kéo ta trở về phòng giam, vứt ta như bao tải cũ.

Không biết trôi qua bao lâu, ta mới từ bóng đêm dần dần tỉnh lại, vừa có chút tri giác đã cảm thấy các đốt ngón tay gần như gãy nát được một bàn tay thô ráp nắm lấy, một loại cảm giác ấm áp nói không nên truyền vào lòng cũng khiến ta từ từ tỉnh táo.

Là ông lão kia, bàn tay ông ấy qua lớp rào chắn nắm lấy tay ta.

"Nha đầu, miệng cứng đấy."

"..."

"Người nói xem, người đối đầu với hắn để làm cái gì chứ? Người chỉ là một tiểu cô nương, chẳng lẽ có thể đối kháng với hoàng tử hay sao?"

Ta cười nhạt một tiếng.

Đối kháng? Ta cũng không phải thánh nhân, có gì phải đối kháng chứ?

Ta chỉ tin một điều, con người sống trên đời nên có thước đo đúng sai phải trái, nếu muốn nói cái gì thì nói, làm chuyện gì thì làm thì khác gì súc sinh đâu?

Nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của ta, ông lão thờ dài, thật lâu sau, mới nói: "Có điều, người định tiếp tục chịu đựng như vậy sao? Phải biết rằng, lão gia ta đã ở đây mấy năm, nhìn qua biết bao nhiêu chuyện, cũng biết thủ đoạn của những người này chưa ai có thể vượt qua ngày thứ ba, huống chi người chỉ là một nữ tử yếu đuối."

Nghĩ tới khổ hình vừa trải qua, lòng ta không khỏi run rẩy.

"Đi bước nào thì tính bước đó thôi."

Ông ấy nhìn ta, cả người lại trở nên trầm mặc, nhưng động tác trong tay vẫn không ngừng. Ta cũng mơ hồ cảm nhận được, ông ấy thật lòng quan tâm ta, tuy không trị được hoàn toàn nhưng có thể giúp ta cảm thấy dễ chịu, trong lòng cũng cực kỳ cảm kích, liền: "Ông lão, cảm ơn ông."

Ông ấy không nói gì thêm, vẫn nhẹ nhàng xoa tay cho ta. Thời gian cứ thế trôi qua, cũng không biết lại qua bao lâu, ánh sáng bên ngoài cùng ánh lửa đèn trở nên mờ nhạt âm ỉ, lúc ta mệt mỏi muốn ngủ, đột nhiên nghe thấy giọng nói của ông ấy vang lên bên tai.

"Người, có muốn rời khỏi thiên lao không?"

Ta chợt ngẩn người, mờ to hai mắt nhìn ông ấy, nhất thời phản ứng không kịp.

"Người cứ như vậy để cho cái tên hoàng tử kia hành hạ đến chết sao? Người nói đi, người có muốn rời khỏi thiên lao hay không?"

"..."

Ta đương nhiên muốn, nằm mơ cũng muốn, nhưng... Đây không phải vấn đề có muốn hay không.

Ta muốn rời khỏi hoàng cung, vì thế mà nhẫn nhịn mà sống nhưng vẫn không đạt được ý nguyện, huống hồ nơi này là thiên lao, trọng binh canh giữ, đâu phải muốn đến là đến, muốn đi là đi.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của ta, ông lão đột nhiên cười cười: "Người không tin?"

"Ta..."

Lời còn chưa dứt, ta đột nhiên nghe thấy con đường bên kia truyền đến âm thanh kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Đôi mắt quyền rũ phong tình vạn chúng

"Vù vù", âm thanh như tiếng gió vụt đến, sau đó tất cả lại trở về yên tĩnh.

Nhưng loại yên tĩnh này không giống ngày thường, nó như thứ gì đang siết chặt khiến ta không khỏi khẩn trương nhìn con đường đen tối kia.

Trong ánh sáng yếu ớt, một bóng người cao lớn từ từ xuất hiện.

Đó là một hắc y nhân, thân hình mảnh mẽ, khăn đen che mặt, từng bước từng bước đi về phía chúng ta.

Trong lúc ta còn cả kinh thì hắc y nhân đã đi tới, đứng ở trước cửa giam ông lão, nhìn vào bên trong, mở miệng nói: "Được lão."

"Người lại tới nữa."

"Ta tới đón Được lão."

"Ta nói rồi, không tìm được thứ ta muốn, ta sẽ không rời đi."

"Được lão, đã hai mươi mấy năm, hồng nhan sương trắng, thế sự xoay vần, người ngài muốn tìm có lẽ sớm đã về với cát bụi, việc gì phải cố chấp như vậy?"

"Nói đến cố chấp, lão già ta đã nói không rời đi, nhưng mấy năm nay người vẫn tới đều đều, trong chúng ta ai mới là kẻ cố chấp?"

"..."

Bọn họ nói chuyện còn ta nằm úp bên cạnh, như đang nghe câu chuyện của thần thánh nơi khác.

Ông lão này được gọi là "Được lão", khó trách ông ấy vẫn luôn nói máu toàn thân đều là linh dược, hắc y nhân kia có thể dễ dàng tiến vào thiên lao, hơn nữa mỗi năm đều tới, ông lão này có thể rời đi, nhưng vẫn không chịu.

Tóm lại đang xảy ra chuyện gì? Ta đang nằm mơ sao?

Ngay tại lúc ta kinh ngạc không thôi, Được lão lại nói: "Nếu người thực sự muốn cứu người, ta hi vọng người có thể cứu vị cô nương này."

Người kia theo ngón tay của Được lão nhìn về phía ta, mà ta cũng ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt hai người chính thức giao nhau.

Khi thấy đôi mắt đằng sau tấm vải đen che mặt kia, ta không khỏi giật mình.

Ta đã từng thấy qua rất nhiều đôi mắt xinh đẹp, dịu dàng như Bùi Nguyên Tu, sắc bén như Bùi Nguyên Hạo, trong suốt như Bùi Nguyên Phong, ngay cả ông lão cách vách này nữa, ánh mắt ông ấy sáng ngời nhưng tất cả đều kém hơn đôi mắt đang nhìn ta.

Đây là một đôi mắt vô cùng hoàn mỹ, trắng đen rõ ràng, hình dáng rõ ràng, hàng mi thon dài như cánh bướm; trong mắt chứa đựng sóng nước mênh mông, long lanh, rực rỡ; khóe mắt hơi xếch lúc ẩn lúc hiện trong tóc mai, đúng là một đôi mắt quyến rũ phong tình vạn chủng.

Nhưng ánh sáng trong đôi mắt ấy lại vô cùng chính trực.

Thật giống như tơ gấm mềm mại, ôm lấy thanh kiếm sắc bén, cái loại mâu thuẫn đến cực hạn này khiến cho đôi mắt càng thêm hoàn mỹ, càng thêm hấp dẫn người.

Hắn đánh giá ta một lượt, nhìn đáng vẻ chặt vật của ta, hần nhíu mi: "Nàng ta là ai?"

"Nàng không phải là ai cả, có điều, lão già ta hi vọng người có thể cứu nàng."

Cung mày của hắn càng nhíu lại sâu hơn.

"Sao vậy, người không muốn?"

Dược lão nói chuyện trước nay vô cùng ôn hòa, lúc này tuy rằng không tức giận, nhưng trong câu nói đó lại mang sức ép vô cùng nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Hiệp khách phạm điều cấm kỵ

Thế nhưng người mặc áo đen vẫn bình tĩnh nói: "Không được."

Dược lão nhíu mày, tức giận nói: "Người...."

"Lão nhân gia!" Mắt thấy ông ấy sắp nổi điên, ta vội vàng ngăn đầu, nói, "Ông đừng làm khó vị tráng sĩ này nữa."

Dược lão quay đầu nhìn ta, tựa hồ muốn nói cái gì, ta đã cười nhạt một tiếng, nói: "Vị tráng sĩ này cũng là làm theo khả năng của mình, hần cứu ta ra ngoài cũng không khó, nhưng chúng ta lại không thể ra khỏi kinh thành."

Dược lão cau mày: "Tại sao người lại nói như vậy?"

"Mỗi ngày Tứ hoàng tử đều tới thăm vấn ta, hần cứu ta ra ngoài, không tới nửa ngày sẽ bị phát hiện, huống hồ ta có liên quan tới vụ án Hoàng hậu bị hạ độc, đến lúc đó chỉ sợ hoàng thành sẽ bị phong tỏa, toàn bộ quân đội trong tử cấm thành sẽ bị điều động. Ta lại bị thương, nếu hần mang theo một phế nhân như ta, thì cho dù tài giỏi thế nào cũng không có khả năng xuất thành trong vòng nửa ngày, chỉ sợ đến lúc đó sẽ liên lụy hần, chẳng phải là không trộm được gà còn mất nắm gạo hay sao?"

Dược lão nghe xong lời của ta, thở dài, ngược lại người áo đen kia lại kinh ngạc nhìn ta.

Hắn trầm mặc một hồi, nói: "Vụ án của người, ta có nghe nói, nhưng có một chuyện người vẫn chưa biết."

"Chuyện gì?"

"Nghe nói Tam điện hạ của các người đã báo với hình bộ, hôm nay công khai xét xử vụ án này, ngay cả Hoàng đế và Hoàng hậu cũng tham gia."

Ta không khỏi kinh hãi, hôm nay Bùi Nguyên Hạo sẽ công khai xét xử sao?

Nhưng, ba ngày nay, hần không tới tìm ta, ngay cả khẩu cung của nghi phạm còn không hỏi, manh mối cũng không có gì, hần định xét xử thế nào?

"Nếu như ta đoán không sai, vị Tứ hoàng tử kia kia, trong hôm nay nhất định sẽ khiến người mở miệng, nếu như người không mở miệng..." Ánh mắt hần đột nhiên thay đổi, "Có thể hần sẽ cho người vĩnh viễn không thể mở miệng nữa."

Lời nói vừa dứt, bên ngoài đã truyền tới tiếng cửa sắt mở ra.

Âm thanh rầm rầm sấm rền, lòng ta run lên, nhưng tiếng nói ngục tốt ở bên kia đã vang lên, lớn tiếng: "Các người xảy ra chuyện gì vậy hả?"

"A... Đại nhân, đại nhân thứ tội!"

"Vì sao các người đều ngủ thế hả?"

"Chúng tôi, đột nhiên cảm thấy rất buồn ngủ, bởi vì... "

"Bớt phí lời, đi xem phạm nhân còn ở đó hay không."

Vừa dứt lời, người bên đó lập tức chạy về phía này. Ta lo lắng nhìn người mặc áo đen kia, sợ hắn bị những người đó xô phải. Hắn nhanh chóng đạp một cước lên hàng rào, thân hình mạnh mẽ như báo đen bay thẳng lên trời, ầm người nhảy vào trong góc tối.

Thân thủ thật nhanh!

Ta sợ hãi than cảnh tượng trước mắt, sau đó quay đầu lại nhìn Dược lão. Ta mơ hồ cảm nhận được ông lão trước mặt này vẫn ung dung như trước, còn cả người mặc áo đen kia, tuyệt đối không phải nhân vật bình thường.

Bọn họ như vậy, ngược lại rất giống như lời đồn hiệp khách vi phạm điều cấm hoặc giảng hồ cường đạo vậy!

Hình như, trong lúc vô ý ta đã chọc tới một người không nên chọc vào!

Không đợi ta suy nghĩ nhiều, đám ngục tốt kia đã chạy tới. Thấy ta vẫn an an ổn ổn ở trong phòng giam, bọn họ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức mở cửa lao, hung hãn xông vào kéo ta ra: "Đi!"

"Làm gì?"

Ta không khỏi căng thẳng, bình thường Bùi Nguyên Sâm đều nửa đêm mới thẩm vấn ta, nhưng bây giờ còn là ban ngày cơ mà!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Đánh gãy xương sườn cho ta!

Bọn họ thô bạo lôi ta ra khỏi nhà lao, đi qua con đường hẹp dài u ám, rất nhanh liền tới phòng thẩm vấn. Quả nhiên là Bùi Nguyên Sâm, hắn đã ngồi ở đó, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ta.

"Thế nào, hôm nay ngươi vẫn còn không chịu nhận tội sao?"

"..."

Vừa nghĩ tới lời người áo đen kia, ta lạnh run người, sắc mặt tái nhợt nhìn hắn.

Đôi mắt Bùi Nguyên Sâm lóe lên một tia u ám, hắn trầm giọng: "Dụng hình!"

Lời vừa dứt, mấy người đó liền lôi ta buộc lên trên kệ sắt dựng ở trung tâm, xích sắt lạnh như băng trói chặt tay chân ta lại. Ta thậm chí ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc trên đó, chắc hẳn có không ít người chết ở đây.

Hắn, thật sự muốn giết ta sao?

Bùi Nguyên Sâm bình thường sẽ thẩm vấn vào nửa đêm, nhưng hôm nay lại trực tiếp tới đây vào lúc này, chẳng lẽ hắn muốn vất vả một lần nhưng nhàn nhã một đời sao?

"Bản cung hỏi lại ngươi lần cuối cùng." Giọng nói lạnh lẽo của Bùi Nguyên Sâm vang lên, giống như tiếng kêu vấy gọi từ địa ngục, ta nghe mà cả người run lên. Hắn ngồi trong góc tối của căn phòng, lạnh lùng nhìn ta: "Có phải là Tam Hoàng Tử sai ngươi hạ độc Hoàng hậu hay không?"

"...."

"Nói!" Hắn đã mất bình tĩnh, hung hăng đập mạnh xuống bàn.

Ta cắn chặt môi dưới: "Không ai sai khiến cả, nô tỳ, cũng không hạ độc."

"Được, tốt lắm!"

Bùi Nguyên Sâm nhẹ răng cười như ác thú, hắn quay đầu nói với cai ngục hai bên trái phải: "Động thủ!"

Tên cai ngục kia không chút chần chừ, trên tay cầm cây côn đồng đi về phía ta, côn đồng lớn như cánh tay nam tử, bề mặt hoa văn nhiều màu, đầu côn là

khuôn mặt một con thú dữ tợn, miệng to dài như chậu máu, dường như tùy thời sẽ nuốt tánh mạng con người.

Tay người kia cầm côn, hung hăng đánh vào bụng...

"A! _____"

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng toàn bộ thiên lao.

Ta đau tới đầu đầy mồ hôi lạnh, nhưng không có cách nào cuộn mình đứng dậy, chỉ cảm thấy toàn bộ lực phủ ngũ tạng như đã vỡ vụn, loại đau đớn này không phải là người bình thường có thể tưởng tượng. Ta hoảng hốt nhìn cây dây cai ngục nắm trong tay, dường như lại sắp tới nữa, giờ khắc này ta thật hận không thể lập tức chết đi, cho dù bị một đao giết, cũng tốt hơn chịu cực hình như vậy.

Phanh -- lại tới nữa.

Ta đau tới cả người đều giật giật, sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy.

"Còn không nói?"

Ta dùng sức nắm chặt tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy ròng ròng xuống, gất gao cắn răng.

"Lần này, đánh gãy xương sườn nàng ta cho ta!"

"Vâng!"

Tên coi ngục kia nhận lệnh, nắm cây côn đồng đang muốn đánh về phía ta, đột nhiên, trong thiên lao rơi vào một mảnh yên tĩnh có một sức mạnh to lớn lan tràn trong không khí, lúc này, hình như cả lao ngục đều đang bị ai đó khống chế, sát khí của hắn thâm nhập, tập kích vào tim của mỗi người.

Xung quanh mỗi một người cai ngục kia đều lộ vẻ xúc động, căng thẳng lên.

Bùi Nguyên Sâm cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, hắn lập tức cảm thấy bầu không khí thay đổi, vội vàng xoay người nhìn xung quanh: "Xảy ra chuyện gì? Ở đây còn có người khác sao?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Là sống hay chết chỉ trong một lần công khai xét xử (1)

Lẽ nào, là người áo đen kia? Hắn sẽ ra tay cứu ta sao?

Chỉ nghe một tiếng nổ, cửa đại lao đột nhiên bị đẩy văng ra, ánh nắng lập tức theo đó chiếu vào phòng thẩm vấn âm u đen tối, chói chang đến mức khiến mọi người nhắm nghiền mắt lại.

Ta cố gắng dùng sức ngẩng đầu, nhìn theo thân ảnh cao lớn quen thuộc đứng ngay cửa.

Trường bào màu đen bị gió thổi bay phất phới, đôi mắt yên tĩnh như mặt nước, lạnh lùng nhìn mọi việc trước mắt, dường như muốn đem tất cả mọi thứ đông cứng thành băng. Cai ngục vừa thấy hắn, sắc mặt không còn một tia huyết sắc, quỳ xuống bái lạy: "Bái... bái kiến Tam điện hạ!"

Là... Bùi Nguyên Hạo.

"Tam ca?"

Bùi Nguyên Sâm cả kinh, hắn đương nhiên không ngờ Tam ca của hắn sẽ xuất hiện ở nơi này. Bùi Nguyên Hạo từng bước từng bước từ thềm đá đi xuống, không coi ai ra gì mà đi tới trước mặt ta, duỗi tay, nâng cằm ta lên, nhìn ta mồ hôi ròng ròng.

"Còn sống không?"

"..." Ta cắn môi, hơi thờ yếu ớt.

"Người đâu, áp giải phạm nhân qua Hình bộ, chờ thẩm vấn."

"Vâng!" Người của hắn đã đợi ngoài cửa từ lâu, vừa nghe tiếng lập tức vọt vào, cời xích sắt trên tay, áp giải ta ra ngoài.

Từ quý môn quan kiểm trở về một cái mạng, lúc này ta thờ phảo nhẹ nhõm một hơi, tinh thần mệt mỏi, suýt nữa bất tỉnh đi, nhưng cũng là lúc này, ta đột nhiên phát hiện, cái loại sát khí bao trùm phòng thẩm vấn này trong nháy mắt đó, toàn bộ đều biến mất hầu như không còn.

Ta theo bản năng liếc mắt nhìn Bùi Nguyên Hạo, chỉ thấy hân lạnh lùng liếc mắt nhìn Bùi Nguyên Sâm, sau đó rời khỏi đại lao.

Chỉ chốc lát sau, ta bị bọn họ dẫn tới đại sảnh Hình bộ, ở đây sớm đã được bố trí thỏa đáng. Hai bên trái phải đại sảnh đã có người ngồi chờ xét xử, ngoài trừ Thượng thư Hình bộ, Thị lang và Thư lại, Hoàng đế và Hoàng hậu đều ngồi ở một bên, mà Thái tử và Tề Vương cũng đã ngồi bên cạnh.

Mấy ngày nay cả người ta đã bị cực hình đánh nát, Bùi Nguyên Phong vừa thấy bộ dáng thê thảm của ta, ánh mắt liền đỏ, quay đầu nhìn Bùi Nguyên Hạo, tức giận nói: "Tam ca, huynh làm sao có thể vu oan giả họa cho một nữ tử yếu đuối như vậy chứ?"

Bùi Nguyên Hạo không nói lời nào, từ từ ngồi xuống vị trí chủ thẩm.

"Tam ca, huynh quá đáng rồi đấy!"

Ta ngừng đầu, yếu ớt nói: "Điện hạ, việc này... không phải lỗi do Tam điện hạ."

"Không phải?" Hân sùng sốt, "Vậy là ai? Kê nào khiến nguoi thành ra thế này?"

Bùi Nguyên Sâm vừa đi tới nghe thấy, hờ hững đáp: "Là ta."

"Tứ ca, huynh... "

"Tứ ca đây cũng vì muốn thẩm vấn nghi phạm. Hạ độc Hoàng hậu không phải chuyện đùa, nếu không dùng chút thủ đoạn ả ta làm sao nhận tội?"

"Đã như vậy, đệ dùng những cực hình này, phạm nhân đã nhận tội sao?"

Bùi Nguyên Hạo vừa mở miệng đã làm tăng độ nóng trong không khí, ai nấy đều không khỏi rung mình rung mình. Bùi Nguyên Sâm nhìn hân, trong mắt rõ ràng có chút bối rối, nhưng vẫn cứng đầu nói: "Nha đầu chết tiết này thật kín miệng."

"Vậy có nghĩa là, đệ chưa hỏi được gì?"

"Nếu Tam ca có bản lĩnh, vậy huynh hỏi đi xem có thể hỏi ra cái gì không?"

Bùi Nguyên Sâm đầy tự tin đáp trả, hân cũng biết, ba ngày này Bùi Nguyên Hạo chưa từng tới thiên lao thẩm vấn ta. Chủ thẩm mà ngay một điểm đầu mối và lời khai cũng không có, làm sao có thể phán quyết đúng sai của vụ án phức tạp như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Là sống hay chết chỉ trong một lần công khai xét xử (2)

Bùi Nguyên Hạo nhìn Bùi Nguyên Sâm cười lạnh, sau đó cúi đầu nhìn ta, hỏi: "'Nhạc Thanh Anh, bản cung hỏi nguoi, trên dạ yến, nguoi đã động tay động chân vào ngự thiện của Hoàng hậu sao?"

Cả người đau nhức dường như không thể thở nổi, nhưng ta vẫn kiên trì trả lời: "'Nô tỳ chỉ đổi trà của Ánh Tuyết phu nhân cho Hoàng hậu nương nương."

Mọi người xung quanh đều kinh động.

Ân Hoàng hậu rung mình, Hoàng đế liền tức giận quát: "'Quả nhiên là nguoi hạ độc, nguoi đâu!"

"Phụ hoàng!" Bùi Nguyên Hạo vội vàng cất ngang: "Chuyện này không đơn giản như vậy, nếu đúng là nàng ta hạ độc, nàng ta hà tất phải đổi hai chén trà, nếu vậy người bị trúng độc đã là Hoàng hậu nương nương rồi!"

Hoàng đế nhíu mày, bắt đầu suy nghĩ, sau đó trừng mắt quát lớn: "'Thành thật khai hết ra, bằng không trăm sẽ chu di cửu tộc nhà nguoi!"

Bùi Nguyên Hạo hỏi: "Vì sao nguoi phải đổi hai chén trà?"

Ta cẩn thận đưa mắt nhìn Hoàng hậu, không biết vì sao ánh mắt bà ấy lại lạnh lùng như kim châm, không hề có một chút vui vẻ khi thoát khỏi xui xẻo, ngược lại càng thêm nghiêm khắc. Ta liền đáp: "Bởi vì nô tỳ nghĩ thấy hương hoa quế trong trà hạnh nhân của Hoàng hậu nương nương, nô tỳ nghĩ,

Hoàng hậu nương nương vốn chán ghét hương hoa quế, cho nên..."

Hai từ "hoa quế" vừa thoát ra khỏi miệng, bầu không khí lập tức trở nên ngưng trọng.

Sắc mặt Ân Hoàng hậu liền trở nên khó coi, mà Hoàng đế ngồi cạnh bà cũng trở nên u ám.

Bùi Nguyên Hạo lại hỏi: "Sao người lại nghĩ Hoàng hậu ghét hương hoa quế?"

Ta quay đầu nhìn qua Bùi Nguyên Phong, trên mặt hắn đã lộ ra tia cao hứng, vội vàng gật đầu với ta. Ta nhẹ giọng: "Tề Vương điện hạ từng nhắc chuyện này với nô tỳ, nói mẫu thân của Điện hạ không thích hương hoa quế, có điều vào thời điểm đó Điện hạ còn chưa để lộ thân phận của mình, nên nô tỳ cũng không biết người mà điện hạ nhắc tới là Hoàng hậu nương nương. Mãi đến khi nô tỳ vào dạ yến mới biết người nô tỳ đã kết giao chính là Tề Vương, vì thế nô tỳ lớn mật suy đoán, Hoàng hậu nương nương không thích hương hoa quế."

Lời ta vừa dứt, Bùi Nguyên Phong liền đứng dậy nói: "Không sai, chuyện này là do nhi thần nói với Thanh Anh."

Ân Hoàng hậu nhìn ta, nói: "Thật không ngờ, một cung tỳ nhỏ nhỏ như người lại lanh lợi như vậy, trong thời gian ngắn có thể đoán ra bản cung không thích hoa quế."

"Nương nương quá lời rồi ạ."

Ta cúi đầu, cảm nhận được vết thương trên người càng ngày càng đau, mồ hôi đã đổ từng giọt xuống sàn thành vũng, hổ hập cũng càng lúc càng khó khăn.

Bùi Nguyên Sâm lạnh lùng lên tiếng: "Cho dù nàng ta có đổi lại chén trà có hoa quế thì thế nào? Có khi hoa quế là do nàng ta bỏ vào, dựa vào việc đó viện cớ cho mình."

Lòng ta trùng xuống, xem ra Bùi Nguyên Sâm nhất định phải đẩy ta vào chỗ chết.

Bùi Nguyên Hạo hỏi: "Nhạc Thanh Anh, hoa quế là do người bỏ vào đúng không?"

"Không phải!"

Hắn chậm rãi tới trước mặt ta, ngồi xổm xuống: "Thế người có biết ai đã bỏ hoa quế vào chén của Hoàng hậu nương nương không?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Là sống hay chết chỉ trong một lần công khai xét xử (3)

Ánh mắt hắn sắc bén như muốn xuyên thủng trái tim ta, ta theo bản năng tránh nhìn thẳng đôi mắt đó: "Ta..."

Lời chưa dứt, Bùi Nguyên Sâm đã cắt ngang: "Hỏi nàng ta làm gì? Đồ là nàng ta đổi, hoa quế cũng là nàng ta bỏ vào, độc cũng do nàng ta hạ, nàng ta làm như vậy chẳng qua là muốn che giấu người sai khiến sau lưng thôi."

Bùi Nguyên Hạo chậm rãi quay đầu nhìn hắn: "Từ đệ, tại sao đệ lại khẳng định như vậy?"

"Hừ, nếu không, người ép nàng ta khai ra đi, ai là người đứng sau chỉ thị?"

"Không cần ép cung nàng ta." Bùi Nguyên Hạo lạnh lùng nói: "Bản cung đã bắt được người, hơn nữa bọn họ đã đồng ý nhận tội."

Cái gì?

Ai nấy trên công đường đều kinh ngạc, ta cũng cả kinh ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy hắn vung tay lên, nói: "Dẫn người vào."

Bên ngoài lập tức vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, ta vừa quay đầu đã thấy đám người Hồng Vi bị áp giải lên, tóc tai tán loạn, trên mặt đầy nước mắt, lớp trang điểm lem luốc, bộ dáng vô cùng chật vật.

"Điện hạ, điện hạ tha mạng!"

"Thần thiếp biết sai rồi, thần thiếp không dám nữa!"

Đại đường lập tức rơi vào hỗn loạn, Hoàng đế và Hoàng hậu cũng không biết phải làm sao với cảnh tượng này. Hoàng đế quát to: "Đây là có chuyện gì?"

Bùi Nguyên Hạo tiêu sái đi tới trước mặt Hồng Vi. Trên mặt của nàng vẫn còn lại vết thương, chắc hẳn là do chịu hình, bộ dáng như là chim sợ cành cong hốt hoảng không thôi, đập đầu liên tục: "Thần thiếp biết sai rồi, thần thiếp là vì hãm hại phu nhân Ánh Tuyết nên mới hồ đồ hợp mưu với mấy người bọn họ, bỏ hoa quế vào chén trà của nương nương, thần thiếp biết tội rồi."

Hồng Vi vừa nói xong, Hoàng hậu lập tức hiểu rõ sự tình

Bà là người đứng đầu hậu cung, hậu cung tranh đấu còn khắc nghiệt hơn mấy người phu nhân trong Thượng Dương cung này,, một loại thủ pháp này đối với bà mà nói chẳng qua là trò trẻ con.

Tuy đã biết từ trước nhưng giờ khắc này, ta cũng kinh ngạc không thôi.

Ba ngày này, Bùi Nguyên Hạo không hề tới tìm ta, hóa ra không phải hắn không quan tâm đến vụ án, mà là hoàn toàn bỏ qua ta, từ gốc tra lên, nước từ nguồn sông chảy xuống, đánh rắn phải đánh ngay đầu, một lần hành động đã tìm được căn nguyên vấn đề. Chỉ là, những người này trước đây đều là cơ thiếp của hắn, vậy mà hắn lại không chút lưu tình dụng hình bức cung

Người như vậy, thật đáng sợ...

Ta quỳ dưới đất, từng trận đau nhức lại đánh úp lên nữa, đau đến mức hít thở cũng trở nên khó khăn.

"Giải xuống, chờ xét xử."

Hắn vừa ra lệnh, đám người Hồng Vi lập tức bị kéo xuống. Nhìn bọn họ khóc lóc thê lương như vậy, ta biết thứ phải chờ đợi chính là một kết cục thê thảm.

Lúc này, Ân Hoàng hậu mới lên tiếng: "Tra lâu như vậy chỉ tra ra đám người vô dụng này, Tam điện hạ, người cũng không nên tránh nặng tìm nhẹ, bản cung muốn người tìm ra người hạ độc."

Bùi Nguyên Sâm lập tức tiếp lời: "Đúng thế, ai biết có phải có người thay đổi lời khai, giấu chuyện này cho qua đi. Có bản lĩnh thì đừng đùn đẩy cho phụ nữ."

Bùi Nguyên Hạo cũng cười lạnh: "Nếu như đệ có bản lĩnh thì ba ngày dụng hình sao không tìm được chân tướng hả?"

Trái tim ta không khỏi căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Là sống hay chết chỉ trong một lần công khai xét xử (4)

Bùi Nguyên Hạo từ từ ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn Bùi Nguyên Sâm.

Vết thương trên người không khác nào là không đau đớn, ta quỳ dưới đất đã không thể cử động, cả người không ngừng run rẩy.

Nghĩ tới ba ngày chịu khổ trong thiên lao, trái tim ta đã sắp nhảy khỏi lồng ngực, mà khi nghe hắn nói ra mấy lời này, mọi thứ dường như đã không còn quan trọng.

Tại sao hắn lại bình tĩnh như vậy? Lẽ đâu có tai nạn chết người thì sao?

Có lẽ đây mới là hoàng tử, cho dù ta có thật sự chết trong thiên lao, chết dưới tay của Bùi Nguyên Sâm, hắn cũng thềm liếc nhìn ta một cái. Hắn làm sao có thể để ý tới một cung nữ nhỏ bé như ta cơ chứ?

Ha ha...

Ta bất giác bật cười, vừa cười, mồ hôi lại ròng ròng chảy ra, cả người rét run, lạnh tới mức chính ta đã không thể chịu đựng nổi.

Cảm nhận được gì đó, Bùi Nguyên Hạo nhìn ta, còn ta lặng lẽ quay đầu, tránh đi đôi mắt lạnh lùng sắc bén đó.

"Hai người các ngươi còn ở trong này cãi nhau sao?" Hoàng đế này giờ vẫn im lặng rồi cuộc đã nhìn không được mà lên tiếng, sắc mặt âm trầm, chỉ tay

vào Bùi Nguyên Sâm, nói: ""Trẫm kêu con đến đốc thúc tiến vụ án là muốn con tới trợ giúp Tam ca mình tìm ra chân tướng, không phải muốn làm gì thì làm!"

""Nhi thần biết tội!""

Hoàng đế ho khan hai tiếng, sau đó lại nói với Bùi Nguyên Hạo: ""Con điều tra lâu như vậy chẳng lẽ chỉ tra ra mấy chuyện vặt vãnh này sao?"

Bùi Nguyên Hạo vội đáp: ""Phụ hoàng, nhi thần còn tra được một manh mối khác.""

"Sao hả? Manh mối gì?"

""Nhi thần đã tra danh sách ghi lại lịch ra vào của người làm trong Ngự thiện phòng và Thượng Dương cung, đều không có gì khác thường, cho nên nhi thần đã tới Thái Y viện. Thái y phát hiện, Ánh Tuyết trúng độc, độc này vô cùng mạnh, cách thức điều chế cũng cực kỳ phức tạp, có điều lúc thái y chế ra thuốc giải, phát hiện bên trong có một loại gọi là hoa tây tử?"

""Hoa tây tử?"

""Loại dược liệu này vô cùng thần kỳ, chỉ vào lúc hoa nở mới có độc tính, từ khi hoa nở đến lúc héo chỉ có một khắc, sau đó độc tính sẽ lập tức biến mất. Cho nên, người chế độc nhất định phải hái hoa và tinh luyện thành thuốc trong khoảng thời gian này, nếu không thì thuốc độc hoàn toàn không có tác dụng.""

"Trên đời này lại có thứ thần kỳ vậy sao?" Hoàng đế nhíu mày, tiếp tục, ""Vậy manh mối con nói là..."

""Nhi thần đã điều tra, loại hoa này chỉ sinh trưởng ở phương Nam, những tiệm thuốc bình thường không thể nào có, nếu muốn mua chỉ có thể giao dịch trong chợ đen."

Phương Nam!

Vừa nghe tới hai chữ này, sắc mặt Hoàng đế lập tức thay đổi, không khí trên đại đường Hình bộ cũng rơi vào im lặng.

Đương kim thiên tử không phải là người Hán, gia tộc ông là người phương Bắc nhập quan thống trị, tuy đã trải qua mấy chục năm vẫn chưa thể thu cả Trung Nguyên vào túi, hơn nữa vùng đất Giang Nam có rất nhiều danh sĩ, đến nay vẫn gọi triều đình là Bắc Triều, cho dù bị quản chế dưới chân thiên tử nhưng trước nay không hề thật sự quy phục.

Cho nên, hai chữ phương Nam này, đối với người trong triều mà nói, không chỉ đơn giản là tên của một vùng đất.

Nó bao hàm cả con người, tinh thần đối kháng của nơi đó.

Ân Hoàng Hậu liếc nhìn Bùi Nguyên Hạo, khóe miệng cong lên mang theo ý cười như có như không, lên tiếng: ""Manh mối này kéo xa tới vạn dặm bên ngoài, ý của Tam Hoàng tử là, người hạ độc bổn hậu đến từ phương Nam sao?"

"Cho dù có phải hung thủ đến từ phía Nam hay không nhưng manh mối nhất định ở đó."

Hoàng đế nhìn Bùi Nguyên Hạo, nói: "Nguyên Hạo, án này muốn phá, con định sắp xếp thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 72: Nữ tử này không hề đơn giản như vậy

Bùi Nguyên Hạo nghe xong, lập tức vén vạt áo quỳ xuống, nói: ""Phụ hoàng, nhi thần xin phụ hoàng đồng ý cho nhi thần ngay hôm nay khởi hành xuống phương Nam tra rõ việc này.""

Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều cả kinh.

Vì việc này mà xuống Nam, đường đường là Tam đại Hoàng tử lại phải đích thân đi thăm dò, hơn nữa nơi cần tới đao kiếm rình rập, cường đạo hoành hành, không chỉ có bọn họ, ngay cả ta cũng sợ hãi, kinh ngạc căng mắt nhìn hần.

""Vi vụ án này, con muốn đích xuống Nam sao?"

""Phụ hoàng."" Bùi Nguyên Hạo đáp: ""Nhi thần không tìm được hung thủ, vụ này không thể kết án. Nhi thần nhất định sẽ ra manh mối, có lời giải thích cho Hoàng hậu, trả lại trong sạch cho những người vô tội.""

Lời này hẳn nói vô cùng khí phách nhưng không hề chừa lại con đường rút lui cho mình.

Trên thực tế, trước đây tuy Bùi Nguyên Sâm chỉ khiêu khích, nhưng mỗi một câu đều khiến Bùi Nguyên Hạo không có đường lui. Thượng Dương cung là nơi của hắn, người sắp xếp bữa tiệc cũng là Ánh Tuyết phu nhân của hắn, người giờ trở lại là cơ thiếp của hắn, mà người đối chọi lại là ta, mỗi một chuyện đều không thoát khỏi liên quan đến hắn.

Hoàng thượng im lặng, qua một hồi lâu mới lên tiếng: "'Được.'"

"'Tạ phụ hoàng.'"

Vụ việc tới đây coi như kết thúc, ta thậm chí có thể nghe được tiếng Thượng thư và vài vị thị lang thở dài. Không khí trên đại đường vừa mới dịu đi một chút, nhưng ánh mắt mọi người lại lại lập tức dồn về phía ta.

Chỉ còn ta một mình quỳ dưới đất, chờ đợi xử lý.

Hoàng đế nhìn ta, sau đó nói chuyện với Bùi Nguyên Hạo: "'Lão Tam, cung nữ này, con định xử lý thế nào?'"

"'Xử lý?'" Vừa nghe tới hai chữ này, Bùi Nguyên Phong ngồi một bên vội vàng đứng dậy, nói: "'Phụ hoàng, vừa rồi không phải đã chứng thực sao, người giờ trở là mấy cơ thiếp kia, không liên quan tới Thanh Anh!'"

Hoàng đế, vừa định lên tiếng đã nghe Bùi Nguyên Hạo đứng cạnh ta lạnh lùng nói: "'Ngũ đệ, lời này còn quá sớm.'"

"'Cái gì?'"

Không chỉ Bùi Nguyên Phong, ngay cả ta cũng kinh hãi, chậm rãi ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn hắn. Khuôn mặt hắn vẫn giữ vẻ lạnh lùng, không mang theo một chút âm áp: "'Tuy bọn Hồng Vi đã nhận tội, nhưng bọn họ chỉ nhận đã bỏ hoa quế vào chén của Hoàng hậu nương nương, còn việc người hạ độc có phải là Nhạc Thanh Anh không thì còn chưa thể kết luận.'"

"'Nhưng mà...'" Bùi Nguyên Phong gấp đến độ đỏ bừng cả khuôn mặt: "'Thanh Anh không phải người như thế, nàng sẽ không làm chuyện như vậy!'"

Bùi Nguyên Hạo trợn mắt nhìn ta một cái, đột nhiên cười lạnh: "'Ngũ đệ, đệ quen nàng ta bao lâu, đệ hiểu hết về nàng ta sao?'"

"'Huynh...'"

"'Nữ tử này không hề đơn giản như đệ đã nghĩ.'"

Câu này như cây búa từng đột từng đột đập vào trái tim ta, lúc này, ta đột nhiên cảm thấy đáy lòng như xoắn lại, đau tới mức hít thở không thông, đau đốn trên người như từng đợt thủy triều khiến ta dần dần mất đi ý thức.

Trước khi hôn mê, đầu sắp cắm xuống đất, ta chỉ kịp nghe được một câu sau cùng, là Bùi Nguyên Tu, giọng nói dịu dàng của y vang lên trên đại đường.

"'Một khi đã vậy, Tam đệ, đệ muốn xử lý Thanh Anh thế nào?'"

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuyển Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Người sợ ta sao?

Được đưa về dưỡng thương, mỗi ngày Tề vương đều tới thăm ta. Hai ngày sau khi về, cơn sốt vẫn không thối lui, cả người bị thương nặng tới mức không thể ngồi dậy, hắn gấp đến độ sút đầu mê trấn dẫn theo thái y vội tới chẩn bệnh cho ta. Chờ tình hình ta ổn hơn, hắn mới buông tha cho thái y, còn dành thời gian ngồi canh trước giường.

Nếu là người bình thường, có một người đệ đệ như thế, cuộc đời coi như đã đủ.

Nhưng, hắn là Ngũ hoàng tử, là Tề vương diện hạ.

Ta có ngốc, có cổ hủ, cũng sẽ không ngốc đến mức tưởng đó là thật, vì thế bản thân cười nhạt: "Du Nhi, sau này đừng nhắc chuyện này nữa, vụ án của ta còn chưa giải quyết xong."

Ngày đó hôn mê ở Hình bộ, lúc tỉnh lại ta đã ở Dịch Đình, ta không biết kết quả thẩm tra cuối cùng là gì, mà câu hỏi đó của Thái tử hỏi Bùi Nguyên Hạo, Bùi Nguyên Hạo trả lời thế nào.

Ta sẽ không khờ dại cho rằng hắn ném ta về Dịch Đình là hết chuyện, ta chỉ là không biết, hắn định xử lý ta thế nào.

Rửa mặt chải đầu xong, Du Nhi bày ít đồ ăn ra, là chút cháo trắng cùng rau dưa. Nàng lấy ít dưa và thịt cho vào cháo, sau đó bung tới trước giường, từng múng đút cho ta.

Du Nhi cũng không phải cô nương cẩn thận, tính tình nàng tùy tiện đã quen, lỗ mãng như con hổ nhỏ, nhưng mấy ngày nay nàng chăm sóc vô cùng rất cẩn thận, có lẽ ngay cả phi tần trong cung cũng không có được đãi ngộ như vậy. Du Nhi cẩn thận thổi nguội cháo, lúc đút còn dịu dàng hỏi ta: "Nóng không?"

Khóe mắt có chút ướt át, ta khẽ lắc đầu.

Vừa ăn được mấy múng, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng bước chân.

Nghe tiếng, Du Nhi lập tức chớp mắt vài cái với ta, vội vội vàng vàng giống hệt ngày thường, chuẩn bị hành lễ: "Nô tỳ bái kiến Tề... "

Còn chưa nói hết lời, cả ta và Du Nhi đều ngẩn ra

Người đứng trước cửa không phải Tề vương ngày ngày vui vẻ mà là nam tử vận áo trắng như tuyết, gương mặt tuấn tú điềm đạm. Y đứng dưới ánh mặt trời, thoáng nhìn như trích tiên.

Bùi Nguyên Tu? Sao y lại tới đây?

Sắc mặt Du Nhi trắng bệch, lập tức quỳ xuống: "Thái... Thái tử... Nô tỳ bái kiến Thái tử điện hạ!"

Thấy y, không biết vì sao ta lại có chút hoảng hốt, trước mắt lập tức hiện lên khoảnh khắc lần đầu tiên gặp y, hình như cũng giống như vậy. Chỉ là khi đó là trong Tầng các, một nơi nơi không tranh không giành, an tĩnh yên bình.

Bùi Nguyên Tu từ từ tiến lên, nhìn Du Nhi, nói: "Lui ra đi."

"Vâng, nô tỳ cáo lui."

Du Nhi cẩn thận đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ta và y.

Khi còn ở Tầng các, ta cũng thường xuyên một mình ở cùng với y như vậy, nhưng lúc đó y lạnh nhạt, ta cũng thờ ơ, ánh mặt trời âm áp rải đầy Tầng Các nho nhỏ, cho dù bọn ta không ai nói gì cũng không cảm thấy xấu hổ; nhưng hiện tại, y càng bước tới gần, ta càng bất an.

Hình như nhận ra gì đó, Bùi Nguyên Tu đột nhiên dừng lại, duy trì khoảng cách với ta.

Hắn lẳng lặng nhìn ta, hỏi: "Ngươi sợ ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Ta không thể nhìn thấu được ngươi

Ta cúi đầu: "Thái tử điện hạ là trụ quân một nước, uy phong凛冽, không giận tự uy, người gặp người sợ, theo lý thường chính là như vậy."

"Vậy vì sao ban đầu ở Tầng các, ngươi không sợ ta?"

"..." Một bàn tay từ từ duỗi tới nâng cằm ta lên, tuy sức lực không lớn nhưng lại khiến ta không thể kháng cự. Ta chỉ có thể ngẩng đầu đối diện với đôi mắt dịu dàng kia.

Y nhìn ta, hỏi: "Vì sao ngươi phải sợ ta?"

Ánh mắt y vẫn ôn nhu như ngọc, giống hệt ánh mắt trong tối hôm đó tại dạ yến, nhưng người dịu dàng như thế lại có thể đủ khiến cho trái tim một người cảm thấy băng giá.

Giống như nhìn thấu tâm tư của ta, y hỏi: "Thanh Anh, ngươi vì thấy ta xử lý Hạ gia quá vô tình, nên mới sợ ta, đúng không?"

"..."

Y khẽ thở dài: "Ngươi cũng biết, vì sao ta phải đồng ý cách làm của Tứ đệ mà."

"..."

Y nhẹ nhàng buông ra ta, tiếp tục: "Hạ Thanh Châu không chỉ có mĩ mai triều chính, sau lưng hắn còn cấu kết với cường đạo phía Nam, nếu không nghiêm trị cả nhà, chỉ sợ vẫn chưa đủ. Hạ Liên Sinh là nam nhưng lại mang dáng vẻ của nữ tử, đẹp động lòng người, có tiếng trong kinh thành này. Hắn được Tứ đệ thu nhận, cũng chỉ phục vụ một mình Tứ đệ, nếu phải sung quân, chỉ sợ kết cục của hắn... Còn thăm hơn kỹ nữ."

Nghe xong y nói, đầu ngón tay vốn lạnh lẽo của ta đột nhiên run rẩy.

Thông đồng với cường đạo, chế nhạo triều chính, luận quốc pháp phải trị tội tới ba đời, bỏ một mình Hạ Thanh Châu ít nhất còn có thể bảo toàn tính mạng cho mấy chục người; mà Hạ Liên Sinh, ta cũng loáng thoáng nghe nói qua thanh danh của hắn, ngẫm lại nếu để người như vậy sung quân, chỉ sợ vẫn còn chưa tới nửa đường đã bị hành hạ đến chết.

Điều ta không nghĩ tới chính là... Y đang giải thích với ta.

"Thanh Anh, kỳ thật ta..."

Nhìn y tựa hồ như còn muốn thêm nói gì đó, ta khẽ hé môi, cắt ngang lời y: "Thái tử điện hạ làm việc đương nhiên có đạo lý của mình, là Thanh Anh không hiểu chuyên."

Bằng quơ một câu lại càng khiến bầu không khí trở nên căng thẳng, ta cúi đầu, lặng lẽ nhìn ngón tay của chính mình, ta có thể cảm nhận được ánh mắt y đang nhìn ta, nhưng cuối cùng ta vẫn không chịu nhìn y.

Không biết trôi qua bao lâu, ta nghe y thở dài một tiếng.

"Thanh Anh."

"..."

"Cho dù có một ngày ngươi hiểu được con người của ta, nhưng ta vẫn không thể nhìn thấu được ngươi."

Trái tim run lên, ta từ từ ngẩng đầu nhìn y, mà y cũng chậm rãi đứng thẳng dậy, trên mặt hiện lên nụ cười bất đắc dĩ: "Có đôi khi, ta thật hy vọng không biết tên ngươi, mà ngươi, vẫn còn ở trong Tàng Các giúp ta lấy sách."

Nói xong y liền xoay người đi, cũng không quay đầu lại.

Không biết vì sao, nhìn bóng lưng y từ từ biến mất dưới ánh mặt trời, rõ ràng là vị công tử tác phong nhanh nhẹn, hơi thở không nhiễm khói bụi trần gian, nhưng lại mang đến cho ta loại cảm giác chua xót không thể hiểu nổi.

Bùi Nguyên Tu...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Đêm khuya vào Thượng Dương cung

Bùi Nguyên Tu đi được một lát thì Du Nhi liền vào phòng, nàng ngồi bên giường, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đã lạnh đến thấu xương của ta. Ám áp truyền tới, ta vừa ngẩng đầu cười định cảm ơn nàng thì nàng ấy đã nói: "Thanh Anh, Thái tử ngài ấy... Có phải ngài ấy cũng thích người rồi không?"

"Cái gì?" Nụ cười của ta cứng lại, "Du Nhi, ngươi lại đang nói bậy gì đó?"

"Nhưng, ta thấy ngài ấy đối với người..."

"Thái tử điện hạ có trái tim nhân hậu, đến thăm ta cũng là chuyện thường tình. Ngươi đừng đoán mò."

Du Nhi nhìn ta một hồi, mới nói nói: "Thanh Anh, ngươi không biết đâu, mấy ngày ngươi bị nhốt vào Thiên Lao, Thái tử chạy đôn chạy đáo khắp nơi vì ngươi. Ta nghe cung nữ theo hầu Hoàng hậu nói, Thái tử từng vì chuyện này mà đi cầu xin Hoàng hậu."

Trong lòng cả kinh, ta thật không ngờ Bùi Nguyên Tu sẽ vì ta mà đi cầu xin Hoàng hậu.

Không, y không thể nào thích ta, bên cạnh y có một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như Nam Cung Ly Châu làm vợ, ai lại đi yêu một cung nữ bình thường cơ chứ?

Huống hồ... Nghĩ tới mấy chuyện xảy ra từ lúc chúng ta quen biết nhau tới nay, ta phát hiện, y là một người rất thâm trầm, ta chưa từng nhìn thấu y, so với Bùi Nguyên Hạo hung ác nham hiểm vô thường, y càng khiến người ta không thể đoán ra.

Đây là hoàng tử, mà y còn là Thái tử một nước, người như vậy, một cung nữ thấp bé như ta sao có thể tiếp cận?

Ta cười nhạt một tiếng: "Thái tử là người tốt, đối với ai cũng đều như vậy. Du Nhi, người đừng nói bậy nữa."

Nhìn dáng vẻ mặt lạnh nhạt của ta, Du Nhi chỉ đành bĩu môi, không tiếp tục đề tài này nữa. Chỉ là nàng ấy nghi hoặc quay đầu nhìn ra cửa lớn, lại hỏi: "Bình thường giờ này Tề Vương sẽ tới, sao hôm nay còn chưa thấy vậy?"

Bùi Nguyên Phong xác thực là không có, hơn nữa đến tối, hẳn cũng không tới.

Chuyện này cũng không khiến ta cảm thấy kỳ lạ, dù sao hẳn đường đường là Tề Vương điện hạ, ta vẫn còn nhớ lúc Hoàng hậu biết quan hệ của chúng ta, tâm trạng cực kỳ không vui. Bà ấy đương nhiên không hy vọng đường con trai của mình lại quá thân thiết với một cung nữ, huống chi, ta còn là kẻ bị tình nghi đã hạ độc bà ấy.

Cho nên, Bùi Nguyên Phong không đến, ngược lại còn là chuyện tốt.

Chẳng qua là tuy Bùi Nguyên Phong không tới, nhưng tùy tùng của Bùi Nguyên Hạo lại đến.

"Thanh Anh cô nương, Tam hoàng tử cho truyền cô."

Du Nhi đang thay thuốc trên tay ta, vừa nghe thì đầu ngón tay liền run lên bần bật. Du Nhi nhìn ta, sắc mặt trắng bệch: "Thanh Anh..."

Nhìn dáng vẻ lo lắng của nàng, ta lập tức an ủi: "Không sao đâu."

Nói xong, ta liền đứng dậy, đi theo tên tùy tùng kia.

Kể từ hôm thẩm tra trên đại đường Hình bộ, ta chưa gặp lại Bùi Nguyên Hạo, tuy hẳn đang chờ Hoàng đế hạ lệnh xuống Nam, nhưng mấy ngày nay vẫn không hề có chút động tĩnh, cũng không hề hạ lệnh xử lý ta, cho nên, ít nhiều ta cũng đã có chút chuẩn bị tâm lý.

Chỉ là, trẻ như vậy mới truyền ta qua...

Trong lòng không khỏi nghi ngờ, tadi theo tên tùy tùng kia một hồi, đến khi thấy được Thượng Dương cung nguy nga tráng lệ chìm cách đó không xa, ta nghĩ nghĩ, vẫn có chút không nhận được hỏi: "Vị đại ca này, trẻ như vậy Tam điện hạ còn truyền ta làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Người là người đầu tiên dám đùa giỡn bốn cung

Người nọ cười cười: "Trẻ thế còn một mình cô nương tới, đương nhiên là trực đêm rồi."

Trực đêm? Hai chữ vô cùng bình thường lại khiến nghi ngờ của ta càng sâu. Ta vốn là thị nữ của Diêu Anh Tuyết, thế nào cũng không tới phiên ta đi trực đêm cho hẳn, huống hồ, vụ án này còn chưa điều tra xong, hiện tại ta cũng coi như là người mang tội, sao hẳn có thể kêu ta đi trực đêm cơ chứ?

Nhưng mặc kệ thế nào, con đường trước mặt vẫn phải tiếp tục đi, chờ ta ngẩng đầu đã tới trước cửa tấm điện.

"Điện hạ, người tới rồi."

Tùy tùng đi theo sau đứng trước cửa cúi đầu, sau đó quay đầu nhìn ta, nói: "Vào đi." Nói xong, hẳn liền xoay người rời khỏi.

Đứng trong bóng đêm lạnh như băng, ta không ngừng run rẩy, nhưng cuối cùng ta vẫn lấy hết dũng khí, đẩy cửa, từ từ bước vào.

Đại điện vẫn trống trải như trước, ngọn nến cắm trên giá bên giường nhẹ nhàng dập tắt, sau tầng tầng màn che là một bóng người quen thuộc, hẳn ngồi ngay đầu giường, quần áo màu đen tuyền như hoà vào màn đêm, chỉ có đôi mắt sạch kia vẫn lấp lánh rực rỡ, bình tĩnh nhìn ta như vậy.

Ta đi tới, cúi người: "Nô tỳ, bái kiến Tam điện hạ."

"Ừ, tắt đèn đi."

Hoàn toàn không hề giải thích, cũng không hề có bất kỳ lời nào, hẳn cứ nằm xuống như vậy, mà ta cũng chỉ có thể đi tới, thổi tắt ngọn nến, sau đó mò lấy cây đèn bên giường, dựa sát vào tường ngồi xuống.

Tất cả, dường như giống hệt buổi tối hôm đó, không gian cũng yên tĩnh mang theo một chút căng thẳng không nói ra được như vậy.

Ta mờ to mắt nhìn màn đêm đen như mực, một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có. Ta nghe tiếng hít thở đều đều của hắn, bất tri bất giác đã tới nửa đêm.

"Trà."

Giọng nói nhàn nhạt từ trong màn che vang ra, ta đứng dậy rót một chén trà, đưa đến bên giường, một cánh tay từ trong vuton ra, nhưng nhận lấy chén trà mà giống như lần trước, bắt lấy cổ tay của ta.

"..."

Lúc này, ta không kinh ngạc, thậm chí nước trà trong chén cũng không có bị tràn ra. Ta chỉ cần cúi xuống, yên lặng dùng sức muốn rút tay về, mà chủ nhân của bàn tay kia cũng không chịu buông lỏng, ta dùng sức, hắn cũng dùng sức, ta dừng lại, hắn cũng dừng lại, nhưng không hề buông tay.

Mặc kệ gãy dựa thế nào, ta và hắn đều chưa từng lên tiếng.

Dần dần, rốt cuộc thành một loại giằng co.

Giằng co không biết qua bao lâu, bên trong màn che đột nhiên vang lên một tiếng cười sáng khoái nhưng lạnh lùng, Bùi Nguyên Hạo từ từ ngồi dậy, ánh mắt xuyên thấu qua tầng sa mỏng nhìn ta, phảng phất như cách vô số lớp mây mù: "Thế nào? Cảm thấy oan ức hả?"

"..." Ta chặt cần môi, không dám mở miệng, trên tay vẫn đang yên lặng dùng sức.

Lúc này, tay hắn đã thả lỏng một chút.

Ta sững sốt, vừa định rút tay về thì lại cảm thấy sức lực trên cổ tay càng lớn hơn. Hắn đột nhiên dùng sức lôi kéo cổ tay của ta, ta bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức té ngã xuống giường.

Hắn bắt đầu xoay người, đặt ta ở bên dưới.

Lúc này, ta mới biết kinh sợ, hoảng loạn mở to hai mắt nhìn hắn: "Điện hạ..."

Khoe môi đơn bạc hơi cong lên, dưới ánh sáng u ám, ta thấy trên khuôn mặt hắn hiện lên một nụ cười như ma như quỷ, hắn rõ ràng đang cười, nhưng lại giống như sau một khắc có thể cắn nuốt người khác.

"Người dùng cảm giác thấy mình oan ức nữa." Hắn cúi người, lạnh lùng nhìn ta: "Nhạc Thanh Anh, trong Thượng Dương cung này nữ nhân có tâm cơ rất nhiều, nhưng nữ nhân có gan đùa giỡn bốn cung, người là người đầu tiên!"

Trái tim ta run lên, thân thể cũng run rẩy không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Giờ khắc này mới thật sự là ngài hay sao?

Bên dưới người ta là chăn êm nệm ấm, còn bên trên lại là thân hình ấm nóng của hắn, mà khi ta đối diện với đôi mắt sắc bén đó, toàn thân ta rét run lên.

Ba ngày ở trong thiên lao chịu đủ khổ hình, mặc kệ có bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu tuyệt vọng, ta cũng không hề tính kế cho bản thân, quyết không khuất phục mở miệng nói ra cái tên mà Bùi Nguyên Sâm muốn nghe, nhưng người nam nhân trước mặt này, bởi vì ta từng chọc giận hắn nên hắn cứ như thế mà bỏ mặc ta.

Việc này nhất định là do ông trời tàn nhẫn!

Ta đột nhiên cảm thấy lồng ngực trở lại bình thường, ngẩng đầu chống lại cặp mắt hung ác nham hiểm kia: "Điện hạ, rốt cuộc ngài muốn nô tỳ thế nào?"

Hắn nhíu mày, nhìn ta.

Thân thể của hai người dán chặt cùng một chỗ, thậm chí ngay cả hô hấp cũng hòa lại, hơi thở tiếp xúc lẫn nhau giống như một thứ gì đó xa tận chân trời gần ngay trước mắt.

Qua một lúc thật lâu, hắn mới lạnh giọng: "Nhớ kỹ, bốn cung sẽ không giữ lại người gian trá bên mình."

"..."

"Ngươi, là ngoại lệ duy nhất, cũng là lần cuối cùng."

"..."

"Sau này nếu lại để ta biết ngươi lừa ta..."

"Thì thế nào?"

"Ta sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết!"

Bốn chữ ngắn ngủi như lời nguyện khấn vào tim ta, ta theo bản năng mà run rẩy.

Ta bị hấn đặt dưới thân, hơi thở và nhiệt độ quen thuộc bao quanh cơ thể ta như những con ác mộng hằng đêm ta mơ thấy, mà những lời này lại giống như bóng đè. Ta mở to hai mắt, nhìn tầng tầng màn che trên đỉnh đầu, màn đêm vô tận bao phủ khắp người ta.

Ta biết, ta đã không còn đường lui, cũng không trốn thoát số mệnh.

Không biết qua bao lâu, ta khẽ giật tay muốn tránh khỏi, nhưng lại phát hiện cổ thân thể nặng trĩu đặt ở trên người ta, nửa điểm không hề có ý buông ra.

"Điện hạ..."

"Đừng nhúc nhích." Giọng hấn khàn khàn mang theo một chút mềm mại không nói nên lời, ta kinh ngạc quay đầu, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của hấn, lại phát hiện hấn đã nhắm hai mắt lại, hình như đã ngủ đến có chút mơ hồ.

"Ta mệt, đừng nhúc nhích..."

Ta không khỏi kinh ngạc nhìn Bùi Nguyên Hạo. Hấn quả thật rất tuấn mỹ, so với Bùi Nguyên Tu chỉ có hơn chứ không kém, lông mày lười mác, con ngươi lấp lánh, sống mũi thẳng, môi mỏng, ngũ quan rõ ràng góc cạnh, cho dù ở trong đêm tối cũng nổi bật như vậy.

Ta biết, thứ sắc bén nhất chính là ánh mắt của hấn, nó giống như một thanh kiếm hai lưỡi, làm sao cũng không nắm chặt được, sẽ khiến cả người mình đầy thương tích.

Nhưng lúc này, khi hấn nhắm lại, trong phút chốc lại toát ra ra vẻ dịu dàng khó thấy.

Một khắc dịu dàng này khiến ta cũng có chút mê mang.

Bùi Nguyên Hạo... Giờ khắc này mới thật sự là ngài hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Để nàng ta về Tàng các trước đi

Một đêm này hấn ngủ được rất sâu, nhưng ta lại không có cách nào ngủ được, có lẽ là bởi vì trên người bị một thân thể nặng trĩu đè lên, tinh thần u ám mãi đến bình minh mới có thể vào giấc một lúc.

Lúc ta tỉnh lại, trên người ta đã nhẹ nhõm nhưng bản thân lại bị ai đó nhìn chăm chăm, ánh mắt đó khiến ta cho dù đang ở trong mộng cũng cảm thấy bất an.

Vừa mở mắt, ta liền thấy Bùi Nguyên Hạo đang ngồi ở bên giường, y phục chỉnh tề, cúi đầu nhìn ta.

Ánh mắt hấn so với đêm qua càng thêm sâu, càng đen tối hơn. Đột ngột đối diện với ánh mắt như vậy, cho dù đắm chìm trong tia nắng ban mai, ta cũng theo bất giác rùng mình.

Ta làm sao vậy?

Yên tĩnh một lúc lâu, bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng của Ngọc công công: "Hoàng thượng giá lâm!"

Hoàng Thượng? Tại sao ông ấy lại tới đây lúc này?

Ta không khỏi kinh ngạc, vội vàng đứng dậy, ai ngờ Bùi Nguyên Hạo lại đưa tay đè ta xuống giường. Ta nghi ngờ nhìn hấn, chỉ nghe hấn thấp giọng: "Nằm xuống, đừng động." Nói xong, ta liền đứng dậy sửa sang y phục, sau đó xốc rèm ra ngoài.

Tuy rằng hấn bảo ta nằm yên nhưng dù sao người tới cũng là Hoàng đế, ta vẫn phải cẩn thận co ro ở cạnh giường, xuyên qua màn che nhìn ra bên ngoài. Một mình Hoàng đế tiến vào, cả người mặc long bào vàng chói mắt, mũ cao đai rộng, tay áo bông bành, đi tới trước mặt Bùi Nguyên Hạo.

"Nhi thần bái kiến phụ hoàng."

"Đứng lên đi."

Hoàng đế phát tay áo, Bùi Nguyên Hạo lập tức đứng dậy, nói: "Không biết phụ hoàng sáng sớm tới thăm điện của nhi thần là có chuyện gì quan trọng?"

"Hôm đó, con nói muốn xuống Nam tra án, vì sao đã qua nhiều ngày như vậy còn không thấy con lên đường, con dự định lúc nào khởi hành?"

"Phụ hoàng, nhi thần định xuất phát trong hôm nay."

"Vậy sao?"

Không chỉ Hoàng đế, ngay cả ta ngồi trên giường cũng trầm kinh hãi, ta còn tưởng chuyện này chẳng qua do Bùi Nguyên Hạo muốn kéo dài thời gian, lại không ngờ ngay hôm nay hấn sẽ rời đi, hoàn toàn không hề thông báo trước. Người này làm việc, thật sự là...

"Nếu hôm nay xuất phát, con đã chuẩn bị đầy đủ rồi sao?"

"Tạ ơn phụ hoàng quan tâm, nhi thần sớm đã chuẩn bị thỏa đáng."

Bọn họ vừa đi vừa nói, ta thấy bọn họ đi thẳng tới bàn sách gần rèm cạnh giường. Hoàng đế tiện tay lật mấy cuốn sách trên bàn, cười như không cười, nói: "A, mấy quyển sách cổ này không phải trong Tàng các sao?"

"Vâng, nhi thần mượn sách trong Tàng các."

"Tàng các." Lập lại hai chữ này, Hoàng đế trầm kéo dài ngữ khí, sau đó quay đầu nhìn hấn, nói: "Cung nữ Nhạc Thanh Anh kia trước đây là người của Tàng các sao?"

Đột nhiên nghe tới tên mình khiến ta không khỏi sợ hãi, trên mặt Bùi Nguyên Hạo vẫn là biểu tình hờ hững như trước, chỉ có đôi mắt lóe lên tia sáng: "Đúng vậy." Vừa nói, hấn vừa cười cười: "Phụ hoàng, tại sao lại đột nhiên nhắc tới nàng ta vậy?"

Hoàng đế không trả lời, chỉ ngồi xuống trước bàn đọc sách, cầm lấy một quyển lật lật, vừa xem vừa thờ ơ nói: "Nếu vụ án còn chưa điều tra xong, chi bằng để nàng ta về Tàng các trước đi."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Nàng ấy đang ở trên giường nhi thần

Đề ta về Tàng các? Lòng ta bất giác trở nên căng thẳng, bàn tay vô thức túm chặt màn che, thấp thỏm nhìn Bùi Nguyên Hạo.

Hấn nhíu mày, trên mặt lộ ra một tia hiểu rõ: "Mỗi ngày phụ hoàng đều bận trăm công nghìn việc, quốc sự bận rộn, hôm nay lại đột nhiên tới quan tâm một tiểu cung nữ khiến nhi thần thật không ngờ. Chẳng lẽ đã có ai nói gì với phụ hoàng sao?" Vừa dứt lời, hấn liền cười cười, "Người đó là hoàng huynh sao?"

Thái tử Bùi Nguyên Tu?

Trong đầu ta lập tức hiện lên gương mặt dịu dàng như ngọc kia, hôm qua y tới nói chuyện với ta mấy câu, ta vốn tưởng y đã thực sự rời khỏi, chẳng lẽ y còn vì ta mà cầu tình với Hoàng đế sao

Bùi Nguyên Tu, vì sao chứ?

Trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác xót xa, xuyên qua tấm màn, ta thấy Hoàng đế im lặng ngồi đó, xem như thừa nhận.

"Thật thú vị." Bùi Nguyên Hạo bật cười mỉa mai, "Nhạc Thanh Anh chẳng qua chỉ là một cung nữ bên cạnh nhi thần bị liên lụy vào vụ án hạ ngục Hoàng hậu nhưng lại có thể khiến đường đường Thái tử điện hạ quan tâm. Hoàng huynh thật là... Chuyện gì cũng quản."

Hoàng đế nhíu mày, đương nhiên nghe ra hàm ý trong đó: "Nguyên Hạo, trẫm không muốn thấy huynh đệ các con chỉ vì một nữ ti tiện mà tổn hại hòa khí."

Bùi Nguyên Hạo lập tức cười: "Phụ hoàng nghĩ nhiều rồi, nhi thần có khi nào không hòa thuận với hoàng huynh đâu?"

"Nếu đã vậy, người đang ở đâu?"

Bùi Nguyên Hạo bình tĩnh đáp: "Nàng ấy đang ở trên giường nhi thần."

"Cái gì?"

Sắc mặt hoàng đế lập tức thay đổi, ông lập tức xoay người nhìn về phía giường, ta cũng sửng sờ, hoàng loạn ngồi đó.

Trước giường có rất nhiều màn che, Hoàng đế đương nhiên không nhìn rõ mặt ta, nhưng ta biết ông nhất định nhìn thấy quần áo, chén trà lăn lóc dưới đất. Trong mắt ngoài sự khiếp sợ còn ẩn chứa tức giận, ông im lặng một lúc mới từ từ quay đầu.

"Nguyên Hạo, con..."

"Phụ hoàng, thực ra ngày đó nhi thần cũng chưa nói hết." Bùi Nguyên Hạo đáp: "Lần này nhi thần xuống Nam sẽ mang theo nàng ta."

Hoàng đế không nói thêm câu gì, cũng không bộc phát cơn giận, bầu không khí trong tầm điện cũng theo đó trở nên yên ắng. Ta nép vào góc giường, bàn tay nắm chặt đã ướt đầy mồ hôi lạnh, sau đó liền nghe Hoàng đế lên tiếng: "Nguyên Hạo, từ trước tới nay con luôn tỉnh táo. Trẫm hi vọng con biết rõ mình đang làm gì."

"Hồi Phụ hoàng, nhi thần đương nhiên biết rõ."

"Được, theo ý của con."

Nói xong Hoàng đế liền đứng dậy, đi ra tới cửa còn không quên quay đầu nhìn ta, thờ dãi: "Khi nào lên đường?"

Bùi Nguyên Hạo cúi đầu: "Nhi thần tới từ biệt mẫu phi rồi lên đường."

Trong mắt Hoàng Đế lại lóe lên một tia âm đạm, ông trầm mặc một lúc mới nói: "Thay trẫm hỏi thăm nàng ấy."

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Hoàng quý phi của Phật tháp Lâm Thủy

Phật tháp Lâm Thủy là cung điện vắng vẻ nhất mà cũng là nơi thần bí nhất trong cung.

Bởi vì nơi này không chỉ đơn giản là Phật tháp mà còn là nơi ở của mẫu phi Tam hoàng tử Bùi Nguyên Hạo, Hoàng quý phi đương triều.

Từ lúc mới vào cung ta đã nghe kể chuyện này, nhưng rốt cuộc vì sao đường đường là một Hoàng quý phi lại sống trong Phật tháp tĩnh lặng, ngay cả Hoàng thượng cũng không gặp thì không ai rõ.

Nhưng ai ai cũng biết, Hoàng quý phi là người lương thiện, ngày ngày đều ở trong Phật đường ăn chay lễ Phật, thậm chí ta còn nghe nói, trước đây có một cung nữ hầu hạ Hoàng hậu phạm tội rất nặng, nàng ta trốn đến Phật tháp Lâm Thủy, sau đó Hoàng quý phi ra mặt nói mấy câu, Hoàng đế liền bỏ qua chuyện này.

Cho nên có thể thấy được địa vị của Hoàng quý phi trong lòng Hoàng đế không hề thua kém Hoàng hậu, thậm chí, trong lòng ta còn mơ hồ có cảm nhận rằng tình cảm mà Hoàng đế dành cho Hoàng quý phi không đơn giản chỉ là sủng ái.

Nghĩ nghĩ, chúng ta đã đi tới bên hồ, đi qua hành lang gấp khúc uốn lượn thông giữa hồ và Phật tháp yên tĩnh kia, trong không khí tràn ngập mùi đàn hương nhàn nhạt.

Bùi Nguyên Hạo tới trước cửa lớn, vén quỳ xuống, hướng vào bên trong nói: "'Nhi thần bái kiến mẫu phi.'"

Ta cũng vội vàng quỳ theo.

Bên trong truyền tới một giọng nói mang lại cảm giác tĩnh lặng: "'Sao con lại tới đây?'"

"Hôm nay nhi thần muốn khởi hành xuống Nam, đặc biệt đến đây từ biệt mẫu phi."

""Xướng Nam?""

Trong Phật đường yên tĩnh một lát, sau đó cửa lớn từ từ được mở ra, một nữ tử mặc áo trường bào màu xám đi tới. Ta ngẩng đầu liền thấy được Hoàng quý phi thân bí trong lời đồn kia.

Có lẽ là bởi vì quanh năm không thường xuyên ra ngoài nên da bà ấy rất trắng, khỏe mắt và khỏe môi đều đã xuất hiện nhiều nếp nhăn, điều này khiến bà già thêm không ít, ít nhất già thêm mười tuổi so với tuổi thật, nhưng ta lờ mờ có thể nhìn ra lúc còn trẻ, đây là một vị mỹ nhân rất phong tình.

Thậm chí hiện tại, bà chỉ lẳng lặng đứng ở đó, ăn mặc mộc mạc cũng rất giống bức họa.

Không biết vì sao, khi ta vừa nhìn Hoàng quý phi liền cảm thấy vô cùng quen thuộc, cái cảm giác này giống như đã từng gặp qua bà ấy.

Lúc này, Hoàng quý phi khẽ lên tiếng: ""Vì sao lại xướng Nam?""

""Nhi thần muốn đi làm một chuyện.""

""Có nguy hiểm không?""

""Nhi thần đã sắp xếp rồi.""

""Khi nào trở về?""

""Nhanh thì hơn tháng, chậm thì nửa năm.""

Tuy ta sớm biết Hoàng quý phi đậm mực, cũng đã lĩnh giáo sự lạnh lùng của Bùi Nguyên Hạo, nhưng nghe thấy đoạn đối thoại của đôi mẫu tử này, trong lòng vẫn không nhận được mà giật mình. Những lời bà nói với Bùi Nguyên Hạo cực kỳ lạnh nhạt, giống như bản thân đang nói chuyện với một người không quen biết, mà cảm giác tịch mịch đó thật sự không thể nói nên lời.

Bọn họ thật sự là mẫu tử sao?

Ta vẫn quỳ ở đó, Hoàng quý phi im lặng một hồi mới tiếp tục: ""Phượng Nam có nhiều cường đạo, giết đoạt ghê người, con xướng Nam nhất định phải cẩn thận.""

""Nhi thần biết, đa tạ mẫu phi.""

Lúc này, Hoàng quý phi mới đưa mắt nhìn ta, hỏi: ""Nàng ta là ai?""

Ta vội đáp: ""Nô tỳ Nhạc Thanh Anh, bái kiến Hoàng quý phi.""

""Nô tỳ?" Hoàng quý phi nhìn ta, nhíu mày, ""Nguyên Hạo, đây là lần đầu tiên con dẫn người đến chỗ của ta.""

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Danh sách đại xá

Bùi Nguyên Hạo nhìn ta, thân nhiên trả lời: ""Nhi thần phải xướng Nam nên mang theo nàng, nàng là thị nữ bên cạnh nhi thần.""

""A...""

Hoàng Quý phi lại nhìn ta, từ chối cho ý kiến, chỉ nói ""Cẩn thận"" rồi quay về, bóng dáng gầy yếu kia từ từ ẩn vào ánh sáng le lói của Phật đường, sau đó, cửa lớn cũng đóng lại.

Bùi Nguyên Hạo đứng lên, hần nhìn cánh cửa kia thật lâu mới xoay người, nói: ""Đi thôi.""

Ta không nói gì thêm, liền theo hần rời khỏi Phật tháp Lâm Thủy.

Đoạn đường này ta đi sau hần, hần đi không nhanh nhưng không hề dừng bước lại, mà dần dần, ta mới mới nhận ra chúng ta đã ra khỏi nội cung. Tận cùng tường đồ hẹp dài kia là một cánh cửa cao lớn màu son, nặng nề mà chắc chắn.

Đó chính là Nam Cung môn.

Lúc này ta sợ tới ngay người, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn đội xe ngựa đã sớm chờ sẵn. Thị vệ hai bên thấy Bùi Nguyên Hạo, lập tức quỳ xuống: ""Tam

điện hạ."

"Ừ chuẩn bị khởi hành."

Nói xong, hắn lại phân phó mấy người xung quanh xử lý vài việc, mà ta thì đứng đó nhìn cửa lớn to lớn kia.

Đây là cửa cung, nơi đã ngăn cách bao nhiêu thanh xuân của thiếu nữ khỏi thế giới bên ngoài, ngay cả linh hồn cũng không thể đi ra, mà ước mơ của ta không phải rời khỏi Hoàng thành, đi qua cánh cửa này để sống cuộc đời của chính mình, tự đi trên con đường của chính ta sao?

Nghĩ tới đây, bao nhiêu ý niệm điên cuồng dâng lên trong lòng, ta đứng đó, hai tay nắm chặt, móng tay dường như đã đâm vào da thịt, cảm giác đau đớn cũng không có.

Mà Bùi Nguyên Hạo đã xử lý mọi chuyện xong, hắn vừa quay đầu liền thấy vẻ mặt trắng bệch của ta.

Trên khuôn mặt bình tĩnh của hắn vẫn không có gì thay đổi, chỉ là khóe miệng đơn bạc cong lên lộ ra ý cười lạnh. Không đợi ta lên tiếng, hắn nhìn thoáng qua sau người ta, cái gì cũng không nói, xoay người lên xe ngựa.

Lúc này, một giọng nói sợ hãi vang lên phía sau: "Thanh Anh."

Ta quay đầu, là Du Nhi!

"Du Nhi!" Ta không khỏi kinh ngạc, vội vàng đi tới. Nàng ấy cũng chạy lên cầm lấy tay ta, ta liền hỏi: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Ta... Ta tới tiễn ngươi."

"Tiễn ta?" Ta càng cảm thấy khó hiểu, hôm nay Bùi Nguyên Hạo an bài khởi hành, ngay cả Hoàng đế cũng mới biết, trong cung càng không có ai tới đưa tiễn Tam Hoàng tử, vì sao Du Nhi lại tới?

Du Nhi xanh mặt nhìn ta, cẩn thận hỏi: "Thanh Anh, ngươi... Ngươi sẽ trở về chứ?"

Chẳng lẽ nàng ấy muốn chờ ta trở về cùng xuất cung sao? Mà lúc này trên người ta còn có án tử, huống hồ chưa nghe Bùi Nguyên Hạo nói, sợ rằng lúc ta trở về, kỳ đại xá năm nay đã qua. Ta muốn xuất cung chỉ có thể đợi sang năm sau.

Ta cười nhạt: "Lúc ta về, có lẽ ngươi đã được đại xá xuất cung, đừng chờ ta nữa."

"..." Du Nhi cắn môi, "Thanh Anh, Ngọc công công nói nếu ngươi bình an từ phương nam trở về, danh sách đại xá xuất cung mới có tên ta."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Xuất cung

"Cái gì?"

Ta cả kinh, trong đầu đột nhiên loé lên một suy nghĩ. Ta theo bản năng quay đầu nhìn Bùi Nguyên Hạo ngồi trong xe ngựa, bức màn bị gió thổi bay, hắn vẫn lạnh lùng như là pho tượng không chút tình cảm.

Đây là công đạo của hắn?

Ta ở trong cung đã không còn bất cứ thứ gì để lo lắng, chỉ có Du Nhi, chỉ có tình nghĩa của nàng là ta không thể nào bỏ, vì thế hắn đã dùng nàng để kiểm chế ta sao?

Nếu lần này xuống Nam ta có bất kỳ hành động khác thường gì, chỉ sợ không đơn giản là không có tên Du Nhi trên danh sách đại xá mà còn có thể....

Nghĩ tới đây, cả người ta đột nhiên ớn lạnh, ta vờn đầu ngón tay đang run rẩy nắm chặt tay mình. Du Nhi thấy dáng vẻ của ta, vô cùng lo lắng, hỏi: "Thanh Anh, ngươi... Ngươi sẽ trở về, đúng không?"

"..."

Ta ngẩng đầu nhìn nữ tử trước mặt, Du Nhi lỗ mãng nhưng thiên chân chưa từng lo lắng như vậy, trong lòng không khỏi chua xót. Ta hít sâu một hơi, miễn cưỡng cười nói: "Du Nhi, không còn sớm nữa, ta phải đi đây, không thể để bọn họ đều chờ ta."

Nói xong, ta nhìn nàng rồi xoay người lên xe ngựa của Bùi Nguyên Hạo.

Vừa rồi ở ngoài ta có thấy chiếc xe ngựa này rất lớn, bên trên điêu khắc vô cùng tinh xảo, nhưng vào trong mới phát hiện không gian cũng không lớn, cách bố trí cực kỳ hợp lý, không hề xa hoa.

Bùi Nguyên Hạo nhắm nghiền hai mắt, nửa người dựa vào phía sau, bên dưới có một khoang rỗng, bên chứa rượu và thực phẩm, trong thùng xe còn có một chiếc bàn nhỏ nhỏ, góc xe đặt thêm một vài cuốn sách, ngồi trong xe ngựa như vậy, cho đường xa một nhọc cũng coi như là đang hưởng thụ.

Ta cẩn thận ngồi đối diện hấn, vừa ngồi xuống, bên ngoài liền truyền tới một tiếng hét to, xe ngựa thoáng cái đã lăn bánh.

Bức màn bay lên, ta thấy Du Nhi đỏ mắt đứng ở góc tường nhìn ta.

Cửa cung từ từ mở ra, xe người chậm rãi chạy qua cánh cửa rộng lớn, bức tường đỏ kia giống như vô tận, rốt cuộc bị chúng ta vút ở phía sau, biến mất trong tầm mắt.

Sau đó, bầu không khí xung quanh vô cùng yên lặng, bên tai chỉ có tiếng đánh xe vang lên âm thanh đơn độc, trong xe có vẻ càng thêm yên tĩnh.

Bùi Nguyên Hạo hình như đã ngủ, từ khi ta lên xe đến giờ vẫn chưa hề mở mắt.

Nhưng nam tử này cho đang ngủ vẫn có một loại khí tức khiến cho người ta không rét mà run. Ta cuộn mình ngồi trong góc, ôm đầu gối, cẩn thận nhìn gương mặt của hấn.

Ngay lúc ta cho rằng hấn ngủ say, hấn lại đột nhiên mở mắt.

Bốn mắt lập tức đối diện nhau khiến ta cả kinh, mà đúng lúc này, xe ngựa vẫn chạy đều tốc độ bỗng nhiên quẹo sang một phía, không kịp phòng bị, ta thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống.

Sao lại thế này?

Ta kinh ngạc mở to hai mắt lại phát hiện tuy hấn đã tỉnh nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng lạnh nhạt. Hấn nhìn ta, sau đó vươn tay tay vén bức màn bên cạnh, lúc này ta mới phát hiện, xe ngựa đã chạy vào đường tắt vô cùng hiểm hóc, mà xe ngựa khác của hấn cũng chạy theo sau.

Ta theo bản năng lên tiếng: "'Điện hạ, đây là..."'

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Khi nào thì sụp đổ?

Cùng lúc đó, một chiếc xe ngựa khác nhanh chóng lướt qua chúng ta, nhìn lại mới thấy là hai chiếc xe ngựa giống nhau như đúc!

Mà ở lúc hai chiếc xe ngựa lướt qua nhau, ta đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền tới những âm thanh kỳ lạ, cả xe đều lung lay kịch liệt, mấy tấm gỗ xe đều bị ép đến phá nát!

Chiếc xe ngựa lúc này đột nhiên khác hẳn, bên ngoài là gỗ thông chắc chắn, bên trên khắc hoa văn tinh tế nhưng đã không còn là bàn long đoàn phượng mà thay bằng tường vân phi hổ được khảm bằng đá quý, màn lụa tầng tầng lớp lớp buông xuống phiêu lãng trong gió, cả xe ngựa như được bao phủ trong mây mù.

Toàn bộ chỉ xảy ra trong mấy giây ngắn ngủi.

Đến lúc ta quay đầu lại, chiếc xe ngựa giống xe của chúng ta đã nhanh chóng chạy ra khỏi đường tắt, hòa vào với đoàn xe ban đầu tiếp tục đi trên đường lớn, mọi chuyện dường như chưa từng xảy ra.

Đổi trắng thay đen là cách mà người trong cung thường dùng. Mỗi lần Hoàng tộc đi tuần, bọn họ đều sử dụng người thay thế làm kẻ nghi binh, hấn làm như vậy cũng chẳng có gì đáng trách.

Nhưng... Trong lòng ta vẫn có chút cảm giác không đúng.

Vì sao sau khi xuất cung hấn mới dùng cách này?

Tuy lòng có ngàn vạn nghi hoặc nhưng ta đương nhiên sẽ không đi hỏi Bùi Nguyên Hạo, mà hấn tuyệt đối cũng không giải thích cho ta nghe. Xe ngựa cứ như vậy rời khỏi hoàng thành, từ từ chạy về phương Nam.

Những ngày tiếp theo khá yên yên bình, người đi lại trên đường quan không nhiều, thỉnh thoảng mới có tiếng vó ngựa khác vội vàng chạy qua, còn lại chỉ

là tiếng bánh xe ma sát với mặt đất khiến cả đoạn đường càng thêm tịch mịch.

Dọc đường, Bùi Nguyên Hạo không nói lấy một câu.

Ngày ngày hắn chỉ ngồi đó uống rượu, rất ít khi nhìn ta, giống như hoàn toàn không biết ta ngồi ngay bên cạnh. Hắn không mở miệng, ta đương nhiên sẽ không chủ động nói chuyện với hắn.

Bầu không khí này giống hệt đêm trước khi xuất cung, ở trong tầm cung của hắn, ta đứng sững đôi với hắn, không ai nói gì.

Chỉ là hiện tại ở cạnh nhau càng lâu, ta cũng gần như dung hòa vào không gian nhỏ hẹp này.

Chỉ là không biết khi nào nó mới sụp đổ.

Hôm nay, hắn uống rất nhiều rượu, sau đó tựa vào nệm, hình như đã ngủ thiếp đi.

Màn xe bay bay, thi thoảng một cơn gió lạnh thổi vào. Ta suy nghĩ một hồi rồi cảm áo choàng màu trắng làm từ lông sói đắp lên cho hắn, sau đó lui trở lại góc xe, im lặng mà ngồi. Ta thật sự rảnh rỗi tới phát chán nên tùy ý cầm cuốn sách lên đọc.

Điều làm ta kinh ngạc không phải chính là, cuốn sách trong tay ta là "Thập tam kinh chú sớ."

Ta mở ra, những dòng chú giải quen thuộc liền đập vào mắt. Bỗng trong đầu hiện lên thân ảnh quen thuộc, mỗi lần xuất hiện ở Tầng các, y đều tĩnh lặng như ngọc, những giây phút yên tĩnh cùng y trải qua mang tới cho ta cảm giác yên bình khó tả. Ta nhận không được vươn ngón tay lướt theo từng dòng chữ.

Vẫn giống lần trước, lúc viết tới chữ "Chi", ngón tay ta như bướm bướm đậu trên cành hoa chuẩn bị bay đi.

Ánh mắt của ta bất chợt động phải đôi mắt lạnh băng.

Không biết Bùi Nguyên Hạo đã tỉnh lúc nào, hiện tại hắn đang nhìn ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Vì sao hắn muốn xuống Nam?

"Điện hạ?" Ta không khỏi hoảng sợ, "Ngài tỉnh rồi sao?"

"..."

Hắn trầm mặc không nói gì, cái loại yên tĩnh này khiến ta vô cùng bất an, chẳng lẽ hắn không thích người khác đụng vào sách của mình sao? Nghĩ như vậy, ta đặt cuốn sách qua một bên, nhưng hắn vẫn không nói gì, từ từ đứng dậy, nghiêng người về phía ta.

Không gian trong xe quá chật hẹp, một động tác nhỏ cũng có thể dễ dàng nhìn thấy, mà lúc hắn cúi người nghiêng về phía ta, cái loại cảm giác này khiến ta xuất hiện ảo giác vô cùng áp lực.

Đúng lúc này, một trận gió ngựa dồn dập truyền tới từ đằng sau.

Tuy không có nhiều người đi lại trên đường quan, nhưng thi thoảng cũng sẽ có người đi đường này. Tiếng gió ngựa như vậy không hề xa lạ, thường thường vang lên từ phía sau, sau đó dần biến mất ở phía trước.

Nhưng hiện tại, tiếng gió ngựa ấy lại dừng ngay trước xe của chúng ta.

"Tam điện hạ, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo."

Trái tim ta như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, Bùi Nguyên Hạo chỉ nhú mày, ngẩng đầu: "Nói."

"Đội kỵ mã bị giết, người thể thân đã chết."

Cái gì?!

Chẳng lẽ nhóm kỵ binh kia của Bùi Nguyên Hạo đều đã... Lòng ta cả kinh không thôi, vội ngẩng đầu nhìn Bùi Nguyên Hạo, hắn lại chẳng hề lộ ra một chút kinh ngạc nào, chỉ cười lạnh một tiếng, lâm lâm: "Bà ta động thủ thật nhanh."

Những lời này hắn nói rất nhỏ nhưng ta ngồi ngay cạnh hắn, mỗi câu mỗi chữ đều nghe thấy rõ ràng. Hắn nói với người bên ngoài: "Lui xuống lĩnh thưởng đi."

"Tạ điện hạ."

Nói xong, người nô liền giục ngựa rời đi. Bùi Nguyên Hạo cúi đầu nhìn sắc mặt trắng xanh của ta, đột nhiên hỏi: "Sợ sao?"

"..." Ta khẽ gật đầu.

"Người có biết ai muốn hại ta không?"

"..." Ta cắn môi, thật lâu sau mới nhẹ giọng trả lời: "Là Hoàng hậu..."

Hắn nhú mày, sau đó cười cười: "Làm sao người biết?"

Kỳ thật, trước đó ta cũng không nhận ra điều gì, trong lòng chỉ là cảm thấy kỳ lạ. Chén trà hạnh nhân bị hạ độc trong lúc vô tình đã bị ta đổi cho Diêu Ảnh Tuyết, vốn dĩ là giúp Ân Hoàng hậu tránh được một kiếp, nhưng từ đầu tới cuối bà ấy đều không hề vui mừng, ngược lại còn cực kỳ mất hứng, bà ấy cũng chưa từng có chút thương hại cho ta.

Hơn nữa, chuyện hạ độc xảy ra trong Thượng Dương cung, người hạ độc đương nhiên sẽ có liên quan tới Bùi Nguyên Hạo, vậy mà Hoàng hậu lại để hắn điều tra. Chuyện này căn bản không hợp lẽ thường, cũng không giống chuyện mà một vị Hoàng hậu thông minh sẽ làm.

Mãi đến khi hoa tẩy tẩy xuất hiện đầy toàn bộ mảnh mỗi xuống phương Nam, mà người thẩm án cũng không thể thoát khỏi liên can, đến lúc đó ta mới ảm ảm cảm thấy tất cả chuyện này đều hướng tới một mục đích, đó chính là dẫn dụ Bùi Nguyên Hạo xuống Nam.

Một đường xuống Nam, đao quang kiếm ảnh, cuồng đao vây rình!

Chẳng qua, nhìn hành động trước mắt của hắn, xuất cung liền đổi thể nhân vào đoàn kỵ binh, hơn nữa còn dùng cách ẩn nấp che giấu để đổi xe ngựa, diễn một màn đổi trắng thay đen, hiển nhiên, hắn sớm có chuẩn bị, nếu không... Người bị tập kích bỏ mình là hắn rồi.

Nghe ta nói những lời này, hắn cười nhạt: "Người cũng không ngốc."

Xem ra, ta không đoán sai.

Đúng lúc này, trong lòng ta đột nhiên xuất hiện một nỗi sợ...

Nếu, hắn đã sớm biết đây là cái bẫy Hoàng hậu bày ra, cũng đã sớm biết xuống Nam sẽ có nguy hiểm, vậy vì sao hắn còn chui đầu vào rọ?

Vì sao hắn vẫn muốn xuống Nam?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Người tin tưởng y vậy sao?

Nghe ta nói vậy, sắc mặt Bùi Nguyên Hạo liền trầm xuống, sau đó hắn lại cười lạnh: "Nếu người có thể đoán được nhiều chuyện như vậy thì vì sao người chỉ nghi ngờ một mình Hoàng hậu?"

Nói xong, ánh mắt hắn dừng lại trên cuốn Thập tam kinh chú sớ đang nằm ở một góc.

Cái gì? Ta không khỏi hoảng hốt, ý hắn là....

"Không, không phải Thái tử điện hạ!"

"Vì sao?"

Ta cắn cắn môi, nhẹ giọng: "Thái tử điện hạ là người ôn hòa thiện lương, người như ngài ấy sẽ không hạ độc trong chén trà của mẫu hậu mình. Chắc chắn không phải, nhất định không phải là ngài ấy!"

Cho dù trước đó hay hiện tại có xảy ra chuyện gì, ấn tượng trong ta về Bùi Nguyên Tu vĩnh viễn dừng lại buổi chiều tươi sáng đầy nắng hôm đó, y một thân áo trắng đứng trước giá sách, im lặng đọc sách, hàng mi thon dài được phủ bởi một tầng ánh nắng, mềm mại như cánh hoa bồ công anh mang đến cho ta cảm giác ấm áp.

Cũng trong đêm đó, chính y là người đã đứng trước che chở cho ta.

Cho dù thế nào, ta vẫn nguyện tin tưởng y.

Bùi Nguyên Hạo bỗng nhiên lạnh giọng: "Người tin tưởng y vậy sao?"

Ta cắn răng, lặng lẽ gặt đầu.

Con người của hắn bỗng trở nên sâu thẳm, một chút ánh sáng cũng không có, ta thậm chí có thể nghe ra tiếng nghiền răng nghiền lợi của hắn.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng ngựa hí, xe ngựa không ngừng lắc lư, ta và hắn đều ngồi không vững, thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống. Bên ngoài vang lên từng hồi tiếng vỗ ngựa lẫn lộn, giống như có rất nhiều người đang đến.

"Ha ha ha..." Một tiếng cười vang lên bên tai, ta chỉ nghe thấy trong tiếng ồn ào ngoài kia có một người lớn tiếng quát: "Núi này là do ta mở, cây này là do ta trồng!"

Đây là...

Ta không khỏi sùng sốt, bên ngoài lại tiếp tục truyền tới tiếng động: "Muốn đi qua đây phải để lại bạc!"

Cướp sao?

Ý nghĩ đột nhiên loé lên trong đầu, ta không biết tại sao lại có loại cảm giác dờ khóc dờ cười, đường đường là Tam hoàng tử xuống Nam, đoàn kỵ binh cùng người thể thần đều phải bỏ mình, cho dù là bầy ngậm hay công khai, cho dù là sóng to gió lớn đều đã tránh khỏi, nhưng chẳng may lại gặp phải... Thô phi?

"Cẩn thận, có cướp!"

"Bảo vệ.... Bảo vệ chủ nhân!"

Hộ vệ bên ngoài quát lớn, trong lúc đó ta đã nghe thấy tiếng đao kiếm đồng loạt rút ra khỏi vỏ. Chỉ cách một tầng màn cửa, ta đã có thể cảm nhận được khí lạnh bức người tản mát từ đao kiếm ngoài kia, mấy tên thô phi kêu cha gọi mẹ náo loạn cả lên, mắt thấy người ngựa hai bên càng ngày càng gần, ta cũng bắt đầu cảm thấy sát khí lan tỏa khắp nơi.

Ta ngẩng đầu nhìn Bùi Nguyên Hạo, sắc mặt hắn vẫn không hề thay đổi, nhưng ánh mắt của hắn... Đã biến thành màu đỏ của máu!

"Điện... điện hạ..."

Ta lo lắng gọi hắn một tiếng, nhưng còn chưa nói xong, hắn đã duỗi tay, màn che trước cửa liền bị vén lên.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Bắt thỏ trắng nhỏ kia cho ta!

Vén rèm lên, tình hình trước mắt khiến ta không khỏi kinh hãi.

Ta vốn cho rằng đây là biên giới Dương Châu, hướng hồ vừa đi qua dịch trạm, cho dù có gặp cướp thì cũng là một đám thô phi không ra hồn, thật không ngờ trong khe núi hiểm trở này, hai bên trái phải dịch đều trạm lại có vô số đạo tặc, trong tay quơ đao múa kiếm lao về phía chúng ta, trong miệng còn phát ra thanh âm như tiếng dã thú gào thét.

Mà đằng trước xe ngựa, mười mấy người vạm vỡ đã chặn lối đi, một người trong đó có vóc dáng cường tráng, trên mặt có một vết sẹo dữ tợn kinh khủng, nắm tay to lớn, trong mắt tràn đầy lòng tham lam.

"Tiểu tử, giao tiền ra đây, lão tử sẽ tha cho các ngươi một con đường sống!"

Ta không khỏi chấn động, Bùi Nguyên Hạo sống hơn hai mươi mấy năm, chỉ sợ chưa từng có ai dám to tiếng với hắn như vậy! Ta quay đầu chỉ thấy hắn nhíu mày một cái, lộ ra một nụ cười thần nhiên.

Nụ cười kia lạnh lẽo tới cực điểm, nó xuất hiện trên khuôn mặt góc cạnh của hắn dĩ nhiên làm cho hàn ý càng sâu tận xương.

Tên thô phi này tuy rằng liều lĩnh nhưng vào giờ khắc này hình như cũng bị khiếp sợ.

"Ngươi, xứng sao?"

"..." Tên thổ phi kia sừng sốt một lát nhưng cũng nhanh chóng hoàn hồn, hung hăng mắng: "Lão tử không xứng hả? Vậy hãy xem lão tử hôm nay nắm tay của ngươi như thế nào?" Đang nói chuyện, hắn đột nhiên ngừng một lát, ánh mắt nhìn ra phía sau Bùi Nguyên Hạo, dừng trên người ta.

"Lại còn có một tiểu mỹ nhân ở trong đó nữa sao?"

Hắn mừng rỡ, những người ở sau cũng lập tức nhe răng cười: "Ha ha, chuyện này đi là quyết định đúng thật, chúng ta đã lâu rồi không chạm qua nữ nhân!"

"Đại ca, mau động ra tay đi, còn chờ gì nữa?"

"Ha ha ha ha..." Tên cầm đầu cười ha hả, sau đó xoay cây đao lớn trong tay hung hăng vung lên, chỉ huy đám thổ phi xung quanh: "Lên, bắt thổ trắng nhỏ kia cho ta!"

Bùi Nguyên Hạo lạnh lùng nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt, hắn không chút động dung nào, chỉ lạnh nhạt nói: "Lên!"

Vừa dứt lời, đám hộ vệ xung quanh cũng lập tức xông lên!

Trong lúc nhất thời, dịch trạm tàn sát khốc liệt, máu tươi văng tung tóe. Ta nhìn hai chém giết lẫn nhau, trước mắt giống như đột nhiên nhuộm lên một tầng, rất nhanh, âm thanh gào thét biến thành liên tục nhiều tiếng kêu thảm thiết, người người ngã xuống không ngừng, máu tươi cũng đã nhuộm đỏ con đường.

Nhiều cường bạo phía nam giết đoạt vì ruộng đất.

Nhưng thật không ngờ, vừa vào biên giới Dương Châu, chúng ta đã biết được độ hung hiểm của nơi này.

Hơn nữa, ta đột nhiên phát hiện, tình hình trước mắt không mấy lạc quan.

Lần này xuống Nam, Bùi Nguyên Hạo vốn muốn che giấu thân phận, bởi vì phần lớn hộ vệ đều được điều động đi theo đoàn xe thể thân, mà hắn thì giả dạng làm thương nhân xuôi về phía Nam, hộ vệ đương nhiên cũng có nhiều chỗ bất lực, tuy rằng những người này đều là tinh anh được tuyển chọn trong hàng vạn người, nhưng thổ phi lúc này thực sự quá đông, liều mạng xông về phía trước, cây đông hiệp yếu, những hộ vệ kia cũng ngã xuống không ít.

Dần dần, vòng chiến càng ngày càng thu hẹp, càng ngày càng tới gần xe ngựa của chúng ta!

Nhìn tình hình trước mắt, trái tim của ta từ từ buộc chặt.

Nếu như... Nếu như ta thật sự rơi vào trong tay... Những thổ phi này, thì nhất định là sống không bằng chết!

Nếu như... Nếu như Tam hoàng tử thật sự bị đám giặc cỏ giết chết ở đây, nhất định sẽ kéo theo tai họa cuộn cuộn ập tới!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Thiết giáp khinh kỵ

Thấy đám thổ phi càng ép càng gần, số lượng hộ vệ dư lại không nhiều, bọn họ vội lui về sau, vây quanh bảo vệ Bùi Nguyên Hạo.

Nhưng cho dù rơi vào hoàn cảnh như hiện tại, hắn vẫn lạnh lùng đứng đó, không chút dấu hiệu lui bước.

Tìm ta giống như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, làm sao bây giờ? Nếu đám thổ phi này lại tấn công lần nữa, chỉ sợ những hộ vệ này sẽ không ngăn cản được. Lẽ nào... Bọn ta thật sự phải chết ở chỗ này sao?

"Tiểu tử, bây giờ cầu xin lão tử vẫn còn kịp."

"..." Bùi Nguyên Hạo lạnh lùng nhìn hắn.

"Đem tiền và mỹ nhân kia để lại, lão tử sẽ tha ngươi một cái mạng."

Ta ngồi trong xe, bàn tay nắm rèm chặt cửa, mồ hôi lạnh liền thấm ướt mảnh vải. Bùi Nguyên Hạo chậm rãi quay đầu nhìn ta, ánh mắt thâm thúy kia vẫn không có chút độ ấm nào, mà nụ cười trên khóe môi hắn vẫn âm lãnh như vậy.

"Ngươi xứng sao?"

Một câu đã hoàn toàn chọc giận tên thổ phi kia, gã trợn to đôi mắt, trong mắt gần như sắp phun ra lửa. Đám thổ phi bên cạnh cũng lộ ra vẻ tức giận, tranh nhau nói: "Báo lão đại, không cần nhiều lời với bọn chúng, giết hết đi!"

"Được, chúng ta làm việc này một lòng là vì tiền, vốn cũng đã là gạt Hoàng gia, nếu thật sự còn nhân chứng sống thì thật phiền toái!"

"Giết bọn chúng!"

Hoàng gia? Hoàng gia là ai?

Ta còn đang suy nghĩ, cái kẻ gọi là Báo lão đại kia đã cười cười, nói: "Cũng đúng, nếu người đã chết, vậy lão tử sẽ thành toàn cho người! Làm thịt bọn chúng!"

Nói xong, gã vung tay lên, thủ hạ bên dưới lập tức xông tới, đánh nhau với hộ vệ, chiếc đao lớn trong tay hắn cũng mạnh mẽ vung về phía Bùi Nguyên Hạo. Người còn chưa tới, nhưng lưỡi đao đã mạnh mẽ lao qua khiến y phục trên người hắn bay lên, nhưng Bùi Nguyên Hạo vẫn yên lặng đứng đó, ngay một cái chớp mắt cũng chưa từng.

"Điện hạ!"

Ta sợ tới mức thất thanh kêu lên.

Đúng lúc này, một đạo ngân quang còn nhanh hơn của chiếc đao kia rào rào bay tới.

Chỉ nghe "Đương" một tiếng, chiếc đao lớn kia liền bị đá loạn, chiếc đao vốn hướng về phía Bùi Nguyên Hạo kia xiêu vẹo tuột khỏi tay, cắm thẳng xuống đất!

Ta kinh ngạc nhìn tình hình trước mặt, đám thổ phi cũng ngây người, nhưng không đợi bọn chúng lấy lại tinh thần, hàng loạt ngân quang từ sau bay tới, ngay tức khắc một trận tiếng kêu thảm thiết vang lên, hơn mười người theo đó mà ngã xuống.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Ta mở to hai mắt nhìn phía sau đám thổ phi, một đội quân kỵ binh thúc ngựa nghiêm chỉnh chạy như bay tới, họ giống như thiên thần hạ phàm, cung tên trong tay hóa thành ngân quang bay vút mà tới. Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, mà khi ngân quang bay qua sát bên người, ngay cả ánh mắt Bùi Nguyên Hạo cũng chưa từng thay đổi, hắn sừng sững yên lặng đứng đó.

"Trời ơi, đó là kỵ binh áo giáp!"

Trong tiếng khóc thét có người hô to lên... kỵ binh áo giáp? Đây hình như là đội quân tinh nhuệ nhất của phủ Dương Châu!

Xảy ra chuyện gì vậy? Không phải hắn đã giấu đi thân phận rồi sao? Vì sao người của phủ Dương Châu lại tới đón hắn?

Nhưng cho dù thế nào, nguy nan này cũng đã đi qua!

Ta vừa thở dài một hơi thì cung tiễn cùng bay qua, tuy rằng không dính chúng ta nhưng lại làm hai con ngựa kinh sợ, chúng nó đột nhiên bắt đầu không yên.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Lọt vào tay thổ phi

Hai con ngựa hí một tiếng thật dài, trong đó có một con gần như chồm hết thân lên, giơ lên móng chân. Bùi Nguyên Hạo quay đầu lại, vừa thấy tình cảnh này cũng không khỏi kinh ngạc.

"A!"

Ta chỉ kịp la lên một tiếng, một trận lay động kịch liệt kéo tới, hai con ngựa bắt đầu điên cuồng chạy loạn, những người hộ vệ kia vừa nhìn thấy sự bất thường, vội vàng tiến lên ngăn cản, hai người bị móng ngựa hung hăng đá ngã lăn xuống, mấy người khác cũng bị đá bay, hai con ngựa giằng co nửa ngày, mất thấy con đường phía trước, đang xoay chuyển theo đầu ngựa, chạy như bay hướng về phía sau!

Một trận kịch liệt xóc nảy giống như đất rung núi chuyển, ta thiếu chút nữa bị văng ra mấy lần, mất thấy xe ngựa quay đầu, ánh mắt Bùi Nguyên Hạo nóng vội -- "Thanh Anh!"

Hắn tiến lên từng bước, lớn tiếng quát lên: "Cản nó lại cho ta!"

Những người hộ vệ kia lập tức phi lên, thế nhưng đã không còn kịp, ngựa cấp tốc chạy ra thật xa, mà kỵ binh áo giáp và đám thổ phi chém giết lẫn nhau rất hỗn loạn, cũng không có cách nào đuổi theo, ta ở trong xe, chỉ có thể nắm khung cửa sổ, móng tay cắm sâu vào trong đầu gối, giống như muốn nứt ra, lúc này mới có thể đứng vững.

Hai con ngựa đang điên cuồng chạy về phía trước, ta bị chấn động giống như trời muốn sập, mắt thấy hai con ngựa đã hoảng sợ không thể phân biệt đường đi, càng chạy càng tới gần vách núi, buồng xe đụng phải vách núi cứng rắn, ngay tức khắc vỡ vụn ra, vụn gỗ bị tàn phá bay đến trên mặt của ta, đập vào đầu đón!

Làm sao bây giờ? Tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ xe ngựa sẽ bị lật ngược!

Ta suy nghĩ một chút, lúc này không thể dựa vào người khác, chỉ có thể dựa vào bản thân! Ta cắn răng, dọc theo mép buồng xe tàn nát đi từ từ về phía trước, không ai điều khiển xe, dây cương bị rơi về phía sau, thỉnh thoảng bay lên đánh vào càng xe, một tay ta nắm lấy cửa xe, một tay còn lại thử nắm lấy dây cương.

Mắt thấy sắp bắt được dây cương, nhưng phía trước đột nhiên bắt gặp xuất hiện một mỏm núi đá, buồng xe đụng vào một cái, rầm một tiếng, chấn động kịch liệt khiến ta suýt nữa thì văng ra khỏi xe!

Hai tay ta vội vàng ôm lấy càng xe, lúc này mới không có bị rơi xuống phía dưới.

Thử hai lần, thì may mắn lần cuối rốt cục bắt được dây cương, trong lòng ta vui vẻ, vội vàng dùng lực kéo về phía sau, hai con ngựa còn còn chưa có bình tĩnh lại, cảm thấy có người ghim dây cương lại lập tức điên cuồng hất đầu, một tay ta ôm lấy càng xe, một tay ta nắm dây cương, cả người liều mạng ngựa về phía sau.

Dây cương thô ráp cắt vào da thịt, đánh rách làn da ở khe tay giữa ngón trỏ và ngón cái của bàn tay.

Ta gắt gao ghim dây cương, cắn răng chịu đựng đau nhức, rốt cục, dưới sự cố gắng không ngừng của ta, ngựa từ từ trấn định lại, bước chân cũng càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm, rồi từ từ ngừng lại.

Ta thở phào nhẹ nhõm, cả người đều mệt lả.

Lúc này, chỉ cần chờ bọn người Bùi Nguyên Hạo tới, là ta sẽ được cứu.

Vừa mới nghĩ như thế xong, đột nhiên, hai bên trên vách núi truyền đến tiếng động, trong lòng ta khẽ động.... Bọn họ đuổi theo tới nhanh như vậy?

Ta đứng dậy vừa nhìn, cảnh tượng đập vào mi mắt lại làm cho ta một lần nữa lâm vào sợ hãi.

Là bọn thổ phi, đám thổ phi này cư nhiên có thể dọc theo đường núi đuổi theo tới nơi này... Không, đây tuyệt đối không phải đuổi theo, mà là bị kỵ binh áo giáp đuổi tới nơi này, bọn họ vừa nhìn thấy ta, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc mừng rỡ, vội vàng phi thân nhảy xuống, kéo ngựa xa vây quanh.

Ta kinh hoàng nhìn bọn họ: "Các người... Các người muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Hắn sẽ không tới cứu người đâu!

"Sao thế? Ha ha ha..." Đám người đó hả hê cười, đi tới, "Không ngờ người lại ở đây, nếu đã như vậy thì bọn ta về đi!"

Vừa dứt lời, bọn họ lập tức nhào lên đồng loạt bắt lấy ta.

"Đừng, các người buông ta ra, buông ra!"

Ta dùng lực vùng vẫy đánh trả, đám người nọ liền nổi điên, hung hăng đẩy ta.

Ta bị ném vào trong xe, chiếc gậy bị đập thật mạnh vào cửa, con đầu nhức đột nhiên ập tới. Ta chỉ cảm thấy sau đầu nóng rát, trước mắt tối sầm lại, tri giác dần dần mất đi.

Lần thứ hai tỉnh lại, ta nhận ra mùi mồ hôi chua lèm lẹt lẫn với mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn, gáy ta đột nhiên nhói đau, ta nôn khan mấy lần rồi mới từ từ mở mắt.

Trước mặt là mảnh tối đen.

Trời tối rồi sao? Đây là nơi nào?

Ta không khỏi bất an, theo bản năng lần sờ, xung quanh trống không, mò xuống bên dưới, đây hình như là một chiếc giường rộng rãi, nhưng đệm không hề dày, lại có chút dính dính, cực kỳ nhơ bẩn, hơn phân nửa mùi mồ hôi và mùi thối xông thẳng vào mũi.

Đây là chỗ quái quỷ nào vậy?

Còn đang nghi hoặc thì bên tai đã lờ mờ nghe thấy có người nói chuyện, tiếng nói không lớn, hình như là phòng bên cạnh.

"Báo ca, xem ra tên nhóc kia lại lịch không nhò mới có thể khiến Kỵ binh thiết giáp đều ra mặt."

"Con bà nói, huynh đệ của chúng ta chết nhiều như vậy mà không cướp được gì!"

"Đáng giận nhất chính là để sống mất nhân chứng, lỡ như Hoàng gia biết được..."

Vừa nghe thấy tiếng mắng hung tợn kia, trái tim ta lập tức thất lại, là son tặc, không ngờ ta thật sự bị rơi vào tay bọn chúng.

Rơi vào tay chúng, kết cục chỉ có một!

Nghĩ tới đây, có một sự khủng hoảng trước nay chưa hề có ập tới, ta không thể suy nghĩ gì được, trong đầu chỉ có duy nhất một từ "trốn". Nhất định phải chạy trốn!

Ta run rẩy đưa tay ra, vừa mò mẫm trong bóng tối vừa nghĩ tới chuyện chạy trốn, nhưng tay vừa đưa ra đã chạm phải thứ gì đó, chỉ nghe thấy tiếng loảng xoảng, thứ kia bị rơi xuống đất tạo ra tiếng động rất to!

Nguy rồi!

Cửa lớn lập tức bị đá văng, một người hô lớn: "Nàng ta tỉnh rồi. Báo với Lão đại, nữ tử kia tỉnh rồi!"

Tiếng bước chân rần rần truyền đến, sau đó bên tai ta vang lên tiếng cười thô bỉ quen thuộc: "Ha ha, tỉnh rồi sao, tỉnh dậy thì tốt. Lão tử cũng không muốn làm gì với một cái xác không thể nhúc nhích."

Hắn vừa nói vừa đi về phía ta, ta nghe thấy tiếng bước chân của hắn gần trong gang tấc, ta bị dọa tới nước mắt đầm đìa, vội vàng chống tay lùi về phía sau, tay ta đột nhiên đụng phải cái gì đó, không chút suy nghĩ lập tức giơ lên trước mặt: "Các người đứng có tới đây, đừng tới đây!"

Đám người đó sững sốt, lập tức cười ha ha: "Hahahaha, ngươi cảm ngọn nến thì muốn thế nào? Còn muốn dọa các ông đây sao?"

Tay ta run rẩy, dù trong tay có là cái gì thì cũng là ngọn rom cứu mạng cuối cùng của ta, ta liều mạng cầm lấy lắc lắc đầu, nước mắt ướt đầm: "Đừng, đừng qua đây."

"Ta khuyên ngươi đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, tiểu tử kia chạy rồi, hắn sẽ không tới cứu ngươi đâu."

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuyển Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Bị lăng nhục tới tuyệt vọng

Cái gì, hắn đi rồi sao?

Ta kinh ngạc mở to hai mắt nhưng trước sau vẫn là một mảnh tối đen như mực.

Hắn đi rồi, đúng vậy, hắn là Hoàng tử, an nguy của hắn mới là điều quan trọng nhất, hắn làm sao có thể vì một cung nữ nhỏ nhỏ như ta mà quay lại?

Vừa nghĩ đến đây, trái tim của ta thật sự đau đớn như bị xé rách, nước mắt cuối cùng cũng nhỏ giọt rơi xuống, lạc đến trên tay, cảm xúc nóng bỏng khiến cả người ta đều run rẩy.

Đúng lúc này, một bàn tay to đột nhiên đưa tới, một tay lấy đi thứ gì đó trong tay ta xóa sạch, ta còn chưa lấy lại tinh thần, người kia đã bỏ nhào tới, hung hăng lên ta.

""Buông ra, ngươi buông ta ra!""

Ta liều mạng la lên, đánh đấm vùng vẫy, lại thủy chung đánh không lại sức lực người này, nhưng ở giây phút này, trong lòng ta lại hiện lên bất an càng

thêm rõ ràng..

Bọn họ, tất cả đều có thể thấy ta.

Ý thức được điểm này, đầu ta ong lên, cả người đều cứng lại, dùng lực mở to hai mắt nhìn về phía trước, tuy thân thể người này kề sát ta, nhưng giống như đã thú liên chỉ thờ dốc bên tai, đối với người này một chút cũng không thể thấy rõ, trước mắt chỉ là một mảnh sương mù dày đặc sâu nặng.

Người kia lập tức nhìn dáng vẻ cứng ngắc của ta, cũng như hiểu rõ cái gì, qua một lúc lâu mới nói: ""Sao vậy, ngươi là kẻ mù hả""

...

Ta, là người mù?

Ta mù rồi..

Ngay lúc ta vẫn đang chấn kinh không thôi, bên tai liền vang lên tiếng cười gần: ""Người mù, người mù cũng được, có khác gì đâu!""

Nói xong, hấn mạnh mẽ đem ta bỏ nhào lên giường, thân thể như núi đè ép xuống.

Vì sao, vì sao lại như vậy? Vì sao ta lại bị mù, ta không làm điều ác, cũng chưa từng nghĩ tới việc hại người khác, vì sao ông trời ban cho ta sự đau khổ như vậy?

Trên người đàn ông này... Không, hấn không phải đàn ông, giờ phút này ta không nhìn ra bất kỳ thứ gì, chỉ thấy khí tức như đã thú xâm nhập ta, hấn vừa cười, vừa xé rách quần áo của ta, tiếng vải vóc vỡ vụn vang lên bên tai, ta cảm giác được đau lòng đến chết, cũng cảm giác được từng mảnh vải bị hấn xé nát.

""Không, đừng, buông ra!""

Ta liều mạng vùng vẫy, liều mạng đánh, nhưng trong mắt hấn sự vùng vẫy đó không đáng nhắc đến, rất nhanh, ta cảm thấy cả người đều rét lạnh, ta biết, ta đã hoàn toàn trần trụi rồi.

""Hô hô, thân thể đẹp quá, không hô là hàng thượng đẳng.""

Người đàn ông kia nhanh chóng cởi hết quần áo trên người, thân thể cực nóng hung hăng đè ép ta ở dưới người, cảm giác được dục vọng bùng nổ của hấn, cả người ta càng thêm run rẩy.

""Đừng, cầu xin ngươi, buông..""

Cho dù ta khóc bi thương thế nào cũng không thể lay động được tên cầm thú trước mắt này, giờ khắc này, ta giống như bị một con rắn độc bò lên người, mà loại cảm giác tuyệt vọng này, cũng gắt gao vương mắc ta.

Hấn tham lam thờ dốc, từng trận truyền tới tai ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Hoàng gia lên núi

Đầu lưỡi hấn vừa tiến tới, hàm răng ta liền cắn mạnh xuống một cái.

"A!"

Hấn thét lên một tiếng, cả người lập tức đứng thẳng, mà trong miệng ta cũng tràn ngập một ngụm máu tươi mặn chát.

"Mẹ kiếp!" Hấn quát lớn, sau đó tát ta một cái, "Tiện nhân, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!"

Một cái tát khiến cả người ta trở nên choáng váng, lỗ tai ong ong, lúc này chỉ có thể mơ hồ nghe hấn hô to: "Vào hết cho ta, con nha đầu chết tiệt này, để ta xem ngươi có thể chịu được tới khi nào! Mọi người cùng nhau lên đi!"

Cái gì? Hấn muốn... Muốn nhiều người tới chà đạp ta sao?

Lúc này, cửa lớn bị mở ra, ta có thể nghe được rất nhiều tiếng bước chân đi tới, trong đó còn cả những nụ cười dâm tà.

"Lão đại, lần này lại để chúng ta cùng làm sao?"

"Cùng làm cũng được, nhìn da thịt nàng ta mềm mại chưa kia!"

"Để ta lên!"

Tuy không thấy đường nhưng ta có thể tưởng tượng ra những ánh mắt ghê rợn kia đang nhìn từng tấc da tấc thịt trên người của ta, tay bọn chúng cũng duỗi về phía này... Linh hồn ta giống như rơi vào vực sâu không đáy.

Từ trước tới nay, ta chưa từng cảm nhận sự tuyệt vọng xâm nhập vào cốt tủy thể này, mặc dù có gặp bao nhiêu khổ sở, khó khăn, cho dù có trải qua những chuyện thế nào, ta cũng chưa từng nghĩ tới cái chết. Ta muốn sống, nhưng sự nhục nhã này khiến tất cả kiên trì cuối cùng của ta đều biến mất.

Ông trời ơi, nếu đây là khảo nghiệm mà ông ban cho ta, như vậy... Ta xin nhận thua!

Nghĩ tới đây, ta nhắm hai mắt lại, một giọt lệ từ khóe mắt chảy ra, hàm răng cắn chặt xuống đầu lưỡi của mình.

"Lão đại, nàng ta muốn tự sát!"

Một kẻ dường như nhìn ra manh mối, ta vội vàng khép chặt môi lại, nhưng một bàn tay to khỏe nhanh chóng duỗi tới bóp lấy cằm ta, dùng lực. Ta chỉ cảm thấy con đau từ cằm truyền tới, hàm răng cuối cùng đã không thể giữ được.

"Ha ha, muốn chết sao? Muốn chết thì cũng phải chờ các ông đây hưởng thụ xong đã!"

Thật sự... Không thể chết sao?

Ta mở hai mắt, cả người như một cỗ thi thể nhìn những người trước mặt. Bọn họ không ngừng tàn phá cơ thể này, nhưng ta đã không còn phản kháng, giống như ngay cả linh hồn cũng đã rời đi.

Ngay lúc này, bên ngoài có người đột nhiên chạy tới, thờ hồn hèn nói: "Lão đại!"

"Mẹ kiếp, ai cho nguoi vào, không thấy chúng ta đang..."

"Lão đại, xảy ra chuyện rồi!"

"Chuyện gì?"

"Hoàng... Hoàng gia lên núi!"

"Cái gì?"

Giọng nói của tên lão đại kia đã thay đổi, tay hấn từ trên người ta cũng thu lại, những người trong phòng đều dừng tay, nơi này chỉ còn lại hơi thở chột dạ.

"Sao Hoàng gia lại lên núi?"

"Không biết nữa, nghe nói Hoàng gia ra ngoài có việc, lúc trở về đi ngang nơi đây. Không biết kẻ nào nhiều lời, Hoàng gia đã biết những chuyện mà chúng ta làm, hiện giờ đang lên núi."

"Mẹ kiếp, lần này phiền phức rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Tiểu Báo, người thật to gan!

Lão đại kia đầu đầy mồ hôi lạnh lúng lúng nhìn ta, mặc dù không thấy rõ nhưng ta vẫn cảm nhận được hắn đang lưỡng lự. Nghĩ nghĩ, hắn ta ra lệnh: "Trời nàng ta lại, không cho bất cứ kẻ nào động vào."

"Vâng."

Thủ hạ của hắn lập tức xông tới chới ta, sau đó nhét thêm và miệng một đồng vãi. Ta liều mạng lắc đầu vùng vẫy nhưng một chút tác dụng không có. Ta chỉ có thể mặc bọn chúng ném vào một góc. Đột nhiên, một mũi gươm chìa thẳng vào ta: "Dám lộn xộn nữa ông đây phanh thây nguoi!"

Nói xong, bọn chúng đều ra ngoài.

Cửa theo đó cũng đóng lại.

Cuối cùng vẫn tránh được một kiếp, ta như vừa dạo một vòng từ Quỷ môn quan trở về, trong lòng vẫn vô cùng sợ hãi.

Chỉ có điều, Hoàng gia là ai?

Nghe cách nói chuyện của bọn họ, người đó dường như vô cùng đặc biệt này. Bọn thổ phi này ngay cả quan binh cũng không sợ, rốt cuộc là ai lại khiến bọn chúng kiêng dè? Chẳng lẽ, hẳn ta còn lợi hại hơn thổ phi hay sao?

Nghe tới đây, ta vội dán lỗ tai lên vách tường, cố gắng nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Ở ngoài có rất nhiều người, nhưng một đám đều không dám ồn ào, bầu không khí có vẻ rất khẩn trương. Ta nghe được tiếng bước chân truyền tới, trong lòng không khỏi bất an.

"Hoàng gia đại giá quang lâm, chúng tiểu nhân bái kiến Hoàng gia!"

Thanh âm của tên lão đại kia đã không còn cay độc như trước, hiện tại giọng nói đó mang chút ý cười, bên trong ẩn ẩn một tia chột dạ và nịnh nọt. Nhưng đối phương không lập tức lên tiếng, qua một hồi lâu mới có một giọng nói của người trẻ tuổi truyền tới: "Tiểu Báo, lá gan của ngươi thật lớn!"

Hoàng gia vẫn còn trẻ sao?

Trong lòng không khỏi nghi ngờ, đúng lúc này tên lão đại kia cười cười: "Ngũ ca nói đùa..."

Ngũ ca? Xem ra người nói chuyện không phải Hoàng gia, hẳn có lẽ chỉ là thủ hạ bên cạnh, mà tên Hoàng gia kia cũng không tầm thường. Tuy hẳn chưa lên tiếng, nhưng loại áp lực xuất phát từ hắn đã khiến đám thổ phi hung ác xung quanh đều biến thành những con mèo nhà.

"Lời Hoàng gia từng nói, các ngươi đều chưa nghe sao? Ai cho các ngươi ra tay trên quan đạo hả?"

"Hoàng gia thứ tội, Hoàng gia tha mạng!" Ta nghe được tiếng lão đại kia đập đầu, "Chúng tiểu nhân biết sai rồi. Dạo gần đây chúng tiểu nhân thật sự rất khó khăn nên mới phải ra hạ sách này. Hoàng gia thứ tội!"

"Nếu chỉ đơn giản là cướp, vì sao còn bắt phụ nữ về?"

"Bắt phụ nữ về? Không có, chúng tiểu nhân biết đây là điều kiêng kị, chúng tiểu nhân nào dám?"

"Có người nhìn thấy các ngươi mang một phụ nữ lên xe."

"Kê nào lại dám lăm lăm mồm như vậy? Hoàng gia chắc cũng biết, chúng tiểu nhân chỉ nhằm vào hàng hóa trên xe, còn nữ tử kia sau khi bị chúng tiểu nhân đánh cho hôn mê thì liền bỏ lại, chúng tiểu nhân cũng không biết nàng ta đã đi rồi."

Nghe tới đây trong lòng ta liền tức giận, thừa nhận tội nhỏ là vì che giấu tội ác phía sau, xem ra Hoàng gia này là người không thích việc xâm hại dân nữ, mà tên lão đại này biết rõ việc đó, cho nên cố gắng ếm nhẹ, như vậy mới không bị phạt.

Lúc này, ta liền liều mạng muốn mở miệng kêu cứu, nhưng tứ chi đã bị trói chặt, miệng cũng bị bịt kín, ngoại trừ tiếng thở dốc như mèo, ta vốn không thể phát ra âm thanh nào cả.

"Thật sao?"

"Đương nhiên là thật, chúng tiểu nhân nào dám nói dối."

"Ừm ừm..." Ta liều mạng đập đầu vào tường, hi vọng có người nghe thấy - Hẳn đang nói dối, hẳn đang nói dối!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Sự yên tâm trước nay chưa từng có

Ta rói lên, cái trán động tới đau rát khiến cả người ta run rẩy suýt chút thì ngã đi.

Đúng lúc này, ta nghe bên ngoài truyền tới một giọng nói: "Thế sao? Vậy ngươi nhìn gian phòng cách vách làm gì?"

Nghe được câu này, ta lập tức nhận ra: Bản thân được cứu rồi!

Nghĩ tới đây, tâm trạng lập tức được thả lỏng, nhưng cơn đau vẫn cứ bao lấy cả người. Khi ta sắp ngất đi, cánh cửa bị đá văng ra, có người vọt vào.

Lúc này ta mới nhận ra trên người đã không còn y phục, ta theo bản năng co mình lại nhưng cơ thể trần trụi vẫn không có cách nào che đậy. Đột nhiên, một chiếc áo choàng lớn bao lấy thân thể ta.

"Không sao rồi."

Giọng nói này rất lạnh, cho dù là an ủi cũng không có chút dịu dàng nào. Giờ phút này, chiếc áo kia như hàng rào che chắn ánh mắt của đám thổ phỉ khiến ta đột nhiên cảm thấy an tâm, sự an tâm mà trước nay chưa từng có.

Cơ thể bị người đó ôm lấy, lúc này, ta cũng mất đi tia ý thức cuối cùng.

Những ngày tiếp theo, ta đều sống trong mơ hồ, lúc thì thanh tỉnh, lúc thì mê man. Ta không biết người xung quanh đối xử với ta thế nào, cũng không biết bản thân đã trải qua ra sao, nhưng ta có thể ngửi được mùi hương mát lạnh bên cạnh.

Tuy không thơm nhưng nó mang lại sự thanh lãnh của một nam tử.

Đến lúc mở mắt, khoảng tối trước mắt đột nhiên có chút ánh sáng lập lờ.

Đây là... Ánh sáng sao?

Trong lòng không khỏi sợ hãi, cả người run lên, ta lập tức mở mắt, quả nhiên đây không phải là mơ, bóng tối dần bị xua tan, ánh sáng càng lúc càng hiện rõ.

Nhất thời ta vui sướng như điên, ta... Có thể thấy rồi!

"Cô nương, cô tỉnh rồi."

Một giọng nói già nua vang lên bên tai, ta quay đầu, cảm giác có một thứ gì đó phủ lấy đầu ta. Khẽ cử động, thứ đó liền được rút khỏi đầu.

"Hiện tại, cô có thể thấy gì?"

Ta cố gắng mở mắt nhưng chỉ thấy được cái bóng mơ hồ, vì thế khẽ đáp: "Có chút mờ nhạt."

"May là vết thương không quá nghiêm trọng." Nói xong, người nọ đứng dậy, chấp tay với người bên cạnh, "Hoàng gia, lão phu đã châm cứu xong rồi, vết thương của vị cô nương này đã hồi phục khoảng bảy tám phần. Hiện tại chỉ cần tĩnh dưỡng, chờ máu bầm tan hết, cô nương ấy sẽ không còn gì đáng ngại."

"Đa tạ."

Trong phòng vang lên một giọng nói khác, nó vẫn lạnh lùng, không mang theo một chút thừa thãi.

Ta không khỏi sửng sốt, từ từ dùng sức ngồi dậy. Ta mơ hồ nhận ra đây là một căn phòng yên tĩnh, bản thân đang nằm trên một chiếc giường nhỏ, mà ông cụ kia nhanh chóng thu dọn mọi thứ rồi rời đi. Cửa phòng đóng lại, căn phòng lại chìm trong im lặng.

Vừa hồi phục thị lực, mắt ta vẫn chưa thể nhìn xa, chỉ có thể hướng về giọng nói khi nãy, lên tiếng: "Là... Hoàng gia sao?"

Hắn không trả lời, chỉ đứng dậy, từ từ tới trước mặt ta.

Mơ hồ thấy được thân ảnh cao lớn kia, ta nhìn hắn, gật đầu: "Đa tạ ơn cứu mạng."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Là mơ, rốt cuộc cũng phải tỉnh

Hắn vẫn không nói gì, chỉ vươn tay đỡ lấy bả vai ta. Trước đó vừa bị bọn thổ phỉ làm nhục, lúc này đột nhiên có một nam tử động vào người, toàn thân ta bỗng dưng cứng đờ.

"Nghỉ ngơi nhiều một chút." Một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu ta.

Giọng nói này giống hệt giọng nói ta nghe thấy khi còn ở trên núi, lạnh lẽo, kiên nghị, giống như có thói quen ra lệnh cho người khác.

Nhưng lúc này nói lại khiến tâm trạng ta dịu xuống.

Ta cảm thấy người này vô cùng đặc biệt nhưng lại không thể nói rõ đặc biệt ở đâu. Ta thuận theo từ từ nằm xuống, hần đứng bên giường trầm tư suy nghĩ gì đó. Qua một lúc lâu, thấy ta hắt hơi, hần mới "À" một tiếng rồi cúi người đắp chăn cho ta, động tác vô cùng nhẹ nhàng.

Ta không biết vị Hoàng gia này rốt cuộc có lai lịch gì, nhưng hần ở trước mắt ta vừa mờ ảo lại có chút chân thật.

Nghĩ tới đây, ta bỗng dưng muốn cười.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng mở cửa, một kẻ vội vã chạy vào, nói: "Hoàng gia, thuộc hạ đã đi điều tra, Hoàng gia đoán quả không sai."

"Humm?"

"Bên phủ Dương Châu xác thật có..."

Lời còn chưa dứt, giọng nói người đó như bị ai chặn lại, Hoàng gia quay đầu nhìn ta, sau đó mới lên tiếng: "Ra ngoài rồi nói."

Nói xong, bọn họ liền ra ngoài.

Giọng người nọ rất giống giọng của "Ngũ ca" kia, nghe hần nhắc tới phủ Dương châu, chẳng lẽ vị Hoàng gia này không chỉ có qua lại với thổ phỉ mà còn có giao tình với quan lại sao?

Rốt cuộc hần là nhân vật như thế nào?

Nghĩ nửa ngày vẫn không tìm ra đáp án, có lẽ do mấy ngày trước hôn mê nên hiện tại tinh thần vô cùng tốt, nằm một lúc, ta cảm thấy thị lực dần được hồi phục.

Hai mắt mờ to nhìn lên trên, cũng không biết do rèm trướng có màu trắng ngà hay do mắt ta chưa khỏi, mọi thứ xung quanh đều mờ mờ ảo ảo như những tầng mây bồng bềnh trên trời.

Không bao lâu, đám mây kia liền hòa hợp thành một người nào đó.

Lúc nhận ra điều này, cơ thể không khỏi run lên, ta theo bản năng nhắm chặt hai mắt, kéo chăn trùm kín cả đầu để bản thân chìm vào bóng tối.

Đừng nghĩ, đừng nghĩ nữa...

Mặc kệ đã trải qua chuyện gì, cứ coi nói là giấc mộng, mà là mộng rốt cuộc cũng có lúc phải tỉnh.

Nghỉ ngơi trong phòng vài ngày, thỉnh thoảng Hoàng gia sẽ tới thăm ta, nhưng hần căn bản không hề mở miệng, cho dù có nói hai ba chữ thì giọng nói vẫn lạnh lùng như vậy, may là ta còn chịu đựng được.

Nghe tiếng động ngoài cửa, ta đoán nơi này có lẽ là một khách điểm. Mỗi ngày, Hoàng gia đều sai người tới dứt cháo cho ta ăn, cháo rất ngon, từ trong đó ta có thể nếm được hương vị thanh đạm của hoa cúc.

Sáng nay tỉnh lại, nghe tiếng người gõ cửa, ta biết người làm trong khách điểm mang nước tới.

"Cô nương, hôm nay dậy sớm thế?"

Ta cười cười, chống giường ngồi dậy, bởi vì đã mơ hồ nhìn thấy mọi thứ xung quanh nên ta có thể tự mình mặc quần áo, rửa mặt, chải đầu, chỉ là mỗi một việc đều phải cố sức.

"Đa tạ, tiểu nhị ca."

Ta mò mẫn đi tới cạnh chậu nước, một bên lấy khăn rửa mặt, một bên hỏi: "Không biết Hoàng gia đã dậy chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Ta tự do rồi!

"Hoàng gia hả? Tôi qua ngài ấy đi rồi."

"Cái gì? Hắn đi rồi?" Ta không khỏi chấn động.

Tiểu nhị gật đầu: "Đúng vậy, Hoàng gia nói ngài ấy có việc phải làm, chắc sẽ không quay lại, hơn nữa lúc đi ngài ấy còn để lại vật gì đó ở đầu giường cô nương, dặn cô nương nhất định phải xem."

Nói xong, hắn cúi người chào rồi xoay người ra ngoài.

Ta ngơ ngác một hồi, lúc hoàn hồn lại, ta sờ tay tìm ở đầu giường, quả nhiên cạnh gối có một chiếc túi nhỏ.

Là bạc?

Ta vội cầm lên sờ thử, quả nhiên là bạc, tuy đa phần đều là bạc vụn nhưng túi bạc đó khá nặng, ít nhất cũng đến năm mươi lượng. Đây là tiền tiêu của một gia đình trong hai năm đấy!

Ta bần thần ngồi đó, trước mắt là một mảng sương mơ hồ, đầu ngón tay run run vuốt ve những đĩnh bạc đó. Một cảm giác ám áp khó tả xuất hiện như ngọn lửa dần bùng cháy trong lòng của ta.

Giờ khắc này, ta bỗng nhận ra một điều.

Trong ta đã có một khoản tiền lớn, hơn nữa, ta đã xuất cung!

Nói cách khác, ta, tự do rồi!

Suy nghĩ này khiến ta có chút kích động lại có chút mê man, ta không thể tin toàn bộ câu chuyện này là sự thật, nhưng quả thật ta đã xuất cung, những người kia chắc chắn nghĩ ta đã chết, bọn họ sẽ không tới đây quản việc của ta, thậm chí, ta còn đột nhiên có số bạc lớn như vậy!

Ta thật sự tự do rồi!

"Ha ha ha..."

Ta bật cười, hai tay cầm chặt túi bạc, chậm rãi đặt trước ngực.

Có thứ gì đó nóng bỏng rơi xuống, là nước mắt, từng giọt từng giọt lăn trên gò má, tí tách rơi xuống phủ đầy tay ta rồi dần dần biến mất...

Ở trong khách điểm mấy ngày, đây là lần đầu tiên ta ra ngoài. Vừa tới hành lang, âm thanh náo nhiệt bên dưới đã truyền tới. Có người lớn tiếng gọi rượu, bọn tiểu nhị hét to đồ ăn đã tới, chuông quay không ngừng thúc giục, hòa vào đó là giọng rao yêu điệu của mấy cô nương bán hàng rong.

Lỗ mũi người được mùi cay xè của ớt và mùi thơm nhàn nhạt của hạt tiêu trong đĩa cơm rang.

Trong lòng bất giác chua xót, đây mới chính là hương vị của cuộc sống.

Ta đứng đó mơ màng nhìn mọi thứ, rõ ràng như vậy, bình đạm như vậy nhưng vô cùng trân quý. Ngay người một lúc, ta ép chính mình phải thu lại những giọt nước mắt đọng đầy, tay vịn lan can cẩn thận đi xuống.

Lúc này, có một người đi ngang qua ta, thân thiết hỏi: "Cô nương, sao cô lại ra đây? Cẩn thận?"

Nghe có người hỏi chuyện, ta giật mình để hụt chân, may mà hắn đỡ ta kịp lúc.

Giọng nói này vô cùng quen tai, ta đưa mắt nhìn, thì ra là tiểu nhị chăm sóc ta mấy ngày nay. Nghe người ta nhiệt tình hỏi thăm, ta mỉm cười: "Đa tạ người, tiểu nhị ca."

"Có chuyện gì cô nương cứ giao cho ta đi làm là được. Mắt cô không tiện, đừng ra ngoài."

"Tiểu nhị ca, ta muốn rời đi. Tiền phòng bữa giờ tốn bao nhiêu vậy?"

"Tiền thuê phòng? Hoàng gia sớm đã thanh toán rồi, ngài ấy còn trả những nửa năm. Cô nương vì sao lại gấp gáp rời đi như vậy?"

Thanh toán hết nửa năm tiền phòng? Là hắn lo mất ta không kịp hồi phục nên mới sắp xếp vậy sao?

Ám áp dâng lên trong lòng khiến ta không khỏi nghẹn ngào, vị Hoàng gia này thật sự là một người tốt, hắn giúp ta nhiều như thế, chỉ sợ phải kiếp sau ta mới có thể làm trâu làm ngựa để báo đáp.

"Đa tạ tiểu nhị ca, ta đi đây."

Nói xong, ta liền mò mẫm đi xuống. Tiểu nhị kia ngây ngốc một lát, sau đó vội vàng chạy tới đỡ ta, nói: "Cẩn thận, mắt cô nương hiện đang như vậy, cô nương định đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 96: Một bên là thiên đường, một bên là địa ngục

Đi đâu sao? Đâu cũng được!

Ta vui vẻ như con chim vừa sổ lồng, điều này ta đã chờ mong suốt 5 năm. Người xưa có câu chờ mỏi mắt nhưng hôm nay ta lại có thể ngắm bầu trời xanh biếc, núi non điệp điệp trùng trùng. Thật không ngờ rốt cuộc cũng chờ tới ngày này!

Ta xuất cung, ta tự do rồi!

Nhưng lúc này, bên tai lại vang lên lời của Du Nhi...

Thanh Anh, Ngọc công công nói ngươi phải bình an từ phương Nam trở về, khi đó trên danh sách xuất cung mới có tên ta...

Thanh Anh, ngươi... Ngươi sẽ trở về sao?

.....

Du Nhi, nàng ấy đang chờ ta quay về.

Như một chậu nước lạnh tạt thẳng vào người, trái tim ta đột nhiên đông cứng, bước chân cũng trì trệ. Tiểu nhị thấy vậy, liền hỏi: "Cô nương làm sao vậy?"

"..." Ta chỉ lẳng lặng đứng đó, không nói lời nào, trong lòng như có con lốc nổi lên mãnh liệt.

Nếu ta không về, Ngọc công công thật sự sẽ xóa tên Du Nhi ra khỏi danh sách xuất cung sao?

Nhưng ta hiện tại nào khác gì người chết?

Không, Ngọc công công là kẻ âm ngoan, ông ta có thể nói ra lời này thì chắc chắn sẽ làm được!

Khó khăn lắm mới xuất cung, khó khăn lắm ông trời mới cho ta cơ hội này, nếu ta thật sự trở về, trên người còn mang án oan hạ độc Hoàng hậu, cả đời này có lẽ ta cũng không thể ra khỏi hoàng cung được!

Nhưng mà, ta thật sự nỡ để Du Nhi sống cả quãng đời còn lại trong cung sao?

Ta phải làm sao đây? Vì Du Nhi, quay về nơi vực sâu không đáy kia sao?

Không, ta không muốn, ta không muốn trở về!

Nhưng Du Nhi, Du Nhi phải làm sao bây giờ?

Lòng ta như có băng có lửa cùng nhau giằng co, mỗi một hơi thở đều làm ta thay đổi suy nghĩ, bên cạnh như có thiên thần và ác quỷ không ngừng giằng xé linh hồn ta.

Một bên là thiên đường, một bên là địa ngục.

.....

Tiểu nhị kia vẫn luôn đứng cạnh ta, nhìn sắc mặt ta càng ngày càng tái nhợt, hần lo lắng, hỏi: "Cô nương, có phải không khỏe ở đâu không? Cô nương muốn đi đâu, có cần ta đưa đi không?"

Ta ngẩng đầu, khẽ cười với hần: "Đa tạ tiểu nhị ca, ta... Lòng ta rất loạn, ta muốn ở một mình một lúc."

"A, vậy cô nương cẩn thận, để ta dìu cô nương ra ngoài."

Nói xong, hần cẩn thận đỡ lấy cánh tay ta, từ từ đi xuống. Ra tới cửa lớn, nghe tiếng người náo nhiệt cùng tiếng xe ngựa qua lại đông nghịt, ta mới quay đầu, nói: "Đa tạ người."

"Đừng khách khí."

Ta gật đầu muốn đi, vừa mới xoay người lại nghe tiếng tiểu nhị gọi lại: "Cô nương!"

"Có chuyện gì sao?"

"Đây là khách điểm Nghi Phong, ta là Luru Tam, nếu cô nương gặp khó khăn gì cứ quay lại tìm ta."

Chỉ một câu đơn giản nhưng đã mang theo sự quan tâm chu đáo, sự hiếu khách như vậy nào có tồn tại trong hoàng cung lạnh lẽo kia. Bọn họ trong mắt những kẻ cầm quyền đều bản cùng thô bỉ, nhưng sự chất phác này vĩnh viễn không thể tìm được trong vinh hoa phú quý.

Ta mỉm cười: "Đa tạ người, Luru Tam huynh đệ."

Nói xong, một mình ta chậm rãi ra ngoài.

Dương Châu quả không hổ là châu phủ giàu nhất phương Nam, xe ngựa đi lại trên đường rất tấp nập, người đi kẻ đến nhiều vô số kể. Xung quanh đều là tiếng ra hàng của tiểu thương cùng tiếng vô ngựa dồn dập, không khí tựa hồ vô cùng náo nhiệt.

Ta chống gậy cẩn thận men theo con đường, chỉ trong một lát đã tới chợ lớn.

Phía trước rất ồn ào, dường như có nhiều người tụ họp. Ta nhất thời tò mò, cũng chậm rãi đi qua thì nghe người xung quanh hoan hô vui vẻ, hình như họ đang ăn mừng gì đó.

Ta không khỏi khó hiểu, liền quay sang hỏi người bên cạnh: "Xin hỏi, phía trước có chuyện gì mà náo nhiệt như vậy?"

Người nọ cao hứng trả lời: "Người không nghe thấy sao? Bọn họ nói thổ phi trên núi đã bị tiêu diệt!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Thân phận của Hoàng gia

Thổ phi trên núi? Là bọn bất cóc ta!

Nghe lại những chuyện xảy ra trên núi, cả người ta không ngừng run rẩy, nhưng tránh để người khác chú ý, ta cố nén cơn giận, làm bộ tò mò hỏi: "Bị tiêu diệt thế nào?"

"Ta cũng không biết, tin này do người đi ngang quan đạo mang về." Người nọ cười ha hả, "Nhưng nghe nói động tĩnh rất lớn, núi Hồ Nha dường như sắp bị san bằng, thật lợi hại!"

Người bên cạnh nghe vậy liền tiếp lời: "Đám thổ phi đó nên sớm bị tiêu diệt, nếu không phải nể mặt Hoàng gia..."

Hoàng gia?

Ta vội hỏi: "Hoàng gia? Hấn và... Đám thổ phi kia là cùng một bọn sao?"

Hai người trầm mặc một lúc, đương nhiên là vì kinh ngạc với câu hỏi của ta. Sau một lúc lâu, một người trong số đó lên tiếng: "Người là người bên ngoài?"

"Đúng vậy, chỉ vừa mới tới Dương Châu thôi. Xin hỏi Hoàng gia là..."

"Cũng khó trách người không biết, Hoàng gia là tông giáo đầu của 72 đạo thủy bộ ba tỉnh phía nam, hắc đạo bạch đạo đều phải nể mặt ngài ấy." Người nọ vừa nói vừa giơ tay chỉ về phía trước.

Tông giáo đầu của 72 đạo thủy bộ ba tỉnh phía nam?

Vị giáo đầu này ta từng nghe nhắc tới, hấn không phải quan trọng triều, cũng không phải kẻ thuộc hắc đạo, nhưng ai ai đều sợ nhân vật này. Hấn chương quân hai đường thủy bộ vận chuyển hàng hóa, động một cái là kinh thiên động địa, tứ phương chú ý, vị trí tương đương người đứng đầu ở Giang Nam!

Thật không ngờ vị Hoàng gia kia lại là một đại nhân vật như vậy!

Nhất thời ta không kịp phản ứng, qua một lúc lâu mới hoàn hồn, hỏi: "Vậy, tại sao hai người lại nói phải nể mặt vị Hoàng gia kia?"

"Từ khi Hoàng gia lên làm thống lĩnh tới nay đều quản lý bọn thổ phi rất chặt, quyết không để bọn họ phạm pháp. Ngài ấy hướng bọn họ làm việc trong Diêm bang, quan phủ thấy vậy cũng bỏ qua chuyện cũ. Nhưng đám thổ phi trên núi Hồ Nha này giết người vô số, người trong thành Dương Châu ít nhiều chịu thiệt, nếu không phải vì nể mặt Hoàng gia, quan phủ sớm đã động thủ."

Thì ra là vậy, thảo nào tên lão đại kia lại kính sợ Hoàng gia như thế.

"Vậy ai là người tiêu diệt đám thổ phi này?" Ta hỏi, "Là Hoàng gia sao?"

"Không phải."

"Vậy là ai?" Ai lại có năng lực lớn như vậy.

"Nghe mọi người nói, hình như là người của châu phủ ra tay?"

Cái gì? Người của châu phủ? Lẽ nào là đội quân thiết giáp ta nhìn thấy hôm đó sao?

Đúng vậy, ngày đó tên lão đại kia nói xằng nói bậy trước mặt Bùi Nguyên Hạo. Bùi Nguyên Hạo là kẻ ngoan độc, hẳn làm sao có thể giữ lại tính mạng cho kẻ sĩ nhục mình? Chi san bằng núi Hồ Nha thôi sao, còn nhẹ lắm!

"Ai làm chuyện này thì chúng ta cũng không biết." Người bên trái chen vào, "Chỉ là trên cáo thị có viết, tối nay châu phủ sẽ đốt pháo hoa. Không phải lễ tết, đốt pháo hoa làm gì chứ?"

"Vì tiêu diệt được đám thổ phi, nên chúc mừng sao?"

...

Đốt pháo hoa để ăn mừng?

Xem ra, đám người Bùi Nguyên Hạo thật sự nghĩ ta đã chết. Một cung nữ nhỏ nhoi vong mạng, đương nhiên không đáng để bọn họ hao tổn tâm tư.

Ta dần rời khỏi đám người ồn ào, một cơn gió thu thổi qua khiến cả người rét run.

Ta đứng ngây người ở đó, mê man không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Không biết thăm vấn để hỏi cái gì

Xung quanh đột nhiên trống rỗng, tự do là mong đợi lớn nhất đời ta, nhưng giờ khắc này, ngoại trừ ước nguyện, ta chẳng còn gì trong tay cả.

Không người thân, không bạn bè, thậm chí... Một nơi để trở về cũng không có.

Cái cảm giác này giống hệt một người đang nóng lòng trở về, nhưng rồi đột nhiên phát hiện, bản thân vốn chẳng có nhà để về.

Ta đứng ở đó, cảm thấy chính mình thật lẻ loi, mọi thứ xung quanh đều trở nên xa lạ. Không biết đã bao nhiêu cung nữ đã bị bức tường hoàng cung đó giam nhốt thanh xuân, mãi đến ngày được ra khỏi, bọn họ rốt cuộc có nơi để về, hay cũng hoang mang lo sợ giống ta...

Nhưng, cho dù có hoang mang, có hoảng sợ, cuộc sống này vẫn cứ tiếp tục.

Ta đi được một đoạn mới phát hiện bụng đói, ta vội tìm một quán ăn bên đường, dùng hết cả bát hoành thánh.

Ăn xong, ta lấy ra một khối bạc vụn.

Dường như sừng người một lát, ông chủ bảo ta ngồi đợi, còn mình lo đi tìm tiền thối. Lúc này trong lòng ta càng thêm cảm kích Hoàng gia.

Khi đó ta còn nghi ngờ, hẳn muốn giúp ta, tại sao lại đưa cho ta một bao bạc vụn lớn như vậy, hiện tại mới hiểu, bản thân ta dù sao cũng là nửa người mù, nếu lấy ra thỏi bạc lớn chắc chắn sẽ bị kẻ xấu để ý.

Chỉ là, ta thật sự không hiểu, hẳn vì sao phải dốc lòng chiếu cố một người qua đường như ta đến vậy?

Rời khỏi quán ăn, ta thật sự không biết đi đâu, cũng không biết bản thân tiếp theo nên làm cái gì. Như con chim bay qua vòn lại cả buổi tối trong thành Dương Châu, ta chỉ biết ngáng đầu đi về phía trước.

Người trên đường mỗi lúc một thưa, thỉnh thoảng có vài chiếc xe ngựa chạy qua, lúc đưa mắt nhìn, trước mắt là một tòa nhà sừng sững che ánh mặt trời.

Đây là đâu?

Ta chậm rãi đi qua, phía trước hình như có hai người đứng trước cửa lớn. Vừa tới gần, ta liền nghe tiếng ngáp của ai đó, người bên cạnh liền cười: "Sao lại mệt mỏi thành ra như vậy?"

"Người không mệt sao? Mấy ngày nay không biết châu phủ tiếp đón nhân vật lớn nào mà cứ xoay chúng ta vòng vòng, còn không cho về nhà nữa chứ!"

"Đúng vậy, nhắc tới cũng thật kỳ quái, mấy ngày nay ngay cả Thiết giáp khinh kỵ cũng bị điều động."

Châu phủ? Thiết giáp khinh kỵ?

Ta lập tức nhận ra bản thân đang đứng trước phủ Dương Châu.

Hắn, đang ở trong đó...

Vừa nghĩ như vậy, ta lập tức xoay người. Hắn đã cho rằng ta là người chết, vậy cũng tốt, ta cứ như thế mà lẳng lặng rời đi, tất cả về hắn, về hoàng cung, về quá khứ đều không liên quan tới Nhạc Thanh Anh này nữa!

Nhưng vừa xoay người, cuộc trò chuyện của hai kẻ kia lại lần nữa truyền tới tai...

"Nghe nói đám thổ phi trên núi Hồ Nha kia vì đắc tội với quý nhân mà bị tiêu diệt. Cũng không biết vị quan nào lại chịu bỏ cái giá lớn như vậy, đã tiêu diệt hết bọn thổ phi còn chưa nguôi giận."

"Cái gì?"

"Người huynh đệ của ta bên đại lao nói, bọn thổ phi đó đều bị nghiêm hình bức cung, không biết là bị thẩm vấn cái gì."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Mục tiêu ám sát là Hoàng tử

Nghiêm hình bức cung?

Trong lòng ta đương nhiên hiểu rõ, đám thổ phi này làm nhiều việc ác, sao chỉ có thể đơn giản là nghiêm hình bức cung, e là so với cách tra tấn bình thường còn đáng sợ hơn.

Còn chưa kể tới tên lão đại kia dám nhục mạ Tam hoàng tử đương triều, chỉ riêng tội này, hắn ta có mất mười cái đầu cũng không đủ. Đám thổ phi đó rơi vào bước đường này cũng coi như bị trừng trị đúng tội!

Quả nhiên cuộc sống là thế, thiên lý luân hồi, con người dù có làm chuyện xấu gì cũng sẽ gặp báo ứng.

Nghĩ tới đây, tâm trạng ta cũng thoải mái hơn nhiều, ý niệm trong đầu lại lần nữa thay đổi, còn ta thì sao?

Nếu ta đi rồi, vậy Du Nhi sẽ vì ta mà vĩnh viễn bị giam trong cung, sự đau khổ tuyệt vọng của nàng ấy không phải do ta gây ra hay sao? Vậy báo ứng dành cho ta sẽ là?

Sống lưng đột nhiên rét run, tay chân cũng đông cứng lại.

Không biết ngờ ngác đứng đó bao lâu, mãi đến khi nghe tiếng bước chân từ sau truyền tới, ta quay đầu, lơ mơ thấy có đội nhân mã rời khỏi châu phủ, ba bước một tốp, năm nước một trạm, canh gác vô cùng nghiêm ngặt.

Có lẽ vì hiếm khi thấy cảnh tượng này, dân chúng xung quanh đều vây quanh để xem náo nhiệt. Ta thận trọng đi tới, liền nghe có người nói chuyện: "Nghe nói hội pháo hoa đêm nay sẽ có quan viên quý nhân tham gia, hình như toàn là nhân vật lớn thôi."

"Hả? Có nhân vật lớn thần bí vậy sao?"

"Không biết nữa, nhưng các người xem quan binh đi, ít nhất cũng phải từ tam phẩm trở lên."

"Quan tam phẩm chắc cũng không cần nhiều người bảo vệ vậy chứ?"

"Nói linh tinh gì thế hả?" Người nọ thấp giọng, dường như có chút kiêng dè, "Người quen chuyện lúc trước ở Dương Châu rồi sao? Quan lại trong triều xuống Nam có ai mà không lo sợ thấp thòm chứ?"

Ta nhin không được mà hỏi: "Xin hỏi chuyện lúc trước là gì vậy?"

"Còn có thể là chuyện gì, không phải quan lại được triều đình phái xuống đều bị ám sát hay sao?" Người nọ vừa nói vừa quay qua nhìn ta, thấy ta là người từ nơi khác tới, ông ta mĩa mai hai tiếng rồi bỏ đi.

Tuy ta không rõ sự tình nhưng cũng có thể cảm nhận được không khí xung quanh dần trở nên căng thẳng.

Quan viên được phái tới Dương Châu đều bị ám sát?

Thân sĩ phía Nam đều có thái độ thù địch với triều đình, nhưng ta thật sự không ngờ lại nghiêm trọng như vậy, ám sát mệnh quan triều đình là tội mất đầu đấy!

Ta thật không hiểu đam thích khách đó là ai, tại sao lần nào cũng lộ liễu như vậy mà vẫn thành công chứ? Nhớ lại đoàn thiết giáp khinh kị mang theo xa giá tới đón Bùi Nguyên Hạo, lần này thủ vệ lại vô cùng nghiêm ngặt, chẳng lẽ...

Chẳng lẽ mục tiêu ám sát lần này là Bùi Nguyên Hạo sao?

Không, không đâu. Nhìn tình hình hiện tại, ngay cả người trong phủ cũng không biết quý nhân là Tam hoàng tử đương triều, điều đó có nghĩa tin tức có chưa bị lộ, thích khách có lẽ sẽ không đề mắt tới Bùi Nguyên Hạo.

Nghĩ tới đây, ta đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Ta lại có thể quan tâm tới an nguy của hần, hần là ai chứ? Là Hoàng tử, bên cạnh có bao nhiêu thị vệ đại nội, còn cả tinh binh tinh nhuệ bảo vệ, hần còn cần ta quan tâm sao?

Trong lòng hần ta đã chết, là một khối thi thể không hơn không kém.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Dưới màn pháo hoa

Tuy nghĩ vậy nhưng ta vẫn chưa vội đi.

Pháo hoa đêm nay nghe nói trước nay chưa từng có, mà tin đồn trên đường chỉ nói là màn chào mừng quan lại quyền quý gặp nhau. Ta vừa nghe liền biết, thân phận của Bùi Nguyên Hạo chưa lộ ra ngoài. Tuy hộ vệ đã canh gác khắp châu phủ, nhưng không hiểu vì sao, trong lòng ta lại bồn chồn bất an.

Giống như... Giống như tối nay sẽ xảy ra chuyện vậy.

Nhưng, sẽ là chuyện gì?

Mang theo sự bất an và nghi ngờ trong lòng, thời gian cứ thế trôi qua, màn đêm bắt đầu buông xuống, nhưng mọi thứ đối với ta chỉ là mờ mờ ảo ảo.

Ta vẫn nhớ vị đại phu kia nói, thị lực mắt ta đang dần phục hồi, có lẽ cũng nhanh khỏi thôi.

Vì đêm nay có hội pháo hoa nên hơn nửa người dân trong thành Dương Châu đều tới đây tụ tập, so với phiên chợ người tới kẻ đi còn náo nhiệt hơn.

Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen, nhẹ nhàng đưa tay quơ quơ trước mắt.

Mọi thứ dường như càng lúc càng rõ.

Đúng lúc này, có người bắt đầu reo hò, vỗ tay: "Nhanh nhìn lên trên!"

Tiệc tối hôm nay tổ chức trên cổng thành Dương Châu, nơi đó phong cảnh đẹp, có thể nhìn hết cảnh đêm trong thành, mà xung quanh đều là trạm gác nghiêm ngặt, tất cả đều được châu phủ bảo vệ cẩn thận.

Ta ngẩng đầu nhìn lên, trong sự hoảng hốt dường như bắt gặp thân ảnh quen thuộc.

Trên cổng thành, một thân ảnh cao lớn từ từ xuất hiện, trường bào màu đen hòa vào đêm tối, dưới ánh trăng tỏa ra vẻ thần bí, quý mị đặc biệt.

Là hần?

Giờ khắc này, có chút chua xót dâng lên trong lòng, có chút đặng đặng ở ngay đầu lưỡi, trái tim ta càng đau đớn hơn.

Cho dù ta là kẻ mù vẫn có thể ở nơi đông đúc này nhận ra hình bóng của hấn, cũng bởi vì hấn mà những người xung quanh càng trở nên mơ hồ. Tất cả là vì trong lòng ta mãi nghĩ về hấn hay sao?

Nhưng sự chua xót của ta mọi người xung quanh đều không thể lý giải, bọn họ chỉ sôi nổi nghị luận, thậm chí ta có thể nghe nhóm tiểu cô nương than vãn: "Ai thế kia? Trông giống thần tiên vậy."

"Thần tiên ư? Thần tiên cũng không đẹp bằng ngài ấy..."

Thần tiên? Có lẽ là thế, trong mắt ta hấn luôn luôn là người cao cao tại thượng đưa mắt nhìn chúng sinh bên dưới.

Không biết vì sao, ta lại nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn hình bóng mơ hồ kia.

Không biết vì sao, thân ảnh kia lại có chút run rẩy, hấn đột nhiên duỗi tay đỡ lấy bờ tường, nhìn xuống.

Ta nhìn hấn, hấn cũng nhìn xuống, giữa sự hoang mang ta có thể cảm nhận hai người bọn ta đang nhìn đối phương, nhưng ta biết, điều này là không thể. Khoảng cách giữa hai người xa như vậy, hấn làm sao có thể thấy ta, huống chi xung quanh lại quá nhiều người.

Hoàng tử là người được vạn dân kính ngưỡng, trong mắt bọn họ vốn không thể chứa những kẻ tầm thường như ta.

Đang miên man suy nghĩ, trên trời đột nhiên truyền tiếng vang, một tia pháo hoa nổ rộ trong khung cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Sát khí trong đêm

Chỉ một khắc, cả bầu trời tối đen đã rực sáng như ban ngày, từng chùm pháo hoa nổ rộ, phảng phất như những bông hoa trên tán cây cỏ thụ, hồng vàng xanh tím, từng đóa từng đóa nổ rộ giữa bầu trời đêm, đủ màu đủ sắc khiến mọi người đều không nhìn kịp.

Như một ngọn đèn rực rỡ giữa trời đêm!

Mọi người xung quanh đều bị cảnh đẹp làm cho ngây người, tất cả cùng đồng loạt hoan hô.

Ta đứng giữa đám đông, ngửa đầu nhìn cảnh tượng trước mắt. Ánh sáng từ từng chùm pháo hoa ánh vào mắt ta. Ta đột nhiên cảm thấy những tầng âm u dần dần tan đi.

Ta theo bản năng duỗi tay, hươ hươ trước mặt.

Mỗi lúc một rõ.

Khóe miệng cong lên ý cười, tay ta hình như vừa bắt được thân ảnh trên tòa thành kia.

Hấn vẫn đứng đó, từng đợt pháo hoa chiếu lên hình bóng quen thuộc kia.

Đột nhiên, hấn xoay người đi xuống.

Nhìn hấn rời đi, mọi người xung quanh lập tức hoảng loạn, ai nấy tựa hồ đều muốn ngăn cản, nhưng hấn chỉ vung tay, kiên quyết đi xuống.

Hấn làm gì vậy? Chẳng lẽ hấn xuống để tới đây sao?

Ta xoay người muốn rời đi. Tuy rằng ta vẫn chưa đưa ra quyết định rốt cuộc có trở về vì Du Nhi không, nhưng ta không muốn dưới tình cảnh này bị bọn họ phát hiện, vì bọn họ tìm về.

Vừa quay đầu, một đường sáng đột nhiên hiện lên trước mắt.

Đường sáng này như sét đánh giữa trời, giống như ngọn đèn phá tan sương mù. Đôi mắt ta đột nhiên rực sáng, mọi thứ xung quanh đều trở nên rõ ràng.

Ta hỏi phục thị lực rồi?

Cảm xúc vui mừng nhất thời dâng lên mạnh mẽ, nhưng còn chưa kịp cười, đường sáng đó đã ánh vào mắt ta.

Đao?

Ta cố gắng nhìn kỹ, đó thật sự là một thanh đao. Người đó cách ta không xa, trong tay cầm một thanh đao, giờ phút này đang âm thầm kéo tấm vải che xuống.

Ta căng thẳng, ngẩng đầu nhìn người kia, lại phát hiện hiện hấn ta đưa mắt nhìn ra phía trước, đám người bên cạnh, sắc mặt ai nấy cũng đều nghiêm trọng, trong tay còn cầm vũ khí.

Thích khách, trong đầu lập tức hiện lên hai chữ này!

Thành Dương Châu thật sự có thích khách, mà nhìn động tĩnh của bọn họ, mục tiêu rõ ràng là Bùi Nguyên Hạo đang đi xuống lầu, nhưng tại sao lại vậy? Thân phận của Bùi Nguyên Hạo chưa bị tiết lộ ra ngoài, ngay cả đám thị vệ cũng không biết, những tên thích khách này sao lại rõ ràng như vậy?

Nhưng hiện tại không rảnh suy nghĩ vấn đề này kia, ta đưa mắt nhìn Bùi Nguyên Hạo chạy tới, đôi mắt còn ẩn ẩn sự âm trầm, mà mấy tên thích khách kia lập tức lộ ra sát khí, nhẹ nhàng chen qua đám người đi về phía đó.

"Đừng, đừng qua đây!"

Ta vội hét lớn, nhưng pháo hoa và tiếng người hoan hô bốn phía như nuốt chửng giọng nói của ta.

"Đừng qua đây, có thích khách, đừng qua đây!"

Ta liều mạng hô to, nhưng hấn căn bản không nghe thấy, vẫn tiếp tục đi về hướng này.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Sống chết ngay khoảnh khắc

Thấy hấn đi về phía này, cả người ta toàn mồ hôi lạnh. Ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc đó, trong đầu ta đột nhiên hiện lên một ý nghĩ.

Hấn không nhất thiết phải đến đây cũng có cách để thích khách hiện thân trước.

Nghĩ như vậy, ta vội vàng hành động. Lấy túi tiền Hoàng gia để lại ở khách điểm, cánh tay khấn trương tới phát run, ta đưa mắt nhìn Bùi Nguyên Hạo càng lúc càng tới gần, không kịp nghĩ nhiều, ta hất cả túi tiền lên trời cao.

Bùm! Lại một đóa pháo hoa nổ rộ, ánh sáng chiếu qua từng nén bạc khiến mọi thứ xung quanh đều trở nên lấp lánh.

"Có bạc kia!"

Ta vội hét to, nhưng lúc này không cần ta hô, mấy chục thỏi bạc vụn đó như mưa rớt xuống.

"Thứ gì vậy?"

"Bạc, là bạc!"

"Có bạc hả? Mau nhặt đi!"

Nhất thời, tất cả mọi người đều cúi xuống nhặt bạc, mà thanh đao của những tên thích khách ẩn nấp trong đó không được ai che lấp, lập tức phát ra hàn quang khiếp người.

Giờ khắc này, ai nấy đều sợ ngây người, Bùi Nguyên Hạo cũng dừng bước, khiếp sợ nhìn ta!

"Bọn họ là thích khách, cẩn thận!"

Ta vừa dứt lời, đám hộ vệ sau hấn lập tức có phản ứng. Bọn họ xông lên che chắn trước mặt Bùi Nguyên Hạo, đao kiếm nhanh chóng rút ra khỏi vỏ, ánh sáng chói mắt, sát khí bức người.

"Có thích khách!"

"Bảo vệ chủ tử!"

Thấy tình cảnh trước mặt, đám thích khách cũng biết đã mất đi cơ hội tốt, nhưng bọn họ không cam tâm, đáy mắt lộ ra tia tàn nhẫn, tất cả lập tức cầm

đao cầm kiếm xông lên. Bọn thị vệ cũng không dám chậm trễ, hai bên lập tức ra sức chém giết nhau.

Mọi thứ đến quá đột nhiên, người dân xung quanh chưa kịp nhặt bạc, vừa thấy đao kiếm đã sợ hãi như ong vỡ tổ, lập tức chạy trốn. Thích khách và thị vệ như rồng hổ đánh nhau, cương đao trường kiếm chạm nhau liên tục.

Trước đây ta chưa từng thấy trận ác đấu như vậy, cả người đều ngây dại.

Nhưng ngay thời điểm này, có một người trước sau chỉ lạnh nhạt đưa mắt nhìn.

Bùi Nguyên Hạo khoanh tay đứng đó, trên mặt thậm chí còn không có một biểu cảm kinh hoàng thất thố. Hắn đưa mắt nhìn ta, lạnh giọng: "Lại đây."

Tuy thanh âm không lớn nhưng lại mang theo ngữ khí bá đạo không chấp nhận kháng cự, ta theo bản năng lui về sau một bước.

Trong mắt hắn đột nhiên dâng lên lửa giận.

Đúng lúc này, sau lưng cách hắn không xa, có một tên thích khách vừa đá văng hộ vệ, giờ trường đao đâm tới muốn giết hắn, mà hắn vẫn đứng thất thần, không hề trốn tránh.

"Đừng!"

Ta cả kinh hét lớn, vội vàng nhào tới đẩy Bùi Nguyên Hạo ra. Hắn không kịp đề phòng đã bị đẩy suýt té ngã, mà ta vừa đứng thẳng người dậy đã thấy trường đao của thích khách đâm thẳng về phía mình.

"Thanh Anh!"

Bùi Nguyên Hạo phản hện hét lớn. Ta mở to hai mắt, hàn quang kia đã ở ngay trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Vừa rồi, người ra tay là ai?

Ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một đạo kim quang bay vèo như tia chớp đánh thẳng vào cây đao.

"Đang" một tiếng giòn vang, thanh đao của tên thích khách bị đánh gãy, hắn ta rên lên, cuối cùng ngã xuống mặt đất.

Mà đạo kim quang đó sau khi đánh ngã tên thích khách thì bay về phía ta, đâm thẳng vào tường.

Lực đạo thật lớn!

Tên thích khách kia mở to hai mắt nhìn, dường như không tin, hai tay đều cứng đờ, hoảng hốt một lúc mới chậm rãi quay đầu.

Ta cũng ngẩng đầu nhìn về hướng đó.

Đại quan quý nhân đều vội vàng chạy xuống, ai nấy đều sợ tới sắc mặt trắng bệch, nhưng trong đám người đó chỉ có một người rút tay về, đưa mắt nhìn màn pháo hoa lung linh rực rỡ.

Giờ khắc này, cả người như cứng lại.

Thấy tình cảnh này, đám thích khách đều sùng sốt, mà ta cũng nhanh chóng kéo được Bùi Nguyên Hạo, bọn thị vệ phía sau lập tức thất bại.

Kẻ cầm đầu huyết sát: "Hành thích thất bại, rút!"

"Rút mau!"

Bọn thích khách lập tức nhảy khỏi vòng chiến, chạy như bay xông vào người dân. Bọn họ sớm đã sợ như ong vỡ tổ, nào còn tâm trí đứng ra ngăn cản. Hộ vệ thấy vậy liền nhanh chóng đuổi theo.

Chờ tất cả đi rồi, quan viên lớn nhỏ xung quanh mới bước tới. Tri châu Hồng Văn Toàn sợ tới trắng mặt, trên trán ướt đẫm mồ hôi, ngay cả đứng tựa hồ cũng không vững. Ông ta thiếu chút đã quỵ xuống: "Điện..."

Bùi Nguyên Hạo liếc mắt một cái.

"Công tử, công tử không sao chứ?"

"Ừ."

Hồng Văn Toàn còn giật mình, lập tức nói: "Công tử, hay là ngài về phủ trước đi."

Bùi Nguyên Hạo không trả lời, mà xoay người nhìn ta: "Không sao chút?"

Thanh âm dịu dàng hơn ký ức, nhưng lúc này lòng ta vô cùng hoảng loạn, thậm chí không có cách nào nhìn thẳng về phía hắn, chỉ cúi đầu: "Không sao?"

Tuy rằng nói không sao nhưng trên trán ần ần một chút đau đớn.

Hắn nhìn ta, tựa hồ muốn tiếp tục nhưng cuối cùng lại thôi. Hắn nhìn thân ảnh đang đứng trên thành lầu, nhú mây: "Vừa rồi, người ra tay là ai?"

"Là ta."

Một giọng nói trong trẻo nhưng hữu lực vang lên, mọi người đều ngẩng đầu nhìn nam tử mặc trường bào đi xuống, chậm rãi tới trước mặt Bùi Nguyên Hạo.

Nam tử này vóc dáng rất cao, thân hình gầy ốm mà mạnh mẽ, mỗi tác da thịt tựa hồ đều ẩn chứa ngàn quân lực đạo. Hắn khá anh tuấn, gương mặt như tranh vẽ, sống mũi cao mang theo sự cương nghị, nhưng đôi môi lại mềm mại, dịu dàng như ánh mặt trời xua tan băng tuyết.

Bùi Nguyên Hạo hỏi: "Ngươi là?"

"Công tử, để bản phủ giới thiệu vị này cho ngài." Hồng Văn Toàn vội đáp, "Vị này là hội trưởng thương hội Lưỡng Giang, Hoàng Thiên Bá."

Dạo này có thời gian rảnh rồi nên edit vài chương bộ này. Tui đang suy nghĩ không biết có nên làm hết luôn không đây?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Viên Dịch Sơ và Hoàng Thiên Bá

Bùi Nguyên Hạo nhướng mày suy nghĩ, sau đó liền cười: "Hội trưởng thương hội Lưỡng Gia? Là vị tổng giáo đầu thủy 72 tỉnh phía nam được người ta thường xuyên nhắc tới sao?"

Hoàng gia?

Nghe tới cách xưng hô này, trái tim đột nhiên thất lại, ta vội ngẩng đầu nhìn hắn.

Nam tử tuấn tú trước mặt chẳng qua chỉ khoảng hai mươi mấy nhưng khí chất không giống người phàm, đặc biệt là đôi mắt, tuy nhanh nhẹn anh dũng nhưng không nhiễm chút bụi trần. Bề ngoài vô cùng trầm ổn, khoẻ mạnh nhàn nhạt lộ ra ý cười.

Hắn, là Hoàng gia sao?

Hắn là tổng giáo đầu của các tỉnh phía Nam, cũng chính là người khiến đám thổ phi trên núi Hồ Nha vừa nghe đã khiếp sợ... Người đã cứu ta sao?

Trước đây chỉ nghe được giọng nói, ta thật không ngờ ân nhân cứu mạng mình lại giống như vậy. Gương mặt hắn như tranh vẽ, không, ngay cả tranh cũng không tuấn mỹ như vậy.

Hắn cười vang: "Danh xưng này chỉ là do các huynh đệ thích gọi thôi, khiến công tử chê cười."

"Nhưng cái tên Hoàng gia lại nổi tiếng khắp nam bắc."

"Khách khí rồi. Không biết vị công tử này là..."

Tri châu kia vội tiến lên trả lời: "Hoàng hội trưởng, vị này chính là Viên Dịch Sơ tới từ kinh thành, Viên công tử."

Viên Dịch Sơ?

Xem ra đây là tên giả Bùi Nguyên Hạo dùng ở Dương Châu.

"Hân hạnh."

"Hân hạnh."

Hai người cùng lúc vái chào đối phương, hình ảnh đó thoát nhìn vô cùng đẹp, hai nam tử tựa tiên nhân trong tranh đứng cạnh nhau, nhưng mọi người vừa trải qua trận huyết chiến, thậm chí bọn thị vệ còn đang thờ đốc lo sợ, vậy mà hai người vẫn nhìn nhau cười, thật nhìn không ra có gì khác thường.

Nhưng trong lòng ta lại nghĩ tới bốn chữ: Hồ hỷ tương phùng!

Có một loại người, trời sinh đã có sức áp chế người khác, việc này không liên quan tới thân phận, cũng không liên quan tới bề ngoài, nó chỉ đơn giản là khiến người nhìn vào cảm thấy sợ hãi mà thôi.

Bùi Nguyên Hạo là dạng người này, mà Hoàng Thiên Bá cũng thế.

Ngay thời điểm ta còn thất thần, Bùi Nguyên Hạo đã lên tiếng: "Vừa rồi nhìn phi tiêu Hoàng gia phóng ra vô cùng lợi hại, hẳn là người hiểu biết võ thuật."

"Chút tài mọn thôi." Hoàng Thiên Bá khiêm tốn, "Nhưng vị cô nương này lại không ngại lâm nguy mà xả thân cứu giúp, quả là can đảm, thật khiến tại hạ thập phần bội phục."

Nói xong, hắn liền xoay người nhìn ta: "Cô nương, còn nhớ ta không?"

Vừa dứt lời, mọi người ở đây đều kinh hãi, bọn họ không biết một nữ tử như ta lại có liên quan tới nhân vật lớn như vậy, ngay cả đáy mắt Bùi Nguyên Hạo cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Ta nhìn Hoàng Thiên Bá, trịnh trọng hành đại lễ: "Ôn cứu mạng của Hoàng gia, cả đời Thanh Anh không quên."

Hắn khẽ cười: "Chuyện nhỏ thôi."

Nụ cười của hắn vô cùng ôn hoà, cho dù vừa mới trải qua cuộc chém giết tàn khốc nhưng hắn vẫn khiến ta như tắm dưới gió xuân.

Đúng lúc này, giọng của Bùi Nguyên Hạo lại vang lên bên tai: "Chuyện khi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuyển Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Trọng thương

Quay đầu lại, ta thấy Bùi Nguyên Hạo đang lạnh lùng nhìn bọn ta.

Không biết có phải vì pháo hoa vừa tan nên bầu trời lại tối đen như mực hay không, hay vì chuyện vừa rồi ảnh hưởng tới tâm trạng, sắc mặt hắn thoát nhìn có chút âm trầm.

Cả người không khỏi sợ phát run, ta vội ngoan ngoãn trả lời: "Vài ngày trước."

"Ở đâu?"

"Trên núi Hồ Nha."

Ánh mắt hắn thay đổi: "Nói như vậy, người sớm đã trở về Dương Châu?"

"Vâng." Không biết tại sao hắn lại hỏi việc này, ta có chút ngây dại gật đầu.

Nhưng cái gật đầu này khiến sắc mặt càng thêm khó coi. Trầm tư một lát hắn cúi đầu nhìn mớ bạc vụn dưới đất, hỏi: "Mấy thứ này, từ đâu mà có?"

"Tất cả đều do tại hạ đưa cho."

Hoàng Thiên Bá nhàn nhạt lên tiếng, mặc kệ sắc mặt Bùi Nguyên Hạo có như thế nào, hắn trước sau vẫn vân đạm phong khinh, sắc mặt không chút thay đổi, phần khí độ này sợ rằng trọng thần trong triều cũng không có được.

Không biết vì sao, sắc mặt Bùi Nguyên Hạo tối thêm vài phần.

Đứng cạnh xem mặt đoán ý, đúng lúc này, Hồng Văn Toàn vội tiến lên, nói: "Hai vị, thích khách vừa rồi không biết còn để lại hậu chiêu hay không, ở lại nơi này quả thật không an toàn, chi bằng về phủ trước rồi nói chuyện."

Hai người đều gật đầu.

Vừa xoay người, ánh mắt Hoàng Thiên Bá dừng trên vai ta, vội hỏi: "Cô nương bị thương?"

Cái gì?

Ta kinh hãi, cúi đầu mới thấy góc áo trên vai đã sứt chỉ, làn da trắng nõn nửa ẩn nửa hiện, bên trên còn dính chút máu, có lẽ vì quá khân trương nên không phát hiện.

Thảo nào ta cảm thấy bả vai mình hơi đau, thì ra thật sự bị thương.

Bùi Nguyên Hạo nhíu mày, đi tới: "Không sao chứ?"

Ta miễn cưỡng cười: "Không sao."

Vừa dứt lời, con đau kia đột nhiên tăng thêm vài phần, hơn nữa con đau còn kèm theo cảm giác nóng rát, từ miệng vết thương lan rộng ra cánh tay. Con đau càng lúc càng lớn, ngay cả sắc mặt cũng lập tức thay đổi.

Bùi Nguyên Hạo nhìn ra sự khác thường của ta, hỏi: "Thanh Anh, người sao vậy hả?"

"..."

"Người nói cái gì?"

"Đau... Đau..." Giọng ta càng lúc càng lớn, cả ngữ khí cũng không ngừng run rẩy.

Bùi Nguyên Hạo thấy vậy liền duỗi tay đỡ ta, mà ta đã không thể nói nên lời, chỉ biết dựa vào ngực hắn, sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy.

"Thanh Anh! Thanh Anh!"

Hắn lớn tiếng gọi tên ta, nhưng ta đã không còn sức lực trả lời.

Lúc này, Hoàng Thiên Bá cũng tiến lên, cúi người nhìn ta, sắc mặt ngưng trọng: "Nàng ấy có thể..."

Lời còn chưa dứt, hai người nhìn nhau, tựa hồ cùng chung suy nghĩ.

Bùi Nguyên Hạo lập tức bế ta lên.

Cả người xóc nảy, ta hoảng hốt mở mắt, mơ hồ thấy khuôn mặt quen thuộc có chút xanh xao, hơi thở mát lạnh khiến người khác hoảng sợ.

Hắn ôm ta nhanh chóng chạy về châu phủ, lớn tiếng hét: "Truyền đại phu, lập tức truyền đại phu cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 106: Nụ hôn tình mê loạn ý

Lúc đám đại phu bị đưa tới thì ta đã đau nhức tới thần trí tiêu tan, trước mắt một mớ hỗn loạn, nhìn không rõ, cũng nghe không được, chỉ có toàn thân nóng như bị lửa thiêu rụi.

Đau quá! Đau quá...

Ai... Ai đó tới cứu với!

Ý thức đã trở nên mơ hồ, ta mất hết khống chế, không ngừng giãy dụa quay cuồng, cơ hồ muốn động vào vết thương. Đúng lúc này, một đôi tay hữu lực ra sức cố định ta lại, để ta không tiếp tục làm thương tổn bản thân. Giọng nói của người nọ vang lên trên đỉnh đầu, mỗi lúc một rét lạnh: "Mặc kệ dùng cách gì, ta muốn nàng ấy phải sống..."

Cho dù thần trí không rõ nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được ác ý trong câu nói kia, không chỉ có đám người xung quanh kinh hoảng, ngay cả ta tự hồ cũng khiếp đảm, dần dần bình tĩnh trở lại.

Bắt mạch, thi châm, uống thuốc... Ước chừng qua một đêm, cái cảm giác thống khổ này mới dịu đi một ít, ta mơ hồ cảm thấy bản thân như từ quỷ môn quan nhặt cái mạng về, nhưng sát khí của người bên cạnh chưa từng biến mất, thậm chí giữa lúc hôn mê, ta vẫn mang máng nghe tiếng đập đầu của đám

đại phu cùng lời an ủi khuyên giải của Hồng Văn Toàn.

Trong cơn mê, ta dường như đã gặp một giấc mộng.

Tuyết lớn đè lên đầu cành cây, nặng trĩu. Cuối cùng, cành cây khô khốc đó không thể tiếp tục chịu đựng mà gãy, mớ tuyết đó lăn xuống đè lên người ta, nhưng điều kỳ lạ là trong lòng lại có chút ấm áp.

Chìm đắm trong cảm giác đó, ta từ từ mở mắt.

Vừa mở mắt, một khuôn mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ ở trước mắt ta.

Bùi Nguyên Hạo, hần cứ như vậy mà nhìn, nửa người dựa vào đầu giường, hai mắt khép hờ, hàng lông mi cong dài bị ánh mặt trời bên ngoài chiếu rọi phảng phất như cánh chim tung bay.

Đây là một Bùi Nguyên Hạo hoàn toàn xa lạ. Hiện tại, ta đang nằm trong lòng hắn, mà một tay hắn đang giữ lấy eo ta, một tay còn lại nhẹ nhàng giữ cánh tay đang bị thương, sự vui vẻ ấm áp kia từ hắn mà lan tỏa.

Ta đang nằm mơ sao?

Ta ngẩng đầu nhìn gương mặt gần trong gang tấc, trong phút hoảng hốt nhất thời, đôi mắt kia chậm rãi hé mở. Hắn cúi đầu nhìn ta, mà ta lại mơ hồ nhớ lại đêm hôm trước, hần như vậy, có lẽ cũng không được ngon giấc.

Vì thế, ta áy náy gọi: "Điện hạ, ta..."

Lời còn chưa dứt, thân thể ta đột nhiên bị hần siết chặt, nhiệt độ cũng tăng lên. Ta còn chưa hoàn hồn, hần đã cúi người hôn lên môi ta.

"Ừm..."

Ta cả kinh mở to hai mắt nhưng một câu cũng không nói nên lời. Đầu lưỡi của hần dễ dàng đi vào miệng ta, thuần thục quấn lấy lưỡi của ta, mà ta hần chậm rãi đi vào vật áo, dò xét bên trong. Từng động tác của bàn tay ấy dao động trên da thịt khiến cả người ta tê dại.

Ta theo bản năng giãy dụa, nhưng hần lại nghiêng người, đè ta xuống dưới. Lập tức, ta cảm nhận được khối thân thể đầy dục vọng lộ ra, bắt ta phải phục tùng.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Dễ dàng bị bắt lại

Ta bị hần đè bên dưới, muốn giãy dụa nhưng toàn thân đều bị cơ thể nóng bỏng bên trên ép tới mềm nhũn, hai tay đẩy ngực hần cũng dễ dàng bị bắt lại. Cả người ta cứ nằm như vậy, mặc mọi hành động của hần.

Tay như cục than mỗi lúc một nóng, từng cái vuốt ve đều như châm lửa. Bàn tay chậm rãi vòng qua eo, dọc theo sống lưng đi về phía trước, đầu ngón tay nhẹ nhàng gỡ bỏ lớp áo trên người.

Một khắc đó, da thịt của ta lộ ra bên ngoài, tiếp xúc với không khí lạnh băng khiến cả người run lên.

Mà đúng lúc ấy, ngón tay hần lại xẹt qua miệng vết thương của ta.

"A!"

Một trận đau nhói đánh úp khiến ta hoàn hồn, ta lập tức dùng sức đẩy hần ra: "Đừng!"

Bùi Nguyên Hạo không kịp đề phòng, thiếu chút đã bị ta đẩy ngã xuống dưới. Đầu hần đập mạnh vào giường, mở to hai mắt nhìn ta.

Ta kinh hoàng, mắt thấy y phục đã cởi ra một nửa, cảnh xuân trước ngực nửa ẩn nửa hiện khiến khuôn mặt ta đỏ bừng, hần không thể tìm cái hố chui xuống. Ta cuống quýt cúi tay cầm mớ quần áo hỗn độn che thân thể mình, run rẩy cuộn vào một góc.

Ánh mắt Bùi Nguyên Hạo đột nhiên trở nên sâu hơn, hần xoay người ngồi thẳng dậy, đưa lưng về phía ta.

Vừa rời dưới tình thế quá gấp mới đưa tay đẩy hần, nhưng người trước mặt tính tình thế nào ta quá rõ, những đêm ở Thượng Dương Cung khi trước ta sẽ mãi mãi không quên. Nếu chọc giận hần, chỉ sợ...

Càng nghĩ ta càng sợ hãi, vội mở miệng: "Điện hạ, nô tỳ..."

Còn chưa giải thích xong, hần đã đứng dậy, không thèm quay đầu mà đi ra ngoài.

Thời điểm đóng cửa, ta hoảng hốt khi thấy cổ tay hần quấn băng gạc rất dày, trên đó còn lộ ra chút màu hồng nhạt, hình như là bị thương.

Sao lại như vậy?

Một mình ta cuộn người trong góc giường, tuy rằng hần rời đi khiến ta thờ phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại ảm ảm bất an.

Ta không khỏi nghi hoặc, chỉ là bản thân vẫn nên rời trước rồi nói. Ta vội mặc đồ vào, mặc dù vết thương đã không còn đau như hôm qua nhưng sức lực nâng cánh tay vẫn không có. Ngay thời điểm vật lộn với mớ y phục, một tiếng giọng nói mang theo tiếng cười như hoàng anh bên ngoài truyền tới: "Cô nương, vết thương của người chưa khỏi, để ta tới giúp người."

Ta ngẩng đầu, thấy một nữ tử khoảng hai mươi mặt xiêm y màu trắng nhìn ta cười hi hi. Nàng ấy đi tới, thuần thục giúp ta mặc y phục.

Ta nhìn nàng, nghi hoặc hỏi: "Vị cô nương này là..."

"Ta là Như Nguyệt, tới đây để hầu hạ cô nương."

"Cái gì?" Ta nhìn nàng, hầu hạ ta? Có phải sai sai rồi không? Ta liền nói: "Nguyệt cô nương, ta cũng là nô tỳ, không phải tiểu thư."

"Ta biết, nhưng Hồng đại nhân lại muốn ta tới hầu hạ người."

Hồng Văn Toàn? Tri phủ Dương Châu, hần làm như vậy để làm gì?

Tuy trong lòng vẫn còn khuất mắc nhưng dù sao bản thân đang ở nơi xa lạ, hơn nữa ta cũng biết không nên nói nhiều, cho nên để mặc tỳ nữ hầu hạ rửa mặt. Mọi thứ đột nhiên khác hẳn, những người xung quanh đều đối với ta cung kính khiến lòng ta ngày một trĩu nặng.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Bùi Nguyên Hạo giải độc cho ta?

Dùng bữa xong, bọn tỳ nữ thu dọn bát đĩa, sau đó lại truyền tới tiếng bước chân, có người nhẹ nhàng gõ cửa: "Thanh Anh cô nương, cô đỡ hơn chút nào chưa?"

Ngẩng đầu thấy người tới là Hồng Văn Toàn, ta vội đứng lên hành lễ: "Nô tỳ bái kiến Hồng đại nhân."

"Miễn lễ, miễn lễ."

Hồng Văn Toàn, tiến lên đỡ ta rồi tới ghé ngồi xuống. Ông ta đánh giá ta một lượt, cười nói: "Nhìn khí sắc của cô nương, bản quan cũng yên tâm rồi. Không biết bọn Như Nguyệt hầu hạ cô nương có tốt không?"

Ta gật đầu.

"Vừa lòng thì tốt."

Ta vẫn trầm mặc nhìn, cả buổi sáng đều rất quái dị, ta tin ông ta nhất định sẽ cho ta đáp án.

Quả nhiên, sau khi Như Nguyệt dâng hai ly trà, Hồng Văn Toàn uống một ngụm, mới nói: "Thanh Anh cô nương, chuyện ở Dương Châu lần này quả thật nằm ngoài dự liệu của bản quan, kinh động đại giá của Tam điện hạ là tội lớn tày trời, lại còn khiến cô nương bị thương... Bất luận thế nào, thỉnh cầu cô nương nói một tiếng với điện hạ, bản quan vô cùng cảm kích."

Thì ra là vậy, cuối cùng ta cũng hiểu.

Tam hoàng tử ở địa phận Dương Châu hai lần gặp thích khách, việc này với một tri châu mà nói không đáng tử tội, nhưng tiền đồ chắc chắn không thể sáng lạn. Hồng Văn Toàn không phải kẻ ngốc, ông ta đương nhiên phải nghĩ cách đền bù.

Chỉ là... Con đường ta đi lần này có phải cũng sai rồi không?

Vì thế, ta liền khách khí đáp: "Hồng đại nhân, chắc ngài hiểu lắm rồi, Thanh Anh chỉ là một tỳ nữ, nào có tài đức mở lời trước mặt Tam điện hạ."

"Tỳ nữ?" Hồng Văn Toàn nhướn mày nhìn ta, sau một lát mới cười nói, "Thanh Anh cô nương, tất cả mọi người đều rõ, người sáng mắt không nói chuyện ám muội, đêm qua cô nương trúng độc rất nặng, Tam điện hạ vì người..."

Ông ta vừa nói vừa nhìn ta, những lời cần nói lại không nói hết, chỉ cười: "Bản quan đi theo điện hạ không phải một hai ngày, trước đây điện hạ chưa từng như vậy, nhưng lần trước trên núi Hồ Nha, ngài ấy cũng..."

Về sau ông ta nói gì ta không nghe rõ, bởi vì bốn chữ trúng độc rất nặng như sấm sét đánh ngang đầu ta.

"Hồng đại nhân, ngài nói ta trúng độc rất nặng?"

"Đúng vậy."

Ta cả kinh mở to hai mắt, theo bản năng đưa mắt nhìn bả vai của mình. Khó trách đêm qua ta đau tới chết đi sống lại, một vết thương nhỏ sao có thể đau đớn như vậy, thì ra trên đao bọn thích khách có tẩm độc!

Thủ đoạn thật ngoan độc!

Ta dùng sức áp chế sự sợ hãi trong lòng, ngẩng đầu nhìn Hồng Văn Toàn: "Đại nhân, độc trên người ta..."

"Việc này..." Hồng Văn Toàn chần chờ một lát, mới trả lời: "Hắn là không còn gì đáng ngại."

Hắn là? Độc trên người ta được giải hay chưa, ông ta còn không biết sao?

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của ta, Hồng Văn Toàn cười xấu hổ: "Việc này phải nói tới đám đại phu bản quan nuôi trong phủ, ngày thường hay khoe khoang nói mình là thần y, đến lúc cần dùng lại chẳng được tích sự, vẫn là Tam điện hạ..."

Tam điện hạ?

Ta kinh hãi: "Tam điện hạ làm sao?"

Hồng Văn Toàn đáp: "Bản quan cũng không biết, chỉ nghe nói điện hạ chém hai tên đại phu không biết chữa trị, sau đó đuổi hết tất cả ra ngoài. Cũng không biết ngài ấy dùng cách nào để cứu cô nương, sau này đại phu bắt mạch lại, nói độc đã được giải."

Cả người ta điên dại. Bùi Nguyên Hạo... Giải độc cho ta?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Lan hoa khẩu

Trong ấn tượng của ta, hắn là người không quản sống chết của kẻ khác, hắn sao có thể vì ta mà giải độc, và điểm quan trọng nhất là... Giả độc bằng cách nào?

"Người của Hoàng gia có mang tới ít đan dược, tất cả đều là thứ tốt ngàn vàng khó mua được. Ta thấy đêm qua cô nương bị thương nặng như vậy, sợ là cầu Nại Hà cũng sắp bước qua, hiện tại lại khỏi hắn, sợ là điện hạ đã mang đan dược bảo vệ mạng sống của mình cho cô nương uống." Hồng Văn Toàn vừa nói vừa cười, còn dùng ánh mắt ám muội nhìn ta.

...

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng một khắc đó, ta xác thực trái tim trong lồng ngực như muốn nhảy ra.

Lời Hồng Văn Toàn nói là thật sao?

Có thật Bùi Nguyên Hạo đem đan dược của mình cho ta uống?

Hắn, vì cứu ta...

Ta ngây ngốc ngồi một chỗ, tuy một câu cũng không nói nhưng tâm trạng lại chịu chấn động quá lớn, người ta quen biết trong quá khứ và hiện tại hoàn toàn trái ngược nhau.

Tất cả đều loạn, loạn tới rối mù.

Thấy ta không có phản ứng, Hồng Văn Toàn mới cười nói: "Thanh Anh cô nương, điện hạ quả thật rất quan tâm cô, nhớ lại bộ dáng của ngài ấy khi đẹp

bọn sơn tặc trên núi Hồ Nha.... Bản quan đi theo ngài ấy nhiều năm, đương nhiên cũng đoán được tâm ý."

"Ta...."

"Cô nương cứ từ từ suy nghĩ đi, bản quan cáo từ trước."

Nói xong, ông ta phất tay áo rời đi, mà ta vẫn rối thành một cuộn, chỉ biết đứng lên hành lễ quan loa, sau đó lại ngây ngốc đứng đó, trong đầu vẫn quanh quẩn câu nói của Hồng Văn Toàn.

Điện hạ quả thật rất quan tâm cô nương...

Hắn thật sự quan tâm ta sao?

Cho nên, hắn mới đưa thuốc giữ mạng cho ta; Cho nên, hắn mới ôm ta suốt đêm; Cho nên, hắn sẽ không vì ta lộn xộn mà oán hận?

Bùi Nguyên Hạo, hắn để ý ta sao?

Cả người chỉ biết ngây ngốc đứng đó, không biết bao lâu, ánh mặt trời cũng dần biến mất. Ta bắt giắc nhắm hai mắt lại, lúc mở mắt lại thấy sàn nhà một mảnh sáng trưng, một thân hình cao lớn đang chậm rãi đi tới gần ta.

Vừa ngẩng đầu, ta liền thấy Bùi Nguyên Hạo.

Ta tưởng hắn đã về phòng nghỉ ngơi, nhưng nhìn sắc mặt hắn lúc này, hình như là mệt mỏi hơn lúc trước. Hắn đi tới trước mặt ta, hỏi: "Sao lại không nghỉ ngơi."

"..." Ta sững sờ một lúc, thậm chí còn không hành lễ với hắn, "Điện hạ..."

Hắn không hề tức giận, chỉ cúi đầu nhìn ta. Ta không rõ ánh mắt đó có ý nghĩa gì, nhưng trong lòng đột nhiên lại cảm thấy ấm áp.

"Đa tạ điện hạ."

"Là bồn cung đa tạ người mới đúng, nếu không phải người, người chịu đau đã là ta, hoặc là... Không có thời gian để biết đau nữa."

"Việc này... Là nô tỳ nên làm."

"Đừng nói như vậy." Hắn dừng lại, thanh âm ngoài dự đoán khiến mọi người phát run, "Ta vốn cho rằng không ai sẽ vì ta... Nhưng người..."

Hắn nói hai câu đều không trọn vẹn, ta có chút nghi hoặc ngẩng đầu, thấy hắn trầm tư một lúc, sau đó đột nhiên duỗi tay sờ trước ngực, tháo ba nút thắt bên trái xuống.

Đó là một viên lan hoa khẩu được chế tạo tinh xảo, hắn cầm chặt trong tay, chậm rãi đưa đến trước mặt ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Ảnh vệ

Ta nhìn viên hoa lan khẩu tới ngây người, lại nghe thanh âm của hắn vang lên bên tai: "Thường cho người."

"..."

Thì ra là ban thưởng.

Trong cung, những chuyện như vậy không phải hiếm lạ, mỗi lần Hoàng đế cao hứng, ông ấy đều ban thưởng cho cung nữ thái giám bên cạnh. Nhưng lần này vì sao không phải tư lự hay bạc vụn giống Hoàng đế hay các vị nương nương ban thưởng, mà là nút thắt này?

Lòng ta tuy nghi hoặc nhưng vẫn duỗi tay nhận lấy.

Bởi vì được hắn cầm trong lòng bàn tay, trên viên hoa lan khẩu đó vẫn còn mang theo độ ấm. Ta nâng niu trên người, nhẹ giọng: "Tạ điện hạ ban thưởng."

"Nhớ mang theo."

Nghe hần thấp giọng nói ba chữ này, không biết tại sao ta lại cảm thấy giật mình, ngay lúc muốn ngẩng đầu nhìn hần thì ngoài cửa vang tới tiếng bước chân. Người tới là một thị vệ, ta vừa nhìn liền nhận ra hần là người giao đầu với thích khách hôm qua. Hần đứng ngoài cửa, cúi đầu: "Thuộc hạ bái kiến Tam điện hạ."

Bùi Nguyên Hạo xoay người: "Nói."

"Thuộc hạ đuổi theo đám thích khách kia, chém chết một tên, làm ba kẻ bị thương, nhưng thời điểm ở thành Tây..."

"Làm sao?"

"Dạ, mất dấu rồi."

Nói tới đây, giọng người nọ lộ rõ vẻ run sợ.

Ta nghe mà trái tim của siết chặt, làm việc cho hoàng gia, nhiệm vụ một khi thất bại thì chính là thất trách, đặc biệt là trong chuyện Tam hoàng tử bị ám sát, có thể khiến đường đường tri phủ Dương Châu tới cầu tình một tiểu cung nữ như ta, bọn thị vệ này chỉ sợ phải trả bằng đầu của mình.

Nhưng ngoài dự đoán, Bùi Nguyên Hạo chỉ trầm mặc một lúc, lạnh lùng nói: "Lui xuống đi."

Người nọ ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Bùi Nguyên Hạo, hần đương nhiên cũng không ngờ việc này trôi qua dễ dàng như vậy. Thấy Bùi Nguyên Hạo không nói gì, trong mắt hần lập tức hiện lên một tia kinh hi: "Tạ điện hạ!"

Nói xong, hần như trút được gánh nặng mà rời đi.

Ta chỉ đứng ngây ở đó, thật không rõ tại sao lần này Bùi Nguyên Hạo lại tốt như vậy, hơn nữa, thích khách còn chưa bắt được, hần ở Dương Châu sẽ vô cùng nguy hiểm, mà lúc này lại không có manh mối để điều tra.

Ngay lúc này, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền tới cơn gió lạnh, ta vừa ngẩng đầu liền thấy một bóng người đứng ở ngoài, không vào trong mà chỉ hành lễ: "Tham kiến Tam điện hạ."

Thời gian sống trong cung không ngắn, ta lập tức nhận ra người này là ảnh vệ, là hộ vệ trung thành thân bí nhất của hoàng gia, cũng chính là tình anh có thực lực mạnh nhất. Từ trước tới nay bọn họ chỉ chấp hành những nhiệm vụ bí mật, không dễ dàng hành động, thật không ngờ lần này Bùi Nguyên Hạo xuống Nam có dẫn theo bọn họ!

"Nói."

"Thuộc hạ phụng mệnh mai phục, đêm qua ở thành Tây huynh đệ đã chặn đứng thích khách, hiện tại vẫn đang đuổi theo."

Ta nhìn Bùi Nguyên Hạo, thấy hần vẫn vô cùng bình tĩnh, sắc mặt không hề có chút thay đổi. Xem ra lần này biết Dương Châu có nguy hiểm, hần sớm đã an bài ảnh vệ mai phục.

Tâm tư người này thật kín đáo!

Ta ngẩng đầu nhìn thân ảnh cao như ngọn núi, chỉ cảm thấy hoa lan khẩu trong tay đột nhiên nóng lên.

Bùi Nguyên Hạo hỏi: "Kết quả thế nào?"

"Hồi điện hạ, thuộc hạ đi theo thích khách tới ngoại ô phía Đông, phát hiện sau khi tới đài Đồng Tước phía Tây thì biến mất."

"Hả?" Hần như ngơ ngác, "Đó là nơi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Bằng hữu tốt của Bùi Nguyên Hạo

Ảnh vệ kia còn chưa đáp thì bên ngoài cửa lớn lại truyền tới một giọng nói khác: "Hiệu thuốc Hồi Sinh."

Kẻ nào vậy?

Ta vội ngẩng đầu, Bùi Nguyên Hạo cũng đưa mắt nhìn ra ngoài, chỉ thấy một nam tử mặc trường bào màu xanh đứng tựa vào cửa, hai mắt cũng đang nhìn chúng ta, mỉm cười đi tới.

Đây là một vị công tử khoảng hai mươi lăm tuổi, lông mày dài đẹp tựa như dùng thước đo vẽ ra, diện mạo tuấn tú nhưng biểu cảm có chút phóng túng. Hơn nữa, mọi thứ của hắn hoàn toàn nhẹ nhàng tự nhiên, bản thân không hề chịu áp lực trước vị Hoàng tử của triều đình.

Ảnh vệ bên ngoài vừa thấy hắn, lập tức xoay người hành lễ: "Tham kiến Dương đại nhân."

"Được rồi, lui xuống đi."

Hắn vung tay lên, ảnh vệ kia lại xoay người hành lễ với Bùi Nguyên Hạo, sau đó liền biến mất.

Vị công tử kia đi tới, chấp tay đơn giản với Bùi Nguyên Hạo: "Tam ca."

Như vậy hoàn toàn không hợp lễ nghi, nhưng Bùi Nguyên Hạo không hề tức giận, chỉ hỏi: "Sao giờ mới tới?"

"Hoàng hậu biết đệ cũng theo xuống nam, cho nên đệ đã phái người sắp xếp ở Cửu Môn để xử lý."

"Còn Thượng Dương cung?"

"Có Kim Kiều, Tam ca cứ yên tâm"

Ta đứng bên cạnh nghe không rõ đầu đuôi, đặc biệt nam tử này lại gọi Bùi Nguyên Hạo là "Tam ca", cách xưng hô này không phải người thường có thể gọi được, hơn nữa, hắn còn xưng hô thân mật với Kim Kiều phu nhân, vậy rốt cuộc là...

Trong lúc nói chuyện, vô tình trông thấy ánh mắt kinh ngạc của ta, hắn nhíu mày hỏi: "Nhạc Thanh Anh?"

Ta vội hoàn hồn, người này tuy rằng ta không quen biết, nhưng ít ra... Hắn là tâm phúc của Bùi Nguyên Hạo!

Lúc này, Bùi Nguyên Hạo lên tiếng giải thích: "Thanh Anh, đệ ấy là Dương Văn Huy, Dương đại nhân."

Dương Văn Huy, đại thống lĩnh cấm vệ quân!

Ta sớm đã nghe nói tới người này, hắn là đích tử (1) của Dương Vạn Văn nhưng lại không kết hôn cha mình, ba năm trước đi đầu vô trạng nguyên, từ đây dần thân vào quan trường, rèn luyện trong quân hai năm, sau khi hồi kinh trực tiếp nhận chức cấm vệ quân. Trong một lần chính biến, hắn là lập mưu, quyết thắng ngàn dặm, cuối cùng thăng lên chức Đại thống lĩnh cấm vệ quân.

(1) Đích tử: con vợ cả.

Cửu Môn hoàng thành đều do hắn khống chế!

Khó trách hắn gọi Bùi Nguyên Hạo là Tam ca, quan hệ cậu cháu đương nhiên không đề cập tới, Hoàng đế tuy không đồng ý việc đại thần trong triều kéo bè kéo cánh, nhưng Hoàng tử bồi dưỡng thế lực là điều không thể tránh khỏi, mà hắn chính là bằng hữu tốt của Bùi Nguyên Hạo!

Không ngờ lần này, Bùi Nguyên Hạo xuống Nam lại mang theo hết tinh anh đi cùng.

Ta ần ần cảm thấy, Dương Châu sắp xảy ra đại sự.

Trong lòng còn mơ hồ suy nghĩ, Dương Văn Huy kia đã chạy tới trước mặt đánh giá ta một phen, cười nói: "Ta còn tưởng nữ tử ba đầu sáu tay gì, thậm chí Kim Kiều cũng nói tốt. Nhưng Tam ca, năng ta chẳng xinh đẹp chút nào cả."

Ta nghe mà lòng trầm xuống, quả thật ta không tính là xinh đẹp, so với đám nữ tử muôn hồng nghìn tía của Thượng Dương cung, dù thường ngày không đề ý chuyện tranh tài khoe sắc, nhưng bị người ta nói trắng ra như vậy, thân là nữ tử trong lòng đương nhiên sẽ không thoải mái.

Mà điều ta không ngờ nhất chính là Dương Kim Kiều lại nhắc tới ta với hắn.

Bùi Nguyên Hạo tựa hồ không quan tâm vấn đề này, chỉ ngồi xuống, hỏi: "Hiệu thuốc Hồi Sinh đệ vừa mới nói, rốt cuộc là chuyện thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành*: *Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112: Nữ tử này thật lợi hại

Dương Văn Huy trả lời: "Đệ thấy đài Đồng Tước ở thành Tây kia, hướng Bắc là con sông bảo vệ thành, hướng Nam bày ra cho người ta xem. Đám thích khách đó muốn trốn chỉ có thể vào hiệu thuốc này."

"Hiệu thuốc đó có gì khác thường không?"

"Không có gì khác thường cả."

Nói xong, cả hai liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều lóe lên tia sáng. Thích khách vào hiệu thuốc, hiệu thuốc lại không có gì khác thường, như vậy chỉ có một cách giải thích.

Bản thân hiệu thuốc đó không được bình thường!

Dương Văn Huy còn nói thêm: "Về hiệu thuốc này, để có nghe được một vài chuyện."

Nghĩ nghĩ, Bùi Nguyên Hạo đứng dậy: "Đi xem, trên đường tiếp tục nói."

Hắn vừa nói vừa đi ra ngoài. Dương Văn Huy lại đưa mắt nhìn ta, đột nhiên cười nói: "Tam ca, mang nàng ta theo đi."

Không khỏi sửng sốt, ta đưa mắt nhìn hắn, không biết hắn đang có ý gì. Dương Văn Huy chỉ cười cười: "Kim Kiều nói nữ tử này rất lợi hại, nàng đi theo Tam ca chắc chắn sẽ có chỗ để dùng."

Nghe những lời này của hắn, sắc mặt ta bất giác thay đổi.

Kim Kiều nói vậy với hắn?

Bọn họ còn nói gì nữa không?

Bùi Nguyên Hạo cũng nhìn ta, phát tay: "Thanh Anh, người cũng đi cùng đi." Nói xong, hắn không quay đầu mà tiếp tục đi ra ngoài.

Hắn đã lên tiếng, ta không còn cách từ chối, chỉ đành đi theo. Dương Văn Huy đứng ngay cửa, nhìn ta cười cười, nụ cười đó toát ra cảm giác tà mị khó mà miêu tả khiến ta bất giác run rẩy.

Bên ngoài chuẩn bị sẵn một chiếc xe ngựa, bọn họ theo hướng Đồng Tước đài mà đi. Bánh xe lăn lộn trên mặt đất tạo nên âm thanh quen thuộc, thành Dương Châu quả không hổ là thành thị đông đúc và giàu có nhất phía Nam, xe ngựa đông đúc, người tới người đi, tiếng người bán hàng rong lớn tiếng, tiếng tiêu nhị nồng nhiệt tiếp đón. Mặc dù ngồi bên trong nhưng cũng khiến người ta cảm nhận được sức sống của thành thị này.

Nhưng Bùi Nguyên Hạo lại không chịu chút ảnh hưởng, sắc mặt vẫn trầm lãnh như trước: "Nói đi."

Dương Văn Huy ngồi đối diện, hắn vén màn nhìn ra bên ngoài, nói: "Đệ đã cho người tra xét, hiệu thuốc đó là một hiệu thuốc lâu đời, hai mươi năm trước làm ăn rất phát đạt, nhưng không hiểu vì sao lại đóng cửa chỉ trong một đêm."

"Sau đó?"

"Mãi đến một năm trước, hiệu thuốc mới khai trương trở lại, nhưng điều kỳ lạ là phía sau hình như có người âm thầm chống lưng, cho nên một nửa lượng thuốc lưu hành ở chợ đêm đều qua tay của bọn họ. Quan phủ đã không ít lần điều tra nhưng không có thu hoạch."

"Vậy sao?"

Bùi Nguyên Hạo nhướn mày, đúng lúc này, phía trước đột nhiên trở nên âm ỉ. Dương Văn Huy đuổi tay vén màn nhìn về phía trước, nói: "Tới rồi."

Ta cũng lặng lẽ vén màn nhìn ra bên ngoài.

Trước mắt là một hiệu thuốc rất lớn, sáu cửa mở rộng, người tới người đi vô cùng tấp nập, bên trên có treo bảng hiệu viết "Hành y tế thế", phía dưới là một bảng hiệu nhỏ, viết bốn chữ "Hiệu thuốc Hồi Sinh."

Bùi Nguyên Hạo hỏi: "Phải người vào trong chưa?"

"Vẫn chưa. Nếu hiệu thuốc này có liên quan tới thích khách, người quan phủ đi vào chỉ sợ rút dây động rừng."

Nghe vậy, ta lập tức ngừng đầu nhìn hắn, thấy hắn cũng đang nhìn ta.

Cuối cùng ta cũng biết vì sao hắn dẫn ta tới đây rồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Thích khách chỉ là thuốc dẫn

Lửa giận ần ần dâng lên trong lòng.

Hắn thật sự coi ta là kẻ ngốc sao? Đêm qua vừa chạm mặt với đám thích khách đó, trên người còn lưu lại vết thương do chúng gây nên, hiện tại kêu ta vào trong, nếu bọn họ thật sự nhận ra, một khi ra tay ta còn tính mạng trở về nữa sao?

Nam tử này, thật sự quá ngoan độc!

Ta cần rằng liếc mắt nhìn hắn, chúng ta rõ ràng chưa từng gặp mặt, trước nay cũng không oán không thù, tội gì phải hành hạ ta như thế? Chẳng lẽ... Vì lời nói của Dương Kim Kiều? Muội muội hắn là nhân vật lớn của Thượng Dương Cung, mà lần này Bùi Nguyên Hạo mang ta xuống Nam, khó trách sẽ khiến mọi người dị nghị, mà Dương Kim Kiều lại là cơ thiếp sủng ái khi trước của hắn. Dương Văn Huy làm vậy là vì muội muội hắn, hay nói đúng là vì tính toán cho Dương gia sao?

Nhưng, lấy luôn tính mạng của ta có phải quá tàn nhẫn không?

Ta lặng lẽ dời ánh mắt, xuyên qua cửa sổ nhìn hiệu thuốc bên ngoài, không nói một câu.

Trong cung, bản lĩnh khác không học cũng được nhưng giả cầm vờ điếu là sở trường của cung nữ.

Quả nhiên, nhìn bộ dáng của ta, Dương Văn Huy quay đầu, cười nói: "Tam ca, huynh nói đi."

Đáy lòng không khỏi khẩn trương.

Ta ngẩng đầu nhìn Bùi Nguyên Hạo.

Với Dương Văn Huy, ta có thể hờ hững, nhưng nếu hắn mở miệng...

Bùi Nguyên Hạo vẫn nhìn bên ngoài, tựa hồ không quan tâm cuộc giằng co giữa ta và Dương Duy Dân. Xe ngựa cũng không ngừng, rất nhanh đã đi qua hiệu thuốc. Lúc này, hắn mới buông màn, nhàn nhạt nói: "Hồi phủ."

Dương Văn Huy vừa nghe liền vội vàng nói: "Tam ca, chúng ta phải tạm dừng thời cơ!"

"Tạm dừng thời cơ? Thời cơ nào?"

"Muốn điều tra đám thích khách đó, tốt nhất là ngay hôm nay." Dương Văn Huy đáp, "Đó là hiệu thuốc, hỏi được xem bệnh. Hiện tại vào đó bắt người ít nhất còn có chút dấu vết, nếu chờ thêm, vết thương của chúng khỏe rồi, chúng ta cho dù muốn tra cũng không còn manh mối."

Khóe miệng Bùi Nguyên Hạo cong lên lộ ra một nụ cười lạnh lẽo: "Ai nói ta muốn điều tra đám thích khách đó?"

Cái gì?

Lần này không chỉ có Dương Văn Huy, ta cũng kinh hãi, hoảng loạn mở hai mắt nhìn hắn.

Lời này có ý tứ gì?

Dương Văn Huy ngạc nhiên hỏi: "Tam ca, ý huynh là..."

Bùi Nguyên Hạo không đáp, chỉ cười lạnh nhìn ra bên ngoài.

Ta lập tức hiểu ra.

Thân làm Hoàng tử, cho dù đi đâu cũng sẽ có người đoạt mạng của hắn. Nhưng lần này, thân phận còn chưa bại lộ, đám thích khách đã biết thân phận của hắn.

Nói cách khác, người đứng sau biết rõ hành tung của hắn.

Thích khách chỉ là thuốc dẫn, mà thứ đoạt mạng chính là chén thuốc kia!

Dương Văn Huy cũng là người thông minh, đương nhiên nhanh chóng hiểu được suy nghĩ của Bùi Nguyên Hạo. Hắn trầm mặc một chút, một lát mới nói: "Vậy Tam ca, huynh định làm thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Đại nội bí độc, Lạc Nhạn Sa

Bùi Nguyên Hạo không lập tức trả lời, hần trầm mặc một lát, sau đó lấy ra một bình ngọc nhỏ trong ống tay áo đưa cho Dương Văn Huy: "Đem loại thuốc này tung ra chợ đêm."

"Đây là..."

Dương Văn Huy nhận lấy, nghi hoặc mở ra nhìn vào bên trong, sắc mặt lập tức thay đổi: "Thuốc giải Lạc Nhạn Sa?"

Ta vừa nghe, trong lòng cũng giật mình không nhỏ.

Lạc Nhạn Sa!

Nếu ta nhớ không lầm, đây là bí độc của cung đình, không sắc không vị, giết người một cách vô hình, hơn nữa điều chế giải được vô cùng phức tạp, cho nên người trúng loại này chắc chắn phải chết!

Dương Văn Huy trầm mặc, lập tức hiểu ra: "Tam ca, huynh làm người..."

Lời còn chưa dứt, nụ cười lạnh băng hiện lên trên gương mặt Bùi Nguyên Hạo đã chứng minh tất cả.

Trên đao của thị vệ cũng có độc!

Làm thích khách, trên đao có tẩm độc là chuyện không mấy kỳ lạ, nhưng thân làm Hoàng tử, thị vệ cận thân cũng dùng độc!

Cả người ta rét run, không biết có phải ảo giác hay không, giờ phút này vết thương trên vai lại ần ần phát đau.

Ta lặng lẽ duỗi tay vỗ nhẹ, Bùi Nguyên Hạo nhìn ta, không nói gì, chỉ tiếp tục giải thích cho Dương Văn Huy hiểu: "Thị vệ hồi báo, thời điểm đuổi theo thích khách tới thành Tây, bọn họ đã chém chết một người, làm ba người bị thương. Cho nên, đối phương có ít nhất ba người trúng độc, đệ tung thuốc giải ra chợ đêm, chắc chắn có người tới mua."

"Tam ca, huynh định nhân cơ hội này ép người đứng sau hiện thân sao?"

"Không dễ như vậy." Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước làm người bên trong có chút loạng choạng, Bùi Nguyên Hạo cười lạnh, "Chỉ là, kẻ đó sẽ nhanh lộ mặt thôi."

Sau đó, hần không tiếp tục, nhưng mọi người đều hiểu.

Người như thế có khả năng khiến thành Dương Châu nổi tình phong huyết vũ.

"Được, vậy đệ đi làm ngay."

Nói xong, Dương Văn Huy vén màn nhảy ra ngoài, xe ngựa còn chưa dừng mà thân ảnh hần đã biến mất.

Thân thủ thật nhanh!

Ta cả kinh trợn mắt há hốc mồm nhìn người trước mắt, qua một lúc lâu mới chậm rãi quay đầu, mà ngay lúc đó đã động phải ánh mắt lạnh lùng của Bùi Nguyên Hạo đang chằm chằm nhìn ta.

"Ngươi, không muốn làm việc cho ta?"

"..."

"Đêm qua, nguy hiểm như vậy ngươi cũng không màng, vì sao hôm nay, ngươi lại không muốn?"

"..."

"Trả lời!"

Thấy ta im lặng, lời nói liền ần ần tức giận, hần cúi người, một tay nắm lấy cằm ta, ép ta ngẩng đầu nhìn hần.

Ta thật sự không muốn.

Đêm qua tình nguyện có lẽ là vì đầu óc nhất thời có vấn đề, nhưng nếu được lựa chọn lại, ta vẫn sẽ ra tay cứu hần, bởi vì ta không thể thấy chết mà không cứu, đó là giới hạn của con người. Nhưng việc đó không giống hiện tại, huống hồ...

Dương Văn Huy căn bản là muốn mượn chuyện này hại ta, ta cho dù là người cổ hủ nhưng cũng không phải kẻ ngốc.

Những lời này ta cũng không thể nói với hắn, nghĩ nghĩ, ta khẽ đáp: "Điện hạ, nô tỳ cũng sợ chết. Thích khách đêm qua đã thấy mặt nô tỳ, nếu nô tỳ vào trong..."

"Nói như vậy," Hắn cắt ngang, "Nếu không có nguy hiểm, chỉ cần làm việc cho ta, ngươi sẽ nguyện ý sao?"

"..."

"Nói!"

Hắn càng lúc càng nhích lại gần, hơi thở nóng bỏng đã bao trùm xung quanh khiến ta phải co rúm người lại.

Tay hắn vẫn giữ cầm ta, không hề thả lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Cút xuống!

Ta biết thứ hắn muốn lúc này là một kết quả.

Ta và hắn đều im lặng, ánh mắt như lửa kia cơ hồ muốn đốt chết ta. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, ta rốt cuộc cũng nâng mắt nhìn hắn, chậm rãi lắc đầu: "Không..."

Ta không muốn.

Vì hắn ta có thể rót nước bưng trà, giặt đồ nấu cơm, bởi vì đó là việc cung nữ nên làm, cho dù có những thời điểm không hề thoải mái, ta vẫn cố nhẫn nại, nhưng ngoài việc đó, ta không muốn nghĩ...

Đột nhiên nhớ tới Dương Kim Kiều, Điều Oánh Tuyết, những cơ thiếp tranh giành sủng ái ở Thượng Dương Cung, còn cả Ngưng Yên đang đau khổ chờ đợi trong lãnh cung, nếu đánh cược lần này, một khi thua, ta sẽ mất tất cả. Mà hắn lại không tổn thất gì, thậm chí phía sau vẫn còn vô số người tình nguyện hi sinh vì hắn...

"Hừ."

Một tiếng hừ lạnh vang lên bên tai, ta nhìn hắn, ánh mắt từ nóng rực như lửa chuyển sang lạnh băng. Ta theo bản năng rung mình một cái, nghe giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai: "Người có tim mà không ấm áp."

Cái gì? Những lời này khiến ta không khỏi nghi hoặc, ta nhìn hắn như muốn tìm ra đáp án, lại thấy hắn quay đầu, phản phó: "Dừng xe."

Xe ngựa lập tức dừng lại, thân thể bị lắc lư, ta còn chưa hoàn hồn đã nghe hắn lên tiếng lần nữa: "Cút xuống!"

...

Nhất thời không kịp phản ứng, ta chỉ biết đưa mắt nhìn khuôn mặt lạnh lẽo kia: "Điện hạ..."

"Cút!"

Hắn đá ta như một con chó cũng không phải lần đầu, nhưng hiện tại ngoại trừ khó chịu, trong lòng như bị thứ gì giầy vò. Ta cắn răng xuống xe, tay chân vẫn còn phát run, cả người thiếu chút đã té nhào dưới đất, mà xe ngựa phía sau vẫn hiên ngang lên đường.

Ta nhìn xe ngựa biến mất ở cuối đường, có con gió thổi qua, tuy không như băng tuyết nhưng lại lạnh lẽo thấu xương.

Mùa đông ở phía Nam thì ra lại lạnh như vậy...

Dương Châu vẫn náo nhiệt như vậy, người tới người đi, khắp nơi ấm ỉ, mà lòng ta lại trống rỗng, ngờ ngác đứng đó một lúc lâu vẫn không tìm được nơi bản thân nên đi.

Ta nên về đâu?

Đúng lúc này, có người chạy tới, mỉm cười nhìn ta.

"Thanh Anh cô nương."

Ta vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy nam tử có đôi mắt mang vài phần hài hước - Dương Văn Huy.

Ta hướng hẳn hành lễ: "Không biết Dương đại nhân có gì phân phó?"

"Trời lạnh quá, người có hứng cùng ta uống một ly không?"

Hắn vừa nói vừa đi vào quán tửu lâu bên đường, ta nhủ mảy, với nam tử này, ta biết hắn muốn gây rắc rối cho ta, trong lòng đã có sẵn đề phòng, chỉ là thấy hắn đã nhiệt tình như vậy, ta ngược lại không thể cự tuyệt, chỉ có thể lẳng lặng theo sau.

Hai người vào một căn phòng, sau đó phân phó tiểu nhị mang một bình trà và mấy đĩa điểm tâm. Hắn vẫy tay, ý bảo bọn họ đừng vào quấy rầy. Rèm châu rơi xuống, cánh cửa đóng lại, căn phòng lập tức trở nên yên tĩnh.

Ta nâng chung trà, qua tầng khó lượn lờ cẩn thận nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Máu của Bùi Nguyên Hạo

Hắn vẫn thản nhiên nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, không hề lên tiếng. Ly trà đã uống được phân nửa, ta liền đưa tay cầm ấm trà lên, không ngờ trên vai lại truyền tới cơn đau nhức.

Là vết thương trên vai còn chưa khỏi hẳn.

Dương Văn Huy quay đầu nhìn bộ dáng thống khổ của ta, cười nói: "Trúng độc, tư vị chắc chắn không dễ chịu."

"Đa tạ đại nhân quan tâm." Ta nhàn nhạt đáp, "Đã không sao rồi."

"Người có biết là ai giải độc cho người không?"

Ta nhìn Dương Văn Huy, ần ần đoán được hắn định nói gì: "Là bảo mệnh đan của điện hạ."

"Bảo mệnh đan?" Gương mặt hắn lộ ra biểu tình kỳ quái, cười như không cười, "Ai nói?"

Đây là ý gì? Ta khó hiểu nhìn hắn, Hồng Văn Toàn rõ ràng nói với ta như vậy, nếu không phải bảo mệnh đan...

"Vậy cái gì đã giải độc cho nô tỳ?"

Nhìn bộ dáng mơ hồ của ta, Dương Văn Huy cười lạnh một tiếng, nhưng nụ cười đó rất nhanh liền biến mất.

"Là Tam ca, cũng chính là Tam hoàng tử điện hạ, máu của huynh ấy!" Ngữ khí của hắn có phần trầm trọng.

Cái gì? Máu của Bùi Nguyên Hạo?

Nhất thời cả người ta ngây ra, hơn nữa ngày mới lấy lại tinh thần, ta vẫn không thể tin được những gì bản thân vừa nghe thấy: "Máu? Máu của ngài ấy?"

"Trong thiên hạ này, người biết chuyện không vượt quá năm, hiện tại, lại thêm người." Khóe miệng Dương Văn Huy cong lên, nụ cười mang theo tà khí, "Sao vậy? Không vui?"

Ta không biết nên gạt đầu hay lắc đầu đây, mà đúng lúc này, ta đột nhiên nhớ lại miếng băng trên tay Bùi Nguyên Hạo mà sáng nay nhìn thấy.

Đêm qua hắn rõ ràng không bị thương, lúc về phủ càng không thể có người đã thương hắn.

Chẳng lẽ, thật sự là máu của hắn sao?

Nhưng, máu hắn làm sao giải được độc?

Chuyện này thật sự nằm ngoài tưởng tượng, ta ngẩng đầu nhìn Dương Văn Huy, chỉ thấy hắn khẽ cười: "Người muốn hỏi vì sao đúng không? Đáng tiếc ta cũng không biết, bí mật này của Tam ca rất ít kẻ biết, còn lý do tại sao, có lẽ ngay chính huynh ấy cũng không rõ."

"..."

Ta không khỏi khiếp sợ, Dương Văn Huy lại tiếp tục: "Có điều trong những năm gần đây, người có thể khiến huynh ấy dùng máu cứu giúp, người là người đầu tiên, đáng tiếc..."

"Đáng tiếc cái gì?"

"Thứ người có thể cho huynh ấy không bằng chuyện huynh ấy đã làm cho người."

Hắn vừa dứt lời, lòng bàn tay lập tức đau nhói.

Là viên hoa lan khâu đâm vào da thịt ta, đau tận xương cốt.

Thứ ta cho hắn, vĩnh viễn không bằng thứ hắn đã làm cho ta sao?

Tại sao lại như vậy?

Hồng Văn Toàn cũng nói hắn quan tâm ta, thậm chí vì ta mà diệt thổ phi trên núi Hồ Nha. Ta vẫn nhớ, buổi sáng tỉnh dậy, cả người ta nằm trong lồng ngực của hắn, mà nụ hôn khi đó lại không hề che dấu dục vọng của mình...

Ta biết có một loại người cho dù tốt hay xấu đều như ngọn đèn trong bóng đêm, khiến người nhìn không thể phớt lờ.

Ta ngẩng đầu nhìn người đối diện: "Vì sao lại nói nô tỳ biết chuyện này?"

Nếu là vì Dương Kim Kiều, ta và Bùi Nguyên Hạo bất hòa không phải sẽ khiến hắn cao hứng sao? Vì sao lại nói ta biết chuyện này, chẳng lẽ hắn còn muốn ta vì Bùi Nguyên Hạo lấy thân mạo hiểm ư? Hay là...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Một phen một hào cũng không để lại

"Người muốn biết sao?"

"..."

Bất luận làm chuyện gì, sau lưng đều có mục đích, mà cách nói chuyện cùng hành động của Dương Văn Huy khiến ta không thể nhìn thấu, người như vậy so với kẻ địch càng thêm đáng sợ.

"Ta muốn hỏi, người đốt cuộc đang có ý gì?"

"Có ý gì?" Dương Văn Huy lẩm bẩm lặp lại mấy chữ này, hắn không trả lời, chỉ trầm mặc nhìn ra cửa sổ.

Ta không ngờ hắn lại bày ra bộ dáng này, nhất thời không biết nói sao.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, hắn cuối cùng cũng hoàn hồn, chỉ cười cười đứng dậy định ra. Ta đang muốn nói gì đó thì hắn đã ra tới cửa, dừng bước nhưng không quay đầu: "Chờ tới ngày Tam ca công thành danh toại, người sẽ biết."

Nói xong, hắn liền rời đi.

Một mình ta ở lại trà thất, lúc này chỉ có tiếng rèm châu đong đưa, nhưng lòng ta như nổi gió lớn.

Chờ Bùi Nguyên Hạo... Công thành danh toại?

Hắn đã là Hoàng tử, quyền quý hơn người, hắn còn muốn thành công cái gì, thành danh cái gì chứ?

Thời điểm ta trở về châu phủ, màn đêm đã buông xuống.

Nội viện vẫn im lặng như vậy, ta khẽ chân tới trước phòng Bùi Nguyên Hạo, hắn đang ngồi đọc sách, trên bàn đặt một ly trà đã lạnh.

Hắn nhấc tay xách ấm trà lên, ngay lúc này, ta thấy rõ miếng băng vải quấn trên cổ tay của hắn, nơi đó còn ần ần vết máu.

Ta vội vào trong, nhận lấy ấm trà, đi đun nóng lại.

Tiếng nước róc rách chảy xuống, ta nhìn mặt nước trong ly đang phản chiếu đôi mắt của hắn, trầm mà lạnh lùng, thờ ơ nhìn ta, nhưng ta biết, ánh mắt hắn tuy lạnh lùng như vậy, nhưng trái tim có lẽ lạnh lẽo hơn.

"Điện hạ, nô tỳ..."

Ta vừa định lên tiếng thì ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân dồn dập, ta quay đầu, thấy Dương Vân Huy vội vã tới. Hắn thấy ta, không khỏi sững sờ, nhưng đáy mắt lại lộ ra ý cười.

"Tam ca, có kết quả rồi."

"Nói."

"Thuốc đã có người mua, đệ đã phái người âm thầm đi theo, thật sự là người của hiệu thuốc Hồi Sinh, không sai."

"Vậy sao?" Bùi Nguyên Hạo nhướn mày, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

Dương Vân Huy lại hỏi: "Hiện tại đã có thể chứng minh thích khách đang ở trong hiệu thuốc Hồi Sinh, chúng ta có cần..."

Bùi Nguyên Hạo đặt quyển sách trong tay xuống, Dương Vân Huy lập tức dừng lại, nghe nam tử trước mặt phân phó: "Lập tức phái người tới chợ đêm thu mua toàn bộ ngư hoàng và anh túc, một phân một hào cũng không để lại."

Ngư hoàng và anh túc, đây là nguyên liệu điều chế giải độc Lạc Nhạn Sa!

Ta lập tức hiểu hắn định làm gì.

Bỏ ra một nửa thuốc giải là muốn gài bẫy hiệu thuốc Hồi Sinh, hơn nữa ngư hoàng và anh túc là hai dược liệu quý hiếm, ngay cả quan gia cũng không có nhiều, nói chi tới những hiệu thuốc bình thường, mà để điều chế giải độc cần tiêu hao số lượng khá lớn. Hiệu thuốc Hồi Sinh dự trữ không đủ, chắc chắn sẽ ra ngoài thu mua.

Hắn muốn những người đó tự mình lộ diện!

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Khuynh Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Bị đuổi ra khỏi nội viện

Chờ Dương Vân Huy nhận lệnh rồi đi, không khí xung quanh lại rơi vào trầm lắng.

Ta nhìn bộ dáng lạnh nhạt của Bùi Nguyên Hạo, nghĩ nghĩ một lát mới lên tiếng: "Điện hạ, nô tỳ..."

"Cút!"

Vẫn là điệu bộ lạnh lùng đấy khiến ta bất giác run rẩy.

Trầm mặc một lúc lâu, ta vẫn không cử động.

Bùi Nguyên Hạo nhìn ta: "Muốn nguoi cút, không nghe thấy hả?"

Ta vẫn đứng trước mặt hắn, cả người phát run: "Nô tỳ..."

"Từ hôm nay trở đi, cút khỏi nội viện, bổn cung không muốn nhìn thấy nguoi!"

Ta cắn chặt môi, ngay cả lưỡi cũng đã nếm được mùi máu tanh tanh ngọt ngọt, ta cúi đầu, run run đáp: "Vâng."

Nói xong, ta lập tức xoay người ra ngoài.

Đi tới cửa lớn nội viện, nước mắt nóng bỏng cuối cùng cũng rơi là, mà giọt lệ vừa rơi xuống liền trở nên lạnh lẽo.

Giống như trái tim ta, từng ấm áp, cũng giống một khắc này, lạnh lẽo.

Từ đó, ta không vào nội viện, chỉ thấy hộ vệ xung quanh được tăng cường, mà không khí vẫn lạnh lẽo như vậy.

Có điều, thành Dương Châu đã bắt đầu nổi sóng gió.

Ngũ hoàng và anh túc bị thu mua ở chợ đêm, chuyện như vậy người thường không thể làm ra, mà trong thời điểm này, quan phủ cũng bắt đầu hành động, tất cả hiệu thuốc trong thành đều bị lục soát, tịch thu hai loại thuốc này.

Quan gia có hành động đương nhiên sẽ gây sự chú ý của mọi người, mà châu phủ lại giải thích rằng hiện tại mấy tỉnh gần Giang Nam đang mất mùa, không bao lâu nữa, dân đói sẽ xông vào Dương Châu, mà tới lúc đó, ngoại trừ lương thực bị tiêu hao, khả năng xuất hiện ôn dịch cũng vô cùng lớn.

Quan phủ thu mua được liệu lúc này là vì chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Lý do đường hoàng như vậy, đương nhiên không ai dám lên tiếng phản bác, mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn hàng chục xe ngựa mỗi ngày dừng trước châu phủ, từng rương từng rương bị khiêng vào.

Liên tiếp mấy ngày, phủ Dương Châu bị mùi thuốc bao trùm.

Nhưng trong mùi thuốc này, ta lại ảm ảm nhìn ra sát khí.

Hôm nay, chạng vạng, sau khi rửa mặt định nghỉ ngơi, ta lại phải tiếp đón một vị khách không mời mà tới. Đó là nha đầu Như Nguyệt của châu phủ, nàng vừa thấy ta liền sốt ruột nói: "Thanh Anh cô nương, người giúp nô tỳ với."

"Chuyện gì?" Ta khó hiểu nhìn nàng.

"Thanh Anh cô nương, đệ đệ nô tỳ bị rắn cắn, đại phu nói phải có ngũ hoàng để giải độc. Nhưng hiện tại, ngũ hoàng trong thành đều bị thu mua, trên thị trường, ngay cả chợ đêm cũng tìm không thấy."

"Vậy sao?" Ta không khỏi giật mình, không ngờ hành động của Dương Văn Huy lại nhanh như vậy, càng không nghĩ tới chuyện này lại nháo lớn như thế.

Có điều, nàng tới cầu xin ta, chẳng lẽ nàng không biết ta bị đuổi khỏi nội viện rồi sao?

Trong lòng có chút chua xót, ta khẽ trả lời: "Như Nguyệt, ta cũng không có cách, ngươi đi cầu xin Hồng đại nhân đi."

"Vô dụng thôi, Hồng đại nhân không cho đâu." Như Nguyệt vừa nói vừa lắc đầu, ngay cả nước mắt cũng rơi ra, "Cô nương, người giúp nô tỳ đi, Hồng đại nhân nói hiện tại chỉ có lời của người thủ vệ trong nội viện mới nghe. Cô nương, người cứu đệ đệ nô tỳ đi, nô tỳ nguyện vì người làm trâu làm ngựa!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Muốn giết nàng ta hay không?

Nhìn nàng khóc lóc cầu xin, trong lòng ta cũng thập phần khổ sở, trầm mặc một lúc, ta mới trả lời: "Như Nguyệt cô nương, không phải ta không chịu giúp cô, mà vì ta thật sự không giúp được, ta không có sức lực lớn như vậy."

Như Nguyệt dùng gương mặt đầy nước mắt nhìn ta, mà ta căn bản không dám nhìn nàng, chỉ biết bất đắc dĩ quay đầu tránh đi. Cuối cùng, nàng biết có tiếp tục cầu xin cũng vô dụng nên đứng dậy, che mặt rồi đi.

Chờ nàng đi được một lúc, ta mới thở dài một tiếng, đứng dậy ra ngoài.

Bước chân có chút trầm trọng.

Với thỉnh cầu của Như Nguyệt, tuy ta ngoài mặt từ chối nhưng trong lòng không thể thờ ơ, dù sao đó cũng là một mạng người, nhưng hiện tại Bùi Nguyên Hạo lại chán ghét như vậy... Ta biết khả năng thành công không lớn, đồng ý rồi làm không được sẽ khiến Như Nguyệt càng thêm thất vọng, chỉ bằng cự tuyệt nàng trước, sau đó đi thử may mắn, nếu thật sự có thể xin được một chút, vậy đây chính là tạo hóa của nàng, công đức của ta.

Nghĩ như vậy, ta liền nâng bước tới nội viện.

Lúc này trời đã khuya, màn đêm tối đen như mực, xung quanh nội viện vẫn vô cùng an tĩnh, chỉ có mấy chiếc đèn lồng treo dưới mái hiên bị gió thổi tới mà lắc lư, ngọn đèn cô độc lay động kéo bóng người dưới đất dài ra ngắn lại.

Có điều, sự yên tĩnh này hình như không đúng.

Thủ vệ canh cửa không nhiều bởi vì ảnh vệ Bùi Nguyên Hạo mang tới đã đủ dùng, nhưng mấy trạm gác cơ bản vẫn có người canh giữ, nhưng hôm nay, cho dù ta đã đứng ngay trước cửa vẫn không thấy một bóng người.

Sao lại thế này?

Nghĩ lại không khí quỷ dị gần đây ở châu phủ, ta không khỏi khản trương ngẩng đầu, đưa mắt nhìn bốn phía, thật sự không có một vệ binh, thậm chí thủ vệ tuần tra bên ngoài châu phủ cũng không có.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ xảy ra chuyện rồi sao?

Bước chân cứng lại, ta theo bản năng muốn vào trong xem, nhưng cơ thể vừa động, trong lòng liền nảy ra suy nghĩ. Ta không lập tức vọt vào, mà đi dọc theo bức tường bên ngoài nội viện, vừa qua bụi cây sau hòn núi giả thì thấy đám người.

Bên trong có mấy người đang thay y phục, đó là đồ của vệ binh tuần tra!

Thích khách!

Trong đầu lập tức hiện ra hai chữ này, ta hít một ngụm khí lạnh, vội vàng xoay người muốn chạy.

Vừa quay đầu, ta đột nhiên đụng phải một người.

Hắn lập tức giơ tay bịt miệng ta lại, đẩy ta ngã tựa vào tường. Ta rên rỉ, liều mạng giãy dụa. Đúng lúc này, một thanh đao sắc bén đặt ngay cổ ta, ta hoảng sợ mở to hai mắt nhìn hắn, hắn cũng lạnh lùng nhìn ta, nói: "Lại là người!"

Lời vừa dứt, đám người bên cạnh cũng đi tới: "Có chuyện gì?"

"Lại là nữ nhân này, lần trước cũng là nàng ta làm hỏng chuyện của chúng ta."

Lần trước? Làm hỏng chuyện của bọn họ?

Ta nghe xong lập tức hiểu... Thích khách tối hôm bắn pháo hoa đó chính là bọn họ, hiện tại bọn họ tới đây, giả dạng thị vệ châu phủ để hành thích lần nữa!

"Sao đây?"

"Muốn giết nàng ta hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Bắt cóc con tin

Ta vừa nghe liền sợ tới toàn thân run rẩy.

Nhưng người che miệng ta lại nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Đừng quên quy tắc của chúng ta, không giết người vô tội, không giết phụ nữ và trẻ con. Hôm nay chúng ta tới tìm đồ đã là lừa gạt hộ pháp, làm hỏng quy củ, nếu còn làm sát kẻ vô tội thì càng khó nói chuyện với ngài ấy."

Vừa nhắc tới "hộ pháp", đám người xung quanh đều lộ ra ánh mắt kính sợ, bọn họ nhìn nhau, đồng loạt gật đầu đồng ý.

"Người nói cũng đúng."

"Đi thôi, đồ trong nội viện, tốc chiến tốc thắng!"

"Được."

Mấy người kia gật đầu, sau đó lập tức bay vào nội viện.

Người che miệng cúi đầu nhìn ta, trầm giọng: "Cô nương, chúng ta không làm sát kẻ vô tội, nhưng cô nương tốt nhất đừng mở miệng nói bậy, nếu không... Đao kiếm vô tình, tới lúc đó làm bị thương cô nương cũng là chuyện dễ hiểu. Chuyện lần trước, cô nương không muốn phát sinh lần nữa đúng không?"

Xem ra người này tuy là thích khách nhưng vẫn giữ được đạo nghĩa, ta nghĩ nghĩ, cuối cùng ngoan ngoãn gật đầu.

Người, rốt cuộc vẫn tham sống sợ chết, đây cũng không phải chuyện mất mặt gì. Ta muốn sống, đương nhiên không muốn dính líu tới đao kiếm, huống hồ bọn họ tới đây không phải hành thích, mà chỉ là tìm thuốc giải.

Vì thế, ta ngoan ngoãn đứng yên một chỗ, nhưng vì sống lưng dựa vào bức tường lạnh lẽo khiến cả người run rẩy. Ta chỉ hy vọng bọn họ tìm được được

liệu, nhanh chóng rời đi.

Nhưng, trong lòng lại nghĩ tới một chuyện.

Bùi Nguyên Hạo sẽ để bọn họ dễ dàng lấy được giải được vậy sao?

Một nén nhang trôi qua, đám người đó vẫn chưa trở về, trong lòng không khỏi bất an, ta nôn nóng nhìn vào bên trong, nhưng bước chân chưa từng dời đi.

Đúng lúc này, nội viện truyền tới tiếng hét.

"Trúng mai phục, rút mau!"

Tiếng hét phá vỡ bầu không khí yên lặng của màn đêm, ngay sau đó, sau bức tường truyền tới tiếng đao kiếm va nhau, ánh lửa nổi lên bốn phía, tuy nhìn không thấy nhưng ta vẫn đoán được bên trong đang đánh nhau kịch liệt.

Quả nhiên, Bùi Nguyên Hạo sớm đã có chuẩn bị.

Ta quay đầu liền thấy mấy người mặc đồ thị vệ xông ra, sau đó là đám ảnh vệ đuổi theo phía sau.

Giữa đám người đó, một nam tử cao lớn nghiêm nghị đứng ở cửa lớn đại viện, cả người toát ra sát khí.

Bùi Nguyên Hạo!

Hắn lạnh lùng nhìn đám thích khách chống đỡ yếu ớt, ra lệnh: "Bắt lấy!"

Lời vừa dứt, ảnh vệ lập tức xông lên. Mấy thích khách không kịp phòng bị, hơn nữa nhân lực ảnh vệ quá đông, bọn họ hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, liên tiếp mấy người bị thương, chỉ còn vài kẻ vừa đánh vừa lui đi về phía ta.

Một ảnh vệ xông tới, thấy ta đứng trong góc liền cảm thấy cả kinh, mà Bùi Nguyên Hạo vừa ngẩng đầu cũng không khỏi kinh ngạc.

Nhưng trong nháy mắt, sắc mặt hắn đột nhiên trở nên lạnh lùng.

"Các ngươi đừng tới đây!"

Một thích khách bắt lấy ta lộ ra trước, một tay bóp yết hầu, một tay đặt thanh chủy thủ trên cổ của ta, lớn tiếng: "Nếu các ngươi còn qua đây, ta sẽ giết nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Hắn thật sự mặc kệ ta sao?

Giọng thích khách vừa dứt, những ảnh vệ đó đều theo bản năng dừng tay lại. Trong lòng cũng thoáng động, ta biết người này sẽ không lạm sát kẻ vô tội, chỉ cần ảnh vệ không động thủ, hắn sẽ không thương tổn tới ta.

Nhưng chính lúc này, giọng nói lạnh lẽo của Bùi Nguyên Hạo lại truyền tới.

"Động thủ!"

Cái gì? Hai chữ này như sấm nổ bên tai, cả người cứng đờ, ta mở to hai mắt nhìn khuôn mặt lạnh như băng kia. Hắn vẫn đứng đó, như có như không mà nhìn ta, còn ảnh vệ vừa nghe lệnh liền lập tức tấn công, nhanh chóng đẩy lùi đám thích khách còn lại.

Kẻ bắt cóc ta cũng bắt đầu hoảng loạn, lớn tiếng: "Các ngươi... Các ngươi không cần mạng nàng ta sao?"

Hắn vừa dứt lời, yết hầu đột nhiên bị dùng lực, hít thở lập tức không thông, gương mặt đỏ bừng lên. Ta vẫn mở hai mắt nhìn người bên đó, khuôn mặt vẫn không chút động dung, mà bóng đêm thâm trầm càng khiến hắn trở nên lạnh lẽo.

Trong lòng vô cùng đau đớn, hắn... Hắn...

Hắn thật sự mặc kệ ta sao?

Trong lòng như bị con dao đâm trúng, theo hô hấp mà run rẩy từng trận đau. Giờ khắc này, Dung Văn Huy cũng vọt ra, thấy tình cảnh trước mắt, hắn vội

chạy tới bên người Bùi Nguyên Hạo: "Tam ca..."

Sắc mặt Bùi Nguyên Hạo không hề thay đổi, giọng nói vẫn lạnh lẽo như vậy, thậm chí còn mang theo một tia âm trầm tàn nhẫn: "Mau! Bắt lấy chúng!"

Đám ảnh vệ vừa nghe liền ra sát chiêu, ép thích khách không còn đường lui, lập tức có người bị thương, máu tươi nhuộm đỏ đao kiếm. Ta chỉ cảm thấy màn đêm mỗi lúc một tối, giống như hô hấp của ta lúc này càng ngày càng nhẹ.

"Các người..." Người phía sau thấy vậy liền hung hăng quát, "Các người tưởng ta không dám sao?"

Nói xong, hần giờ chui thủ lên cao, nhắm ngay bả vai ta mà đâm xuống.

Lúc này, ngay cả sắc mặt cũng thay đổi, Dương Văn Huy nhìn Bùi Nguyên Hạo: "Tam ca, huynh thật sự... Mặc kệ nàng ấy sao?"

Bùi Nguyên Hạo lạnh lùng trừng mắt nhìn đám ảnh vệ đó, đôi mắt cơ hồ đã đỏ lên, nhưng thân thể vẫn lạnh lẽo như vậy, không hề nhúc nhích.

Thân là Hoàng tử sao có thể dễ kẻ khác uy hiếp, huống chi con tin... Là ta.

Giờ khắc này, ta chậm rãi nhắm hai mắt lại, chờ đợi đao kia đâm xuống.

Nhưng không ngờ, ngay lúc này lại có tiếng nổ động trời vang lên, ta cả kinh, vội vàng mở mắt.

Thế cục trong khoảnh khắc đã thay đổi.

Sương khói mang theo vị cay bao trùm tất cả, bọn ảnh vệ cũng theo đó mà thoái lui, vội vàng bảo vệ Bùi Nguyên Hạo, mà bọn họ vừa thu tay thì đám thích khách lập tức quay người lui về. Mấy kẻ đưa mắt nhìn nhau, sau đó vội vàng nhìn lên tường cao, nơi đó có bóng người hiện lên, nhưng lại nhanh chóng biến mất.

Là viện thủ của bọn họ sao?

Ta ngần ra, còn chưa phản ứng thì đám thích khách đã nhanh chóng quyết định: "Lui!"

Vứt dứt lời, ta cảm thấy cả người bay lên, những người đó thể mà bắt theo ta, phóng người nhảy lên tường cao. Ta quay đầu nhìn những người bên dưới, trong đó còn cả đôi mắt đen nhánh mang theo mấy phần tức giận đang chăm chăm nhìn ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Hiệu thuốc này không hề đơn giản

Lại bị bắt cóc.

Lúc này, ta thật muốn trách bản thân nhiều chuyện, oán chính mình xui xẻo, than vận mệnh không tốt, nhưng điều kỳ lạ là trong lòng ta lại không chút khó chịu.

Có lẽ vì sợ hãi tới cực hạn mà không còn cảm xúc, giống hệt một người hai bàn tay trắng không còn gì để mất.

Sau khi bắt ta, đám thích khách bỏ chạy nửa ngày, cuối cùng dừng tại cửa sau hiệu thuốc Hồi Sinh, uốn lượn qua hành lang gấp khúc giống cái mê cung.

Nơi này, quả nhiên không phải một hiệu thuốc bình thường.

Cuối cùng, bọn họ đưa ta tới đại đường đèn đuốc sáng trưng. Ta đứng ở đó, hàn khí từ bàn chân dâng lên khiến toàn thân phát run, ta cúi đầu thì thấy, thi ra vừa rồi trải qua một trận hỗn loạn, giày không biết đã rớt khi nào.

Một góc da thịt lộ ra, trắng tới lóa mắt.

"Nàng ta là ai?"

Đúng lúc này, nội đường truyền tới thanh âm, ta ngẩng đầu, chỉ thấy một thân ảnh mặc váy hồng đi ra.

Người trước mắt là nữ tử khoảng mười tám tuổi, khuôn mặt trang điểm tinh tế, đôi mắt sáng ngời như sao trên trời, dáng người nhỏ xinh có chút gầy yếu. Nàng vừa đi ra, những người xung quanh liền cung kính lui xuống một bước.

Mà đi sau nàng còn một nam tử trẻ tuổi, thân mình cũng gầy yếu nhưng vô cùng rắn chắc, dung mạo anh tuấn, chỉ là đôi mắt ẩn ẩn lộ ra một cỗ âm khí

khiến người nhìn không được thoải mái.

"Đường chủ, nàng ta là kẻ quấy rối kế hoạch tối nay của chúng ta."

"Vậy sao?"

Nàng nhướn mày nhìn ta, mà ta cũng đưa mắt nhìn nàng. Lúc trước bọn người Bùi Nguyên Hạo đều suy đoán hiệu thuốc này không hề đơn giản, hiện tại, nó không ngừng ở chỗ không đơn giản, chỉ sợ bối cảnh ở phía sau vô cùng sâu xa.

Nữ tử trước mặt được gọi là Đường chủ, mà từ những lời bọn họ nói, ta còn nghe ra một người "hộ pháp", nếu đoán không sai, đây hẳn là một tổ chức bí mật, cấp bậc nghiêm ngặt như tông môn bang phái.

Mặc dù triều đình đã ban lệnh cấm, một số bang phái tuy rằng thỉnh thoảng sẽ dùng đao thương nhưng chắc chắn không động tới quan phủ, đây là luật, hiện tại bọn họ không chỉ động thủ, hơn nữa còn hành thích, xông vào châu phủ!

Bọn họ rốt cuộc là kẻ nào?

Ta đang nghĩ ngợi thì nghe nàng ta hỏi: "Sao nàng lại ở đây?"

"Là bọn ta bắt nàng tới."

"Bắt tới?" Nàng sừng sốt, lại quay đầu nhìn bộ dáng của ta, đôi mắt đột nhiên tròn lớn, "Các người... Các người thật sự động thủ?"

Đám người kia liền gật đầu.

"Ai cho các người tự tiện hành động? Ngài ấy... Hộ pháp rõ ràng đã hạ lệnh, không cho bất cứ kẻ nào hành động thiếu suy nghĩ, các người còn dám đi?" Nàng ta gấp tới cả khuôn mặt đều trắng bệch, vội hỏi, "Vậy... Có ai bị bắt hay không?"

"Dạ không."

"Vậy thì tốt." Nàng ta thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận dặn dò, "Tuyệt đối không được để hộ pháp biết, nếu không..."

Nàng ta còn dứt lời thì sắc mặt đám thích khách đã khó coi mấy phần, vừa định lên tiếng thì một giọng nói trầm thấp truyền tới: "Có gì không thể để ta biết hả?"

Vừa nghe thanh âm này, lòng ta không khỏi giật mình, vội vàng quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Đường chủ VS Hộ pháp

Đèn đuốc sáng trưng trong đại đường phản chiếu bóng người từ bên ngoài. Một hắc y nhân chậm rãi đi tới, thân hình cao lớn, khăn đen che mặt, chỉ có đôi mắt sáng lộ ra.

Nhìn đôi mắt đó, ta theo bản năng siết chặt hai tay.

Hắn khí theo lòng bàn chân ập tới.

Hắn chỉ nhìn ta một cái rồi nhanh chóng dời đi, ánh mắt lại nhìn người trên đại đường, nữ đường chủ kia lập tức đi tới: "Sao ngài lại tới đây?"

"Nếu ta không tới, bọn họ rút được sao?"

Thì ra người xuất hiện trên tường khi đó là hắn, ta lặng lẽ nhìn, nghe hắn lạnh giọng: "Đêm nay tới châu phủ trộm thuốc là ý kiến của ai?"

Đại đường lập tức trầm mặc xuống, mấy người kia đưa mắt nhìn nhau, ai nấy cũng lộ ra vẻ sợ sệt. Cuối cùng, kẻ bắt cóc ta tiến lên một bước, nói: "Hộ pháp, là ta."

"Tốt." Đôi mắt kia nheo lại lộ ra sát khí, "Người cũng không phải người mới, chắc chắn biết quy tắc của chúng ta. Kẻ không tuân mệnh lệnh, một đao tự sát. Động thủ đi." Nói xong, hắn vút thanh chủy thủ xuống đất.

Lúc này, không chỉ đám người sợ hãi mở to hai mắt, ngay cả ta đứng bên cạnh cũng cả kinh không nói ra lời.

Có nghĩ thế nào ta cũng không thể tưởng tượng, lần đầu bị bắt tới hiệu thuốc Hồi Sinh, đứng trước quyền sinh sát nằm trong tay thích khách, người đổ máu bỏ mạng lại không phải ta mà chính là bọn họ.

Người nọ chậm rãi nhặt thanh chủy thủ dưới đất, cánh tay run rẩy, cuối cùng quyết liệt đâm xuống.

Ngay lúc này, một giọng nói lạnh lẽo vang lên: "Đội đã."

Mọi người dường như ngừng thở, quay đầu nhìn nam tử phía sau đường chủ kia đi tới, mỉm cười: "Hộ pháp, cách thưởng phạt của ngài, tại hạ không phục." Hắn vừa dứt lời, mọi người đều im lặng, "Kẻ không nghe lệnh chắc chắn phải chịu phạt, nhưng nếu mệnh lệnh là sai, như vậy nghe hay không nghe còn phải xem lại."

Vị đường chủ kia kinh ngạc, liền hỏi: "Vi phó đường chủ, ý người là..."

Vị Vi phó đường chủ nhìn nàng, ánh mắt hiện lên một tia nhu hòa ngoài ý muốn, nhưng hắn nhanh chóng dời mắt nhìn vị hộ pháp kia, lạnh giọng: "Ta đây thấy chuyện bất bình thì phải lên tiếng."

"Thấy chuyện bất bình thì phải lên tiếng?" Hộ pháp lên tiếng hỏi, "Bỏ tọa ngược lại muốn nghe cao kiến của Vi phó đường chủ đây."

"Được, nếu hộ pháp đã nói như thế, vậy tại hạ sẽ nói thẳng." Vị Vi phó đường chủ tiến lên một bước, "Từ lúc nhận chức hộ pháp cho tới nay, ngài luôn hạn chế hành động của các huynh đệ, cái cớ đưa ra rất nhiều, không phải sợ ảnh hưởng tới dân sinh thì lấy đại cục làm trọng, không thể lạm sát kẻ vô tội, nhưng đã hơn một năm, chúng ta chưa từng làm một được chuyện oanh oanh liệt liệt!"

Hắn vừa dứt lời, người trong đại đường đều lặng lẽ gật đầu.

"Mà hiện tại, huynh đệ trốn độc, ngay cả trộm thuốc ngài cũng không cho bọn họ đi trộm. Hộ pháp đại nhân, ngài thân là hộ pháp, hẳn phải vì tổ chức bày mưu tính kế, nhưng hành động của ngài lại không phải như vậy!"

Hắn nói xong, người xung quanh đều gật đầu đồng ý, chỉ có vị nữ đường chủ kia lộ ra vẻ phẫn nộ, nhiều lần muốn lên tiếng nhưng đều bị hộ pháp cản lại.

"Vậy người muốn thế nào?"

Vi phó đường chủ liếc mắt nhìn ta, thản nhiên nói: "Chúng ta có thể dùng nhan sắc của nàng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Hộ pháp cũng muốn thương hoa tiếc ngọc

"Người muốn lấy nhan sắc thế nào?" Hộ pháp nhàn nhạt hỏi

"Bọn A Mông không phải trúng độc hay sao? Chúng ta cũng hạ độc nữ tử này, chờ tới thời điểm nàng ta đau đớn tới sống đi chết lại thì cho người quan phủ tới xem, để bọn chúng biết thủ đoạn của chúng ta. Khi đó, chúng ta sẽ lấy người đối lấy giải được với chúng."

Người xung quanh vừa nghe liền lộ ra thần sắc mong chờ, có kẻ lập tức phụ họa: "Đúng vậy, chúng ta cũng nên như vậy, dùng gậy ông đập lưng ông!"

"Không thể để quan phủ coi chúng ta là đám nhút nhát!"

"Để bọn chúng biết, chúng ta cũng không dễ chọc."

Nhất thời quần chúng rơi vào xúc động, nhìn tình cảnh trước mặt, vị hộ pháp kia nhú mày, trầm giọng: "Không được."

"Vì sao?"

"Quy củ của chúng ta là không lạm sát vô tội, đặc biệt là nữ tử và trẻ em tay không tác sát. Các người làm như vậy có khác gì cường đạo sơn phi!"

"Kẻ chúng ta đối phó không phải người vô tội, mà là nữ nhân của hắn!" Vị phó đường chủ vừa dứt lời liền liếc mắt nhìn ta, cười lạnh, "Nữ tử này thoát nhìn cũng không bình thường, người xinh như hoa như thế khó trách ngay cả hộ pháp cũng muốn thương hoa tiếc ngọc..."

Lời còn chưa nói xong, hộ pháp đã phẫn nộ nhìn hắn.

"..."

Cặp mắt sắc bén như đao khiến người nhìn phải rét run, ngay cả Vi phó đường chủ cũng phải nuốt lời định nói trở về.

Vị nữ đường chủ kia đứng bên cạnh nghe xong cũng có chút giật mình, nàng đánh giá ta một lượt, ánh mắt lại nhìn da thịt dưới thân đang lộ ra ngoài.

Không biết có phải ảo giác hay không, đôi mắt kia dâng lên một tia địch ý.

Nhất thời, không khí trở nên quỷ dị.

"A!"

Đại đường an tĩnh đột nhiên vang lên tiếng cười lạnh. Vị phó đường chủ lập tức liếc ta: "Người cười cái gì?"

"Ta cười chuyện buồn cười!"

"Chuyện buồn cười? Chuyện gì mà buồn cười?"

Giờ khắc này, toàn bộ người ở đây đều đưa mắt nhìn ta, những cái nhìn đó đều lộ ra sát khí. Cái lạnh từ lòng bàn chân truyền thẳng tới tim, ta cắn răng, dựng thẳng sống lưng, nói: "Người trong cung luôn cho rằng nhân sĩ giang hồ chỉ là một đám cỏ dại, chỉ biết giờ đao múa kiếm làm chuyện pháp pháp, nhưng ta đọc Sử ký, xem Liệt truyện, cho rằng người trong giang hồ hiện nay tuy không cứu quốc cứu dân, nhưng ít nhất sẽ giữ chút đạo hiệp nghĩa, lại không ngờ..."

Nhìn sắc mặt bọn họ mỗi lúc một khó coi, ta tiếp tục: "Chẳng qua là đám người khi dễ nữ tử yếu đuối mà thôi. Đây còn không phải chuyện buồn cười sao?"

"Người nói gì?"

Vị phó đường chủ vừa nghe xong liền nổi trận lôi đình, muốn xông tới động thủ, nhưng nhìn vị hộ pháp đứng trước mặt ta, hần theo bản năng nhịn xuống.

Nhìn bóng lưng người đó, không biết vì sao ta lại cảm thấy an tâm, tiếp tục to gan mà nói: "Dùng độc vốn là chiêu thấp kém, nhưng dùng độc với kẻ vô tội là chuyện hèn hạ, mà kẻ vô tội đó lại là nữ tử và trẻ em tay không tác sát, là đó chuyện của bọn hạ lưu. Các người không phải cỏ dại thì là cái gì?"

Ta vừa dứt lời, sắc mặt vị Phó đường chủ kia lập tức trắng bệch.

Mà vị hộ pháp kia lại quay đầu nhìn ta, ánh mắt lộ ra sự khác thường. Nhìn ta một lúc, hần lập tức quay đầu, nhìn nữ đường chủ đang đứng bên cạnh: "Vẫn là người quyết định đi."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Người này, thật âm hiểm!

Vị đường chủ kia chậm rãi đi tới, có lẽ vì lời nói khó nghe vừa rồi của ta, sắc mặt của nàng có chút lạnh lẽo.

"Vị phó đường chủ." Nàng ta trầm mặc một lúc, mới nói, "Quy củ của chúng ta là không thể làm sát kẻ vô tội, phụ nữ và trẻ em tay không tác sát chúng ta cũng không chạm tới, hộ pháp làm vậy tự có đạo lý, lời vừa rồi của người sau này không cần nhắc lại!"

"Vâng, thuộc hạ đã biết." Vị phó đường chủ cười đáp, thái độ một mực cung kính, thậm chí lộ ra vẻ lấy lòng, nhưng nói xong, hần lại quay đầu nhìn bọn ta, đôi mắt không chút ý cười.

Người này, thật âm hiểm!

"Còn người..." Nàng chuyển hướng về phía ta, còn ta cũng thản nhiên nhìn nàng. Nàng dừng một chút, ánh mắt lại chuyển sang vị hộ pháp đứng một bên, nói, "Chuyện này không liên quan tới người, nhưng hiện tại bọn ta vẫn không thể thả người trở về, mọi chuyện chờ bọn A Mông giải được rồi nói!"

Không cho ta về, chẳng lẽ là muốn nhốt ta ở đây sao?

Không biết vì nguyên nhân gì, trong lòng ta lại cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Không về, vậy thì không cần phải đối mặt.

Thời điểm bị thích khách bắt cóc, thời điểm hần nhìn ta, ta trước sau đều không lên tiếng, rõ ràng có thể mở miệng cầu xin nhưng ta lại không nói ra lời, một chữ cũng không thể phát ra.

Ta biết hần vốn dĩ muốn dụ bọn họ tới để bắt một lượt. Ta không mở miệng không phải vì hần, mà là vì nghĩ bản thân không tới mức bị thảm như vậy.

Nhưng kỳ thật ta biết, trong lòng ta vẫn còn một chuyện không thể đối mặt... Bởi vì ta không muốn để bản thân biết, để bản thân sớm ngày đối mặt với vị Hoàng tử lãnh khốc kia.

Hắn tuyệt đối sẽ không vì ta mà dừng tay, bởi vì ta với hắn mà nói, cái gì cũng không phải.

"Đưa nàng ta ra sau trước!"

Nghe nữ đường chủ ra lệnh, mấy người bên cạnh lập tức đi tới, còn khách khí mời ta đi.

Ra khỏi đại đường đèn đuốc sáng trưng, bên ngoài vẫn một mảnh tối đen như mực, gió lạnh thổi tới khiến ta run cầm cập. Đi theo bọn họ, trải qua vô số chỗ gấp khúc mới tới một bãi đất trống, ở giữa là một gian nhà nhỏ.

Ta vừa nhắc chân thì bên dưới liền truyền tới con đau.

"A!"

Ta rên một tiếng, sau đó ngã nhào xuống đất. Người bên cạnh lập tức xông lên, thì ra ta dùng chân trần đi trên đường, không cẩn thận dẫm phải cành cây khô. Ta vội nhổ nó đi, máu tươi lập tức chảy ra.

Người bên cạnh liền hỏi: "Sao rồi? Còn đi được không?"

Nhìn mắt cá chân, ta vội lắc đầu, tuy vết thương không quá nghiêm trọng nhưng chân ta lúc này không thể lên đường.

Mấy người bọn họ nhìn ta, có lẽ là vì ta là nữ tử nên cảm thấy ngượng ngùng giúp đỡ. Đúng lúc này, phía sau truyền tới tiếng bước chân, bọn họ lập tức trở nên nghiêm nghị, gọi: "Hộ pháp."

Ta giật mình, còn chưa quay đầu thì cả người đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng.

Được ôm vào lồng ngực ấm áp, ta không khỏi cảm thấy bản thân, vừa ngẩng đầu liền đối diện với cặp mắt sáng trong đêm, mọi thứ xung quanh đều đen nhánh, chỉ có đôi mắt gần trong gang tấc kia tựa như khắc sâu vào trái tim ta.

Trầm ổn, hướng nội, lại... Phong tình vạn chủng.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Các người rốt cuộc là ai?

Mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người, nhưng hắn chỉ nhàn nhạt nói: "Các người về trước đi, ta đưa nàng qua đó."

"Vâng."

Chờ bọn họ lui xuống hết, hắn mới ôm ta đi về phía trước.

Cả đoạn đường, hô hấp của hắn cứ diễn tấu bên tai ta, trầm ổn mà kiên định, một chút hỗn loạn cũng không thấy.

Ta, tựa hồ cũng bình tĩnh trở lại.

Lúc này, hắn lại lên tiếng: "Người hình như luôn luôn bị thương."

Ta trầm mặc một lúc, mới nhẹ giọng: "Thật không ngờ ta lại mang thêm phiền phức cho ngài."

"Người biết ta là ai?"

Ta lặng lẽ gật đầu.

"Sao lại biết?"

"Có nguyên nhân thì sẽ có kết quả."

Tam hoàng tử xuống Nam, thân phận bảo mật tuyệt đối, ngay cả châu phủ không phải ai ai cũng biết, nhưng tối hôm bắn pháo hoa đó lại có thích khách xuất hiện, điều đó chứng minh thân phận của hắn sớm đã bại lộ, hơn nữa là trước khi vào thành Dương Châu.

Mà Bùi Nguyên Hạo, bản thân hẳn sẽ không để xảy ra sai sót, chuyện duy nhất ngoài ý muốn chính là ta.

"Ngài đã cứu ta trên núi Hồ Nha." Ta từ từ giải thích, "Ngài sớm đã biết ta là thị nữ của Tam hoàng tử từ lúc ở thiên lao trong kinh thành, mà hiện tại ta lại xuất hiện ở đây, chắc chắn chỉ vì một lý do duy nhất, chính là theo Hoàng tử xuống nam, cho nên ngài mới biết Tam hoàng tử tới Dương Châu."

"..." Hắn nhìn ta, trầm mặc.

Đương nhiên, có một số lời ta không thể nói thẳng, ta thăm đoán sau khi cứu được ta, hẳn luôn cho người kiểm chứng chuyện này, cho nên sau khi nghe cái người Ngũ ca kia nhắc tới châu phủ, hẳn mới đột nhiên rời khỏi khách điểm, có lẽ vì an bài kế hoạch ám sát trong đêm pháo hoa.

Hắn trầm mặc không nói chuyện, cánh tay vẫn ôm ta đặt xuống giường trong phòng, sau đó mới ngồi xuống nhìn ta, hỏi: "Vậy làm sao ngươi biết người trong thiên lao chính là người cứu ngươi trên núi Hồ Nha?"

Ta nhìn chằm chằm hắn, không trả lời, mà hắn tựa hồ cũng phát hiện được gì đó. Sau một lúc lâu, hắn cười bất đắc dĩ, vừa lắc đầu vừa tháo khăn đen che mặt xuống.

"Sớm biết thế này, ta đã không đeo nó."

Ta cũng cười cười.

"Có điều..." Hắn nghiêm mặt, "Ngươi vạch trần ta như vậy, chẳng lẽ không sợ bị diệt khẩu sao?"

"Nếu Hoàng gia thật sự làm ra chuyện này, ngay lúc trên núi Hồ Nha, ngài đã không cứu ta rồi."

"Nhưng ngươi vì sao phải nói thẳng ra?"

"Bởi vì..." Ta nhìn đôi mắt sáng đó, "Ta muốn biết các ngươi rốt cuộc là ai?"

Tập hợp sát thủ, hành thích hoàng tộc, đây không phải chuyện bình thường người trong giang hồ sẽ làm, hơn nữa điều khiến ta kinh ngạc nhất là sự tình đã nháo tới không cách nào che giấu, ngay cả một hiệu thuốc nhỏ nhoi cũng không sợ hãi qua phủ!

Bối cảnh của nhóm người này chắc chắn không đơn giản!

Hoàng Thiên Bá cười cười: "Ngươi phải biết rằng, có đôi khi biết quá nhiều sẽ bất lợi cho ngươi, có đôi khi, hồ đồ cũng chưa chắc đã là chuyện xấu."

Hắn nói đúng! Mấy năm nay có thể bình bình an an sống trong hoàng cung, ta không phải vì giả bộ hồ đồ hay sao?

Nhưng, những âm mưu và tranh đấu đó trong quá khứ khác hẳn chuyện lúc này.

"Được, ta không hỏi các ngươi là ai nữa, nhưng có một vấn đề ta muốn biết."

"Ngươi nói đi."

"Các ngươi có phải còn muốn ám sát hắn không?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tân Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Ta... Ta thích hắn sao?

Nghe xong vấn đề của ta, Hoàng Thiên Bá không lập tức trả lời, chỉ hỏi ngược lại: "Ta cũng có một chuyện muốn hỏi ngươi, ngươi trả lời ta trước."

"Được, hỏi đi."

"Tối hôm pháo hoa hôm đó, ngươi quên mình xả thân cứu hắn, thậm chí không tiếc bại lộ thân phận, để chính mình bị thương." Hắn nhìn ta, ánh mắt nhấp nháy, giọng nói trầm thấp, "Nếu có lần sau, ngươi vẫn sẽ cứu hắn sao?"

Ta ghen hòng.

Khi đó cứu hắn, ta hoàn toàn không suy xét nhiều như vậy, thậm chí không hề nghĩ tới thân phận hắn, cũng không suy xét tới vấn đề bại lộ thân phận, bị thương. Nhưng nếu... Lần nữa đối diện với nguy hiểm lần này, lần nữa rơi vào hiểm cảnh cùng hắn, ta còn sẽ vì hắn mà mạo hiểm sao?

Trong lòng vô cùng rối loạn, ta lắc đầu: "Ta... Ta không biết."

"..." Hoàng Thiên Bá nhìn ta, không biết qua bao lâu mới thở dài một tiếng, lẩm bẩm, "Thì ra ngươi... Ngươi cũng thích hấn."

Dưới ánh đèn, sắc mặt ta vô cùng tái nhợt, trong lòng hoảng hốt vì câu nói kia, giọng nói rõ ràng rất nhẹ nhưng lại va đập mạnh mẽ trong trái tim ta: Thì ra ngươi cũng thích hấn...

Ta... Ta thích hấn sao?

Mặc dù tới hiện tại ta vẫn vô cùng lý trí, bình tĩnh trốn tránh hấn, nhưng ngay thời điểm nguy hiểm, ta lại quên đi ước nguyện ban đầu.

Những thứ khiến ta mất đi lý trí đó ta không biết là gì, nhưng trốn lại không thoát được, tránh cũng không xong, mà ngay lúc này, tại thời điểm mạng ta ngàn cân treo sợi tóc, hấn lại không hề bận tâm, vẫn mạnh mẽ ra lệnh kêu thị vệ đánh đuổi thích khách.

Đang mơ màng hoảng hốt, mắt cá chân đột nhiên bị bàn tay to ấm áp cầm lấy.

Hoàng Thiên Bá cúi đầu nhìn chân ta, nói: "Ta xem vết thương cho ngươi trước."

"A!" Ta lập tức hoàn hồn, theo bản năng muốn rút về, "Không, không cần."

"Không biết chừng ngươi tương lai lại bị thương nhiều hơn nữa." Hấn than một tiếng, "Ta bôi thuốc cho ngươi trước đã."

Vừa dứt lời, một bóng hình xinh đẹp váy hồng đứng ngay cửa, là vị nữ đường chủ vừa rồi, nàng tức giận đưa mắt nhìn chúng ta.

Hoàng Thiên Bá sững sốt: "Sao nàng lại tới đây?"

"Hai người đang làm gì vậy hả?"

"Thanh Anh... Nàng ấy bị thương, ta giúp nàng ấy bôi thuốc."

"Bôi thuốc? Chẳng lẽ ở đây không có đại phu sao? Sao không đi tìm ta? Từ lúc nào hộ pháp lại quản chuyện người khác bị thương vậy hả?" Nàng thở hắt ra, hoàn toàn không giữ được vẻ ôn trọng như vừa rồi.

Hoàng Thiên Bá ngây cả người, sau một lúc lâu mới hoàn hồn, lên tiếng: "Đường... Mộ Hoa, nàng sao vậy?"

"Hừ!" Đối phương dậm chân, xoay người rời đi.

"Nàng..."

Nhìn đối phương đã đi xa, hấn đột nhiên muốn đuổi theo, nhưng khi quay đầu nhìn ta, hấn lại do dự. Trong lòng ta cũng hiểu được, liền nói: "Hoàng gia, ta chỉ là bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại."

Hấn nghĩ nghĩ rồi lấy ra bình thuốc đưa cho ta, dặn dò hai câu liền xoay người ra ngoài, từ xa, ta có thể nghe tiếng bọn họ tranh chấp.

Không biết vì sao, ta lại bật cười.

Nữ tử tên Mộ Hoa này, vừa rồi còn bình tĩnh, nhưng nhìn tình cảnh này lại tùy hứng làm bậy, hoàn toàn không giữ được lý trí khi này.

Ta và nàng, chẳng lẽ không giống nhau sao?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Nâng thân trong kiếm sáng* (1)

**Nâng thân trong kiếm sáng: Trích trong tác phẩm "Tặng tông huynh Trương Dương thiếu phủ Hạo" của nhà thơ Lý Bạch.*

Đêm nay sớm đã chú định là một đêm không ngủ, mãi tới gần sáng ta mới lịm đi, nhưng chưa được bao lâu, bên ngoài đã truyền tới tiếng động đánh thức.

Mở mắt ra, ta vẫn còn mê mang nhưng thanh âm kia vẫn chói ta đinh ốc, hình như có rất nhiều người cùng niệm gì đó.

Ngủ không được, ta đứng dậy mặc xiêm y, đẩy cửa ra ngoài. Nhưng vừa tới cửa viện, cảnh tượng trước mắt đã khiến ta phải sợ ngây người.

Tia nắng ban mai vừa hé lộ, không khí vẫn còn lạnh lẽo, sương mù vẫn còn bao phủ sân viện, nhưng rất nhiều người đã tụ tập ở đây luyện công, có người vượt nóc, xuyên tường, thân thủ nhẹ tựa chim yến, có người múa may quyền cước, uy vũ sinh phong, đao thế như sấm, kiếm quang như điện. Mà bọn họ vừa luyện vừa lớn tiếng ngâm thơ:

"Kết tóc còn chưa hiểu sự đời, kết giao toàn anh hùng hào kiệt. Lui Tàn công lớn đầu cần thương, đẹp Tán đầu bởi danh truyền đời. Nâng thân trong kiếm sáng, giết người cõi hồng trần..."

Mà Hoàng Thiên Bá đứng trên bậc thang quan sát bọn họ. Thấy ta đứng ngay cửa, hắn liền đi tới: "Sớm như vậy đã tỉnh rồi sao?"

Cách nói chuyện của hắn giống như ta không phải con tin, ngược lại bản thân là khách ở đây, ta khẽ cười: "Thật không ngờ mọi người lại chăm chỉ như vậy, mới sáng sớm đã tới đây luyện công."

"Người làm đại sự không thể chậm trễ."

Đại sự?

Ta chăm chú nhìn hắn, mà hắn tựa hồ cũng cảm giác được, liền cười cười, thay đổi chủ đề: "Có chuyện gì sao?"

"Ta muốn nhờ Hoàng gia giúp đỡ một việc."

"Người nói đi."

"Châu phủ có một thị nữ tên Như Nguyệt, đệ đệ nàng ấy bị rắn độc cắn, ngài có thể cứu người hay không?"

Hoàng Thiên Bá đưa mắt nhìn ta, nói: "Bản thân đã ở trong tình huống này, thật không ngờ người còn nghĩ tới chuyện khác."

Ta cười cười: "Bản thân cho dù gặp rắc rối, ta vẫn nghĩ sẽ ra tay cứu người, biết đâu Phật tổ sẽ phù hộ cho ta cũng không biết chừng."

Nghe ta trêu chọc, Hoàng Thiên Bá cũng cười, lắc đầu: "Nha đầu người thật kỳ quái, khó trách Được Lão lại coi trọng người như vậy. Được, trong hiệu thuốc có luyện sẵn vài thứ trị thương, ta sẽ phái người đưa qua."

"Đa tạ Hoàng gia."

Nói xong, hắn liền xoay người rời đi, ta nhìn một lát, cũng thấy bản thân không thích hợp ở lại nên muốn trở về. Vừa quay đầu, một bóng người chặn ngay trước mặt ta, là Vi phó đường chủ.

Với người này ta không hề có chút ấn tượng tốt đẹp gì, nên chỉ nói: "Xin nhường đường."

"Người thật thông dong, tưởng đây là nhà mình hả?"

"Ta không coi đây là nhà của mình, cũng không thể rời đi."

"Muốn đi sao? Dễ lắm!" Ánh mắt hắn lộ ra một tia âm độc, "Ta có thể để người trở về châu phủ."

"Trở về?" Biết hắn không có ý tốt gì, ta liền hỏi, "Các người chịu thả ta sao?"

"Đương nhiên có thể, chỉ là, người phải trả lời ta một chuyện."

"Chuyện gì?"

Hắn cười cười, cặp mắt xuất hiện một tia hung ác: "Có phải Hoàng Thiên Bá cầu kết với người trong châu phủ không?"

Nghe xong, ta lập tức phản bác: "Người nói cái gì? Hắn sao có thể cầu kết với quan phủ?"

"Chẳng lẽ không phải? Nếu không phải hắn cầu kết với người ngoài, vì sao mỗi lần chúng ta hành động, người của châu phủ đều phòng bị trước, hơn nữa, người dường như có quen biết hắn." Vi phó đường chủ cười lạnh, "Hắn đã sớm âm thầm tới lui với các người, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Nương thân trong kiếm sáng (2)

"Vi Chính Bang, ngươi không được ngậm máu phun người!"

Một giọng nói tức giận truyền tới, ta lập tức quay đầu, thấy một nam tử hùng hực đi tới, kiên định nói: "Hoàng gia không phải người như vậy!"

Hắn có lẽ là người được gọi "Ngũ ca" đi theo Hoàng Thiên Bá.

Vi Chính Bang cười lạnh: "Ta chẳng qua là hỏi một chút, cũng không phải kết luận gì, Tiểu Ngũ ca ngươi sợ chúng ta biết được chân tướng vậy sao?"

"Chân tướng gì hả? Hoàng gia toàn tâm toàn ý làm việc cho chúng ta, đây chính là chân tướng!"

"Toàn tâm toàn ý? Vậy sao?" Vì phó đường chủ hừ lạnh một tiếng, lại nói, "Hôm qua hành động của bọn người A Mông tuy không được tính là thiên y vô phùng (1) nhưng cũng là đánh úp, ai ngờ người của châu phủ sớm đã chuẩn bị, chỉ chờ bọn họ sa lưới. Theo ta thấy, chỉ sợ có người sớm đã truyền tin của bên này ra ngoài."

(1) Thiên y vô phùng: nghĩa đen là áo trời không có thấy đường chỉ, nghĩa bóng: không có sơ sót.

"..."

"Huống hồ tối hôm pháo hoa đó, Hoàng Thiên Bá lại động thủ đánh đuổi huynh đệ chúng ta, cứu nữ nhân này. Nếu không phải hắn cầu kết với người châu phủ, phản bội huynh đệ, vậy có nghĩa là hắn ra hiệu cho nữ nhân này, ý đồ gây rối."

"Ngươi!"

Vị Ngũ ca kia trông cũng là một hán tử thẳng thắn, nghe Vi Chính Bang nói như vậy, hắn cũng không biết ứng đối ra sao, tức giận tới không nói ra lời, mà ta cũng không thể lên tiếng.

Thân phận của ta là thị nữ bên cạnh Hoàng tử, nếu lúc này ta nói giúp Hoàng Thiên Bá, chỉ sợ càng khiến bọn họ hiểu lầm.

Người xung quanh cũng bắt đầu sôi nổi nghị luận, một nam tử trung niên thoát nhìn trung hậu lên tiếng: "Vi phó đường chủ, ngài nói như vậy cũng không đúng, Hoàng Thiên Bá từng lập công lớn, nếu không có ngài ấy, chúng ta có thể có ngày hôm nay sao?"

Vừa dứt lời, một nam tử gầy gò đứng cạnh đi tới bên người Vi Chính Bang, khẽ cười: "Tuy nói là vậy nhưng hiện tại hắn quyền cao chức trọng, cả ngày ăn sung mặc sướng, nếu nói hắn không cầu kết với người ngoài, có quý mới tin. Tối hôm bắn pháo hoa đó, hắn ta không đồng tình với hành động của chúng ta thì thôi, còn đánh lui huynh đệ trong nhà, ngươi dám nói hắn không có lòng riêng hay sao?"

"Đương nhiên không có, Hoàng gia làm như vậy cũng là vì suy xét cho đại cục."

"Đánh rắm!"

...

Càng nói, người ở nơi này chia làm hai phe càng rõ, một bên đứng về phía Ngũ ca, những người còn lại đứng về phía Vi Chính Bang, hơn nữa nhìn tình thế trước mặt tựa hồ cũng không phải lần đầu. Hai bên đầu võ mồm, nhiều lần chuẩn bị xông lên đánh nhau.

Lúc này ta mới phát hiện tình cảnh của Hoàng Thiên Bá hình như không tốt như tưởng tượng của ta.

Qua một lát, Hoàng Thiên Bá và nữ tử tên Mộ Hoa kia đi tới. Sắc mặt bọn họ đều không tốt, thấy tình cảnh trước mặt, Mộ Hoa liền nói: "Các ngươi làm gì thế hả? Nháo cái gì?"

Hoàng Thiên Bá cũng lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, nhiều kẻ đang vô cùng kiêu ngạo lại khiếp đảm cúi đầu. Hắn lại nhìn Ngũ ca, hỏi: "Tiền Ngũ, ngươi làm gì thế hả?"

"Hoàng gia, bọn họ... Bọn họ vũ nhục ngài!"

"Nếu không có thị phi cần gì phải đàm tiếu, đây là câu đầu tiên ta dạy ngươi, ngươi quên rồi sao?"

"Tiền Ngũ biết sai rồi!" Tiền Ngũ kia lập tức quỳ một gối nhận sai.

Hoàng Thiên Bá liền lắc đầu: "Đứng lên đi."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyên Thành: Phi Tần Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Nương thân trong kiếm sáng (3)

Chờ Tiền Ngũ đứng lên, Hoàng Thiên Bá lại xoay người đi tới trước mặt Vi Chính Bang. Vi Chính Bang mang vẻ mặt thách thức nhìn hấn. Ta vốn tưởng với tính tình cương liệt của Hoàng Thiên Bá e rằng sẽ không chịu được mấy lời vũ nhục vừa rồi, cho dù không động thủ, hấn cũng sẽ tranh cãi, lý luận một phen. Ai người, câu đầu tiên của hấn lại bình đạm, phảng phất như con gió thổi qua vậy.

"Vi phó đường chủ, qua hai lần hành động, châu phủ chỉ sợ đã nghi ngờ hiệu thuốc Hồi Sinh, nếu thật sự dẫn bọn họ tới cửa, đây cũng không phải là chuyện dễ giải quyết. Tại thời điểm tôn vong của hiệu thuốc, mong người lấy đại cục làm trọng, nếu lúc này lại xảy ra nội chiến thì người có lợi sẽ là quan phủ."

Một câu nhẹ nhàng nhưng lại nặng tựa ngàn cân.

Hoàng Thiên Bá không thèm nhìn những người khác, chỉ xoay người tới trước mặt ta: "Ta đưa người về trước."

Ta gật đầu, đưa mắt nhìn hấn, trong lòng không khỏi cảm thán. Đang định rời đi, Vi Chính Bang lại cười lạnh một tiếng, quay đầu nói với Mộ Hoa: "Đường chủ cũng thấy rồi đấy, Hoàng Thiên Bá luôn miệng nói vì suy nghĩ cho hiệu thuốc, nhưng quan hệ giữa hấn và nữ nhân này thật sự khiến chúng ta không có cách nào an tâm. Nếu người còn dung túng hấn, sợ rằng hiệu thuốc sẽ bước tới thời khắc nguy hiểm."

Mộ Hoa không lập tức phản bác, chỉ nhíu mày hỏi: "Người đang có ý gì?"

"Nữ nhân này đối với chúng ta không có tác dụng gì, mà bọn A Mông hiện tại độc còn chưa giải được, chỉ bằng Đường chủ để chúng hạ độc nàng ta, ép người châu phủ đưa thuốc giải."

Hoàng Thiên Bá dừng bước, trầm giọng: "Ta đã nói rồi, chúng ta không thể liên lụy tới người vô tội."

"Rốt cuộc là không liên lụy tới người vô tội, hay là không thể xuống tay với nữ nhân này?" Vi Chính Bang cười lạnh, quay đầu nhìn sắc mặt vốn không tốt của Mộ Hoa, "Đường chủ, Hoàng Thiên Bá ở đâu cũng hết mực bảo vệ nữ nhân này, hơn nữa nhìn quan hệ của bọn họ thật sự không bình thường, nói không chừng sớm đã quen biết."

Người xung quanh còn bình tĩnh, nhưng ta đã nhíu mày thật chặt.

Ta nhíu mày không phải vì hấn tính kẻ trên người của ta, mà tất cả chủ ý của hấn căn bản không làm gì ta được, ta nhíu mày là vì tâm cơ người này quá thâm trầm, hơn nữa còn lộ ra một tia ngoan độc.

Từ lúc bước vào hiệu thuốc Hồi Sinh tới nay chưa tới mười hai canh giờ, ta cũng có thể nhìn rõ một số người, một vài việc, mà Hoàng Thiên Bá vốn không hợp với nơi này, đương nhiên không chỉ vì thân phận hiền hách bên ngoài của hấn, mà tính tình cương nghị hoàn toàn không hợp với đám thích khách này.

Lấy đại cục làm trọng, không lạm sát kẻ vô tội, chỉ với hai điểm này cũng đủ để ta kính trọng hấn.

Mà Vi Chính Bang này, hấn đương nhiên là kẻ hoàn toàn trái ngược.

Ta không biết hấn vì sao lại muốn đối nghịch với Hoàng Thiên Bá, nhưng sau vài lần thất bại, hôm nay hấn đánh chủ ý lên người của ta, đồng nghĩa với việc hấn sớm đã biết giữa Mộ Hoa và Hoàng Thiên Bá có một tình cảm đặc biệt, cho nên Mộ Hoa đường chủ có vài việc sẽ thiên vị Hoàng thiên Bá, mà hấn lại muốn dùng ta để đối thuốc giải, biết chắc Hoàng Thiên Bá sẽ không đồng ý nên mới nói thành "sớm đã quen biết".

Tình cảm nam nữ vốn vô cùng vi diệu, mà nữ tử tên Mộ Hoa kia tuy là đường chủ nhưng thực chất chỉ là một nữ nhân bình thường, đứng trước sự việc này, nàng ta không thể tiếp tục thiên vị Hoàng Thiên Bá.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Động tâm, là sai hay sao?

Quả nhiên, ta vừa ngẩng đầu liền thấy sắc mặt Mộ Hoa thay đổi.

Toàn bộ thế cục dường như không còn tự nhiên như lúc trước, Hoàng Thiên Bá tựa hồ cũng cảm giác được, lập tức tiến lên nói với nàng gì đó.

Mọi người nhìn ta mỉm cười đi tới trước mặt Vi Chính Bang: "Vi phó đường chủ, ngài muốn đem Thanh Anh đổi lấy thuốc giải đúng không?"

"Nếu không? Đối với bọn ta, người còn tác dụng khác sao?"

"Cũng đúng, Thanh Anh tới hiệu thuốc quấy rầy, khiến mọi người chịu nhiều phiền toái rồi." Ta mỉm cười gạt đầu, duỗi tay tháo cây trâm trên đầu xuống. Mái tóc đen nhánh lập tức xõa ra, người xung quanh đều không khỏi chấn động. Một nữ tử ở trước mặt mọi người có hành động như vậy bị xem là thất nghi, nhưng ta không chút để ý, chỉ cung kính đưa cây trâm tới trước mặt Vi Chính Bang đang ngây ra, nói. "Trên người tiểu nữ không có món gì giá trị, nên muốn lấy cây trâm này đổi với đường chủ mười lượng bạc, để các huynh đệ có thêm rượu thịt ăn uống."

Sắc mặt lập tức thay đổi, mọi người nhìn ta như quái vật, không biết trong đầu ta đang đánh cái chủ ý gì.

Ta cười nhạt: "Vi phó đường chủ, ngài có đổi không?"

Vi Chính Bang cũng không biết ta muốn làm gì, cảnh giác nhìn ta, qua một lúc lâu lại nhìn cây trâm gỗ, lạnh lùng nói: "Ngươi có ý gì?"

"Không có ý gì cả, chỉ là bày tỏ lòng biết ơn mà thôi."

"Hừ, một cây trâm gỗ đổi mười lượng bạc, ngươi nghĩ ta là kẻ ngốc hả?"

"Đương nhiên không phải." Ta duỗi tay vắn lại mái tóc, cầm cây trâm cài về, sau đó mới ngẩng đầu nhìn hần, chậm rãi nói, "Chỉ việc này ngươi cũng không chịu làm ăn lỗ vốn, người châu phủ dựa vào cái gì phải giao thuốc giải ra chứ?"

"Ngươi có ý gì?"

"Thân phận của ta ở châu phủ chẳng qua là một thị nữ, hơn nữa, đêm qua thời điểm các vị đại ca bắt ta đi, hần... Người châu phủ không hề quan sống chết của ta." Hốc mắt có chút ươn ướt, thanh âm của ta cũng bất giác nghẹn ngào.

Nhớ lại khuôn mặt lãnh khốc đó, cùng lời nói ra lệnh cho bọn thị vệ động thủ, trái tim ta như bị đao đâm trúng.

Thật ra, hần vốn là người như vậy, trước nay chưa từng thay đổi, mà ta khó chịu, chẳng qua là vì bản thân đã khác. Đối với một cung nữ mà nói, động tâm là ai.

"Cho nên, Vi phó đường chủ muốn dùng ta để đổi thuốc giải, thật đúng là người si nói mộng, nhưng tâm Hoàng gia lại sáng như đuốc, biết lấy đại cục làm trọng, có tình có nghĩa khiến Thanh Anh thập phần bội phục."

Hoàng Thiên Bá nãy giờ ôm hai tay đứng một bên xem, nghe câu nói này, cung mày khẽ nhú lại, ý cười trên mặt như có như không: "Tuy Thanh Anh cô nương khen ta như vậy, nhưng bản thân cũng sẽ không đổi cây trâm gỗ này của ngươi."

Ta che miệng cười, hần cũng cười, nói: "Ta đưa cô nương trở về."

"Ừ." Ta gạt đầu, xoay người đi cùng hần, mà Vi Chính Bang nhìn bọn ta một xướng một đáp như vậy, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Có người đột nhiên tiến lên nói nhỏ: "Phó đường chủ, việc này..."

Vi Chính Bang chỉ có thể giương mắt nhìn.

Ngay tại thời điểm rời đi, phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nói: "Thiên Bá, nếu người châu phủ muốn đưa nàng ta trở về, chàng nguyện ý thả nàng đi sao?"

Nghe một câu này, trong lòng ta không khỏi khó chịu, mà Hoàng Thiên Bá cũng chấn động, dừng bước.

Quay đầu lại, ta chỉ thấy Mộ Hoa đang lặng lẽ đưa mắt nhìn bọn ta, ánh mắt ảm ảm một tia âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Khuyết Thành: Phi Tàn Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.